



การวิเคราะห์การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์
ในประเทศไทยของคณะบางกอกซิตีบัลเลต์

ANALYSIS OF LEARNING ARRANGEMENTS OF DEVELOP PROFESSIONAL SKILLS
OF BALLET DANCERS IN THAILAND OF BANGKOK CITY BALLET.

ณัฏพร ศรพิสวรณ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2566

การวิเคราะห์การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเดินบัลเลต์
ในประเทศไทยของคณะบางกอกซีดีบัลเลต์



ปริญญานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา
คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2566
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ANALYSIS OF LEARNING ARRANGEMENTS OF DEVELOP PROFESSIONAL SKILLS
OF BALLET DANCERS IN THAILAND OF BANGKOK CITY BALLET.



A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of MASTER OF EDUCATION
(Art Education)

Faculty of Fine Arts, Srinakharinwirot University

2023

Copyright of Srinakharinwirot University

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง
การวิเคราะห์การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์
ในประเทศไทยของคณะบางกอกซิตี้บัลเลต์
ของ
ณัฏพร ศรพิสวรรณ

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

..... ที่ปรึกษาหลัก	 ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธรากร จันทนะสาโร)	(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุขสันติ แวงวรรณ)
..... ที่ปรึกษาร่วม	 กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รัชสีนี อัครศวะเมธ)	(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ระวีวรรณ วรรณวิไชย)

ชื่อเรื่อง	การวิเคราะห์การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเดินบัลเลต์ในประเทศไทยของคณะบางกอกซิตี้บัลเลต์
ผู้วิจัย	ณัฏพร ศรพิสวรรณ
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต
ปีการศึกษา	2566
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ธรากร จันทนะสาโร
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รัชสีณี อัครศวะเมฆ

บทความวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเดินบัลเลต์ในประเทศไทยของคณะบางกอกซิตี้บัลเลต์ 2) เพื่อวิเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเดินบัลเลต์ในประเทศไทยของคณะบางกอกซิตี้บัลเลต์ ใช้แนวทางการเรียนรู้ผู้ใหญ่ของมัลคัม โนลส์ เป็นหลักในการศึกษา ใช้ระเบียบวิธีเชิงคุณภาพโดยศึกษาข้อมูลจากเอกสารและการเก็บข้อมูลภาคสนาม โดยวิธีการสังเกตแบบมีส่วนร่วม การสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ที่เกี่ยวข้องกับคณะบัลเลต์บางกอกซิตี้บัลเลต์ได้แก่ ผู้อำนวยการคณะบัลเลต์ ครูผู้สอนคณะบัลเลต์ สมาชิกคณะบัลเลต์ โดยการคัดเลือกแบบเจาะจง แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์และสังเคราะห์ ผลการศึกษาพบว่า 1.ด้านสภาพการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเดินบัลเลต์ มีองค์ประกอบที่สำคัญ 6 ด้านที่มีผลต่อการจัดการเรียนรู้ ได้แก่ 1) ด้านหลักสูตร 2) ด้านการเรียนการสอน 3) ผู้สอน 4) ผู้เรียน 5) บรรยากาศการเรียนรู้อย่างดี 6) ด้านการวัดและการประเมินผล 2. ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเดินบัลเลต์ พบว่า มีขั้นตอน ได้แก่ 1) การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการเรียนรู้ 2) การจัดโครงสร้างเพื่อการวางแผนร่วมกันกับผู้เรียน 3) การวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ของผู้เรียน 4) การวางแผนวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ 5) การออกแบบประสบการณ์ในการเรียนรู้ 6) การดำเนินการให้เกิดประสบการณ์ในการเรียนรู้ 7) การประเมินผลและการวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้

คำสำคัญ : การจัดการเรียนรู้, นักเดินบัลเลต์, การเรียนรู้ผู้ใหญ่, มัลคัม โนลส์

Title	ANALYSIS OF LEARNING ARRANGEMENTS OF DEVELOP PROFESSIONAL SKILLS OF BALLET DANCERS IN THAILAND OF BANGKOK CITY BALLET.
Author	NATCHAPORN SONRASAWAN
Degree	MASTER OF EDUCATION
Academic Year	2023
Thesis Advisor	Assistant Professor Dharakorn Chandnasaro
Co Advisor	Assistant Professor Dr. Ruksiney Acarasawa

This aims of this research article are as follows: (1) to study the conditions of teaching and learning to develop the professional skills of domestic ballet dancers of the Bangkok City Ballet Company; (2) to analyze the learning process to develop professional skills of domestic ballet dancers of Bangkok City Ballet, using the adult learning concepts of Malcom Knowles, a staple in the field of adult education. A qualitative methodology was used by studying documents and field data by means of participatory observation, in-depth interviews with people involved with Bangkok City Ballet: Ballet director, Ballet teacher, or Ballet troupe member and using specific selection. Then, the information obtained was analyzed and synthesized. The results of the study found that 1. Conditions of teaching and learning to develop professional skills of ballet dancers. There are six important components that affect learning management: (1) curriculum; (2) teaching and learning; (3) teachers; (4) students; (5) learning atmosphere; (6) measurement and evaluation; (2) regarding the learning management process to develop professional skills of ballet dancers, the following steps were found, as follows: (1) creating a learning atmosphere that promotes learning; (2) arranging a structure for joint planning with students; (3) analysis of the learning needs of students; (4) orientation of learning objectives; (5) the design of learning experience; (6) implementation of learning experiences; and (7) to evaluate and analyze new learning needs.

Keyword : Learning management, Ballet dancer, Adult learning, Malcolm Knowles

กิตติกรรมประกาศ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงไปด้วยความกรุณาช่วยเหลือ แนะนำและให้คำปรึกษา อย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธรากร จันทนะसार และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รักษิณี อัครศวะเมษ ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ระวีวรรณ วรรณวิไชย ผู้ให้คำปรึกษาเพิ่มเติม อีกทั้งผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุขสันติ แวงวรรณ ผู้ทรงคุณวุฒิและกรรมการสอบปากเปล่าวิทยานิพนธ์ที่ได้กรุณาถ่ายทอดความรู้ แนวคิด วิธีการคำแนะนำและตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างยิ่ง ผู้วิจัยขอรกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญทุกท่าน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พีระ พันธุ์ท้าว ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวิรัตน์ จินพงษ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิริธร ศรีชลาคม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิวัฒน์ กรรมณีโรจน์ และอาจารย์ ดร.ดาริณี ชำนาญหอม ที่กรุณาตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและได้กรุณาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง และให้คำแนะนำ ในการสร้างเครื่องมือให้ถูกต้องสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณผู้บริหารคณะบางกอกชิตีบัลเลต์ คุณมาชาโกะ ฮิราตะ ที่คอยช่วยเหลือ และให้ความอนุเคราะห์และความสะดวกในการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย ตลอดจนครูประจำคณะ และสมาชิกนักเต้นของคณะบางกอกชิตีบัลเลต์ทุกท่านที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ได้ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลเป็นอย่างดี

อีกทั้งผู้วิจัยขอขอบพระคุณครอบครัวและญาติพี่น้องทุกท่านที่คอยช่วยเหลือสนับสนุน ทางด้านกำลังใจ และกำลังใจด้วยดีมาโดยตลอด คุณค่าและประโยชน์ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอขอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดา ตลอดจนผู้มีพระคุณ ครูบาอาจารย์ทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอนให้มีความเพียรพยายามจนทำให้ประสบความสำเร็จ ผู้วิจัยขอรกราบขอบพระคุณ

ณัฏพร ศรีพิสวรรณ

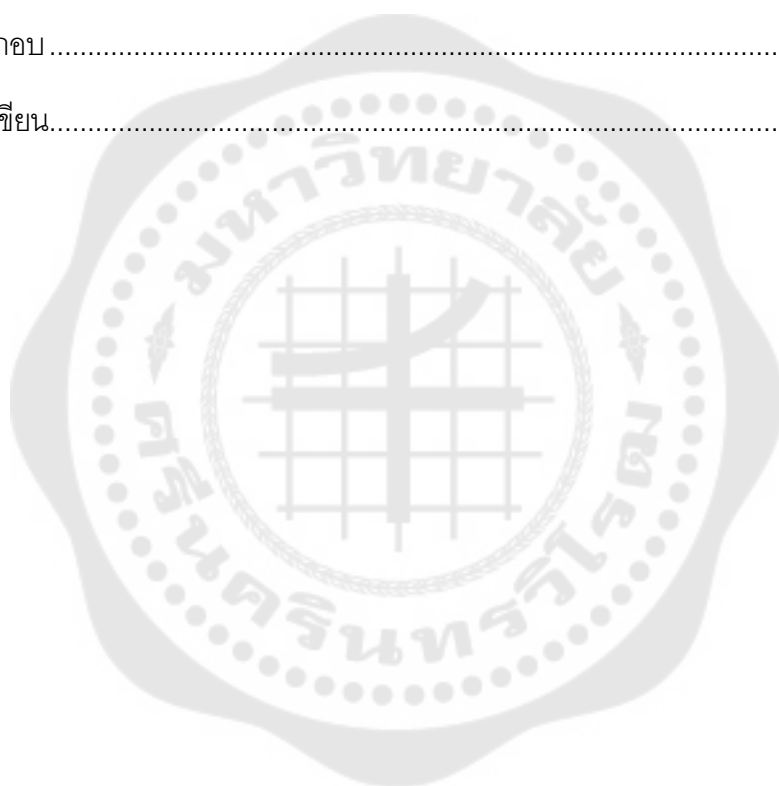
สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญรูปภาพ	ฎ
บทที่ 1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของงานวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย	4
กรอบแนวคิดงานวิจัย.....	5
วิธีดำเนินการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย	7
บทที่ 2.....	8
การทบทวนวรรณกรรม	8
1.แนวคิดและเอกสารเกี่ยวกับบัลเลต์	9
1.1 ประวัติบัลเลต์ในประเทศไทยพอสังเขป.....	9
1.2 ระบบและรูปแบบการเรียนการสอนบัลเลต์.....	10
1.3 ทักษะอาชีพนักเต้นบัลเลต์และการพัฒนานักเต้นบัลเลต์.....	12
2.แนวคิดการเรียนรู้ผู้ใหญ่ของมัลคัม โนลส์.....	16

3.แนวคิดและเอกสารเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้และการจัดการเรียนการสอน	20
3.1 การเรียนรู้และการจัดการเรียนรู้.....	20
3.2 องค์ประกอบการเรียนรู้และการจัดการเรียนรู้	21
3.3 หลักสูตร	22
3.4 ผู้เรียน	31
3.5 ผู้สอน	32
3.6 บรรยากาศการเรียนรู้.....	36
3.7 การวัดและการประเมินผล	39
4.ข้อมูลคณะบางกอกซีทีบัลเลต์	42
5.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	43
บทที่ 3.....	46
วิธีการดำเนินงานวิจัย.....	46
1.การกำหนดกลุ่มตัวอย่าง	46
2.เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	46
การสัมภาษณ์ (Interview)	46
3.การเก็บรวบรวมข้อมูล	47
การเก็บรวบรวมข้อมูลด้านเอกสาร	47
การเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม.....	48
4.การตรวจสอบข้อมูล	48
5.การวิเคราะห์ข้อมูล.....	48
บทที่ 4.....	49
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	49

4.1 สภาพการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ในประเทศไทย	
ของคณะบางกอกวิทยาลัยบัลเลต์.....	49
1.ด้านหลักสูตร	49
2.ด้านการเรียนการสอน	55
3.ด้านบุคลากรหรือผู้สอน.....	61
4.ด้านผู้เรียน	64
5.ด้านบรรยากาศการเรียนการสอน.....	72
6.ด้านการวัดและประเมินผล	75
4.2 กระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้น	77
1.การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการเรียนรู้	78
2.การจัดโครงสร้างเพื่อการวางแผนร่วมกันกับผู้เรียน.....	82
3.การวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ของผู้เรียน	83
4.การวางแผนวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้	86
5.การออกแบบประสบการณ์ในการเรียนรู้	88
6.การดำเนินการให้เกิดประสบการณ์ในการเรียนรู้.....	90
7.การประเมินผลและการวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ใหม่	94
บทที่ 5.....	98
สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	98
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	98
วิธีดำเนินการวิจัย	98
การเก็บรวบรวมข้อมูล	99
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่เกี่ยวข้อง.....	99
สรุปผลการวิจัย	99

อภิปรายผลการวิจัย.....	111
ข้อเสนอแนะ	117
1.ข้อเสนอแนะสำหรับการนำวิจัยไปใช้	117
2.ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป	118
บรรณานุกรม	102
ภาคผนวก	120
ภาพประกอบ	140
ประวัติผู้เขียน.....	152



สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 ตารางการทำงานของคณะบางกอกซีดีบัลเลต์ภายใน 1 ปี	93
--	----



สารบัญรูปภาพ

	หน้า
ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดงานวิจัย	5
ภาพประกอบ 2 ภาพองค์ประกอบการสอน	27
ภาพประกอบ 3 แผนผังภาพรวมด้านหลักสูตร	55
ภาพประกอบ 4 แผนผังภาพรวมด้านการเรียนการสอน	61
ภาพประกอบ 5 แผนผังภาพรวมด้านบุคลากร ผู้สอน	64
ภาพประกอบ 6 แผนผังภาพรวมด้านผู้เรียน	72
ภาพประกอบ 7 แผนผังภาพรวมด้านบรรยากาศการเรียนการสอน	75
ภาพประกอบ 8 แผนผังภาพรวมด้านการวัดและประเมินผล	77
ภาพประกอบ 9 แผนผังภาพรวมการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการเรียนรู้	81
ภาพประกอบ 10 แผนผังภาพรวมด้านการจัดโครงสร้างเพื่อการวางแผนร่วมกันกับผู้เรียน	83
ภาพประกอบ 11 แผนผังภาพรวมการวัดและประเมินผลการวิเคราะห์ผู้เรียน	86
ภาพประกอบ 12 แผนผังภาพรวมการวางแผนวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้	88
ภาพประกอบ 13 แผนผังภาพรวมการออกแบบประสบการณ์ในการเรียนรู้	90
ภาพประกอบ 14 แผนผังภาพรวมการประเมินผลและการวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ใหม่	95
ภาพประกอบ 15 แผนผังภาพการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ของคณะ บางกอกซิติ้ บัลเลต์สัมพันธ์กับกระบวนการจัดการการเรียนรู้ผู้ใหญ่มัลคัมล์ โนลส์	97

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

บัลเลต์เป็นศิลปะทางวัฒนธรรมของชาติตะวันตกที่ได้รับความนิยมอย่างกว้างขวางในประเทศไทยทั้งในส่วนกลางและภูมิภาค มีบทบาทหน้าที่รับใช้สังคมในรูปแบบการแสดงและการศึกษา(พีระ พันธุท้าว, 2016)ประเทศไทยเริ่มรู้จักบัลเลต์และได้ขยายตัวอย่างแพร่หลาย ในยุคแรกเริ่มคือ พ.ศ.2477 พลตรีหลวงวิจิตร วาทการ ได้ดำเนินการจัดตั้งโรงเรียนนาฏดุริยางคศาสตร์ ต่อมาเข้าสู่การพัฒนาวงการบัลเลต์ประเทศไทยโดยคุณหญิงเจนเวียฟ เลสบันยอล เดมอน ได้มีการผลิตงานการแสดงบัลเลต์ หน้าพระที่นั่ง จากนั้นบัลเลต์ก็เติบโตเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายมากขึ้น มีการกระจายตัวไปสู่ต่างจังหวัดและมีการแสดงบัลเลต์เกิดขึ้นมากมายหลายชุดการแสดง หลายสถานที่และแสดงอย่างต่อเนื่อง ซึ่งปัจจุบันบัลเลต์นั้นก็มีอยู่ทั้งทาง ภาครัฐและเอกชน(ประวัติศาสตร์ เหลาทอง, 2558)ดังเช่นการแสดงบัลเลต์ในมหรสพสมโภช งานแสดงบัลเลต์ประจำปีของโรงเรียนต่างๆ รวมถึงงานการแสดงอื่นๆที่มีการแสดงบัลเลต์รวมอยู่ด้วย ไม่ว่าจะเป็นงานคอนเสิร์ต งานประชุมสัมมนา งานแสดงสินค้า งานรายการโทรทัศน์ งานละคร งานโฆษณาและโอกาสอื่นๆอีกมากมาย จึงได้เกิดอาชีพนักเต้นบัลเลต์ขึ้นในประเทศไทย

นักเต้นบัลเลต์อาชีพ (Professional Ballet Dancer) เป็นอาชีพหนึ่งที่มีความฝึกอบรมและฝึกเทคนิคที่เหมาะสมเป็นเวลาหลายปีเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของบริษัทบัลเลต์มืออาชีพ (Gerald, 1998) การเป็นนักเต้นบัลเลต์อาชีพต้องใช้ความพยายามอย่างมาก และต้องใช้ระยะเวลานานในการฝึกฝนทักษะปฏิบัติการเต้น ความยืดหยุ่นของร่างกายและความแข็งแรง รวมถึงต้องดูแลรักษาสภาพร่างกายทั้งในเชิงกายภาพ จิตใจ และทักษะปฏิบัติให้ยาวนานที่สุด(Skwiot, 2021) อีกทั้งนักเต้นที่ได้นั้นไม่ใช่แค่เพียงทักษะการเต้นที่ชำนาญ แต่ต้องมีส่วนประกอบอื่น เช่น มีวินัย มีความเข้าใจและวิจารณ์ญาณ มีเหตุผล มีความมุ่งมั่นตั้งใจ มีความรักในงานที่ตนทำ คุณสมบัติเหล่านี้จะถูกปลูกฝังทั้งในชั้นเรียน ในการแสดงและในประสบการณ์การทำงาน กว่าที่นักเต้นแต่ละคนจะมีความรู้ความชำนาญนั้นต้องผ่านการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ อดทนและถูกต้อง การฝึกฝนทบทวนทักษะด้วยการเข้าชั้นเรียนยังต้องปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ เพื่อรักษาสภาพร่างกาย ความยืดหยุ่น คล่องแคล่วและความกระชับของกล้ามเนื้อให้คงที่ การละเลยการเข้าชั้นเรียนจะทำให้ศักยภาพการเคลื่อนไหวลดลง และยังเป็นผลให้เกิดการบาดเจ็บของกล้ามเนื้อและข้อต่อต่างๆ (วิธสาวดี วัฒนสุวรรณ, 2549) ซึ่งในต่างประเทศนักเต้นบัลเลต์อาชีพที่ทำงานในคณะบัลเลต์จะมีการฝึกฝนฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอ โดยปกติจะสามารถพบเห็นคณะบัลเลต์ที่ความสัมพันธ์กับ

สถาบันการศึกษาบัลเลต์อยู่ทั่วโลก โดยสถาบันการศึกษาจะทำการฝึกฝนทักษะการเต้นบัลเลต์ในขั้นพื้นฐานจนถึงระดับสูงเพื่อผลิตนักเต้นไปสู่คณะเต้นบัลเลต์มืออาชีพ ซึ่งจะทำงานภายใต้การควบคุมของผู้อำนวยการแสดงและได้รับเงินตอบแทนจากการแสดง และเรียกนักเต้นกลุ่มนี้ว่า นักเต้นบัลเลต์อาชีพ (Professional Ballet Dancer)(รสิกา ไขขาว, 2559) จะเห็นได้ว่าอาชีพนักเต้นบัลเลต์นั้นเป็นอาชีพหนึ่งที่ต้องดำเนินการศึกษาเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง แม้ว่าจะได้ศึกษาจบหลักสูตรหรือปริญญามาแล้วก็ตาม ซึ่งถือเป็นการพัฒนาคุณภาพและประสิทธิภาพในการประกอบอาชีพของตนเองและยังส่งผลให้องค์กรและประเทศได้พัฒนาตามไปอีกด้วย เพราะฉะนั้นการศึกษา จึงเป็นหนึ่งในแรงขับเคลื่อนสำคัญของการพัฒนา การศึกษาไม่ใช่เรื่องของเด็กหรือวัยเรียนเพียงเท่านั้น การพัฒนาการศึกษาในวัยทำงานก็ถือเป็นสิ่งสำคัญเช่นกัน ซึ่งการศึกษาทำให้มนุษย์มีองค์ความรู้ในเรื่องต่างๆ อยู่ในตัว และทำให้กลายเป็นทรัพยากรบุคคลที่มีความสามารถตลอดจนมีศักยภาพในการปฏิบัติงานใดๆ ซึ่งจะทำให้การทำงานราบรื่นไม่มีปัญหา การศึกษาจึงมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งที่จะทำให้ทรัพยากรมนุษย์เพิ่มขีดความสามารถของตนขึ้นได้ และกลายเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีประสิทธิภาพทั้งต่อการทำงาน ต่อสังคม และต่อประเทศชาติ ดังที่ กมล รอดคล้าย ที่ปรึกษารัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ได้กล่าวว่า การศึกษามีหน้าที่สำคัญอย่างน้อยสามประการคือ 1.พัฒนากำลังคน (Manpower) 2.สร้างทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพ(Human Resource) และ 3.สร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ (Learning Society) โดยหน้าที่เหล่านี้เป็นไปเพื่อความเจริญของงามของมนุษย์ทั้งในฐานะปัจเจกบุคคล และเพื่อความเจริญรุ่งเรืองของสังคมโดยรวม(สยามรัฐออนไลน์, 2564)

คณะบางกอกซิตีบัลเลต์ (Bangkok City Ballet Company: BCB) เป็นองค์กรหนึ่งที่ได้จัดการศึกษาขึ้นเพื่อพัฒนาทักษะวิชาชีพของนักเต้นบัลเลต์ในประเทศไทย โดยมีการจัดการเรียนการสอน ฝึกอบรมและพัฒนาให้นักเต้นอย่างสม่ำเสมอ โดยสนับสนุนการทำงานและเรียนรู้ร่วมกับนักเต้น ครู อาจารย์ ที่มีชื่อเสียงด้านบัลเลต์หรือนาฏศิลป์ตะวันตกจากหลายประเทศ เพื่อเปิดโอกาสให้นักเต้นไทยได้ร่วมงานกับศิลปินต่างชาติ ได้เรียนรู้กระบวนการคิด การทำงาน การออกแบบท่าเต้น รวมไปถึงเทคนิคการเต้นใหม่ๆ ผ่านการทำงานการแสดงต่างๆ ที่สามารถนำมาใช้ในการพัฒนาการตนเองในฐานะนักเต้น และยังสามารถเผยแพร่ความรู้และทักษะเหล่านั้นต่อนักเรียนหรือนักเต้นรุ่นต่อไปได้(ไทยโพสต์, 2562) ทางคณะจะเปิดรับสมัครผู้ที่มีความสนใจและมีความสามารถด้านการเต้นบัลเลต์ ซึ่งไม่จำกัดพื้นฐานว่าจะจบจากหลักสูตรใด ระดับใด หรือสถาบันใด แต่เพียงมีความต้องการที่จะฝึกฝนพัฒนาตนเองในฐานะนักเต้นและนักแสดง ผ่านการคัดเลือกโดยการเต้นและการสัมภาษณ์ ผู้ที่ผ่านการคัดเลือกจะได้รับการฝึกอบรมโดยไม่เสีย

ค่าใช้จ่าย แต่ผู้สมัครต้องมาเข้าร่วมชั้นเรียนและทำกิจกรรมของคณะอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งในประเทศไทยนั้นผู้เรียนที่จบหลักสูตรบัลเลต์ระดับอาชีพหลายต่อหลายคนหากแต่ในเมืองไทยนั้นยังไม่มีคณะบัลเลต์ระดับอาชีพที่ได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐและเอกชนอย่างแท้จริง จึงเป็นผลให้การพัฒนาขีดความสามารถในอาชีพการเป็นนักแสดงต้องถูกตัดทอนลงไป(ภัทราภา แก้วพลอย , 2560) ทางคณะบางกอกซิดีบัลเลต์จึงเป็นองค์กรหนึ่งที่เปิดโอกาสให้นักเต้น นักเรียน หรือผู้ที่ต้องการพัฒนาตนเองในฐานะนักเต้นบัลเลต์ได้เข้ามาเรียนรู้ หาประสบการณ์ และพัฒนาตนเองในระบบของคณะบัลเลต์แห่งเดียวในประเทศไทย ที่มีการจัดการอย่างมาตรฐานสากล มีระบบนักเต้นและชั้นเรียนบัลเลต์ พร้อมทั้งการซ้อมการแสดงประจำปีทุกปี เพื่อส่งเสริมและเปิดโอกาสด้านการแสดงให้กับนักบัลเลต์ชาวไทย(นนทพร ศรีสันติสุข, 2561) ซึ่งจะเป็นประโยชน์และสามารถนำไปต่อยอดการทำงานในฐานะนักเต้นบัลเลต์ รวมถึงอาชีพ อื่นๆ ที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็น ครู อาจารย์ นักออกแบบท่าเต้น หรือนักแสดง ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันมีผู้ที่ศึกษาหรือจบการศึกษาด้านบัลเลต์จากหลายสถาบันเข้ามาสมัครอย่างต่อเนื่อง มีนักเต้นบัลเลต์ที่มีชื่อเสียงและได้รับการยอมรับอย่างมากหลายท่านในประเทศไทยเข้าร่วมกับคณะบางกอกซิดีบัลเลต์เป็นเวลานานหลายปี เช่น ณพิชญา อัมพันแสง, อนุรักษ งามตา, ชนกานต์ พันพิจิตร, สรสนันท์ ชัยศิลป์ เป็นต้น

เนื่องจากในประเทศไทยนั้นบัลเลต์แม้ว่าจะได้รับความสนใจและความนิยมมากขึ้น สังเกตได้จากการเกิดขึ้นของสถาบันสอนเต้นบัลเลต์หลายแห่งและการจัดแข่งขันบัลเลต์ระดับประเทศหลายรายการ อีกทั้งมีการเรียนการสอนในทุกระดับจนถึงระดับอาชีพหรืออุดมศึกษาหลายสถาบัน แต่กระนั้นการส่งเสริมและสนับสนุนต่อเนื่องเมื่อสำเร็จการศึกษาหรือการนำองค์ความรู้ไปใช้ในการประกอบอาชีพและการพัฒนาอาชีพยังไม่ค่อยมีปรากฏให้เห็น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเก็บข้อมูลและวิเคราะห์การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ในประเทศของคณะบางกอกซิดีบัลเลต์ โดยอาศัยแนวคิดและทฤษฎีทางด้านศึกษาศาสตร์และศิลปกรรมศาสตร์มาเป็นกรอบในการดำเนินการวิจัย เพื่อเป็นประโยชน์สำหรับบุคคล องค์กร สถานศึกษาที่ต้องการจัดการเรียนรู้สำหรับพัฒนาศักยภาพของผู้ที่ประกอบอาชีพทางด้านบัลเลต์ใช้เป็นข้อมูลเพื่อต่อยอดในการก่อตั้งและพัฒนาคณะบัลเลต์ในประเทศไทยและเป็นแนวทางหรือต้นแบบการจัด การศึกษาเพื่อพัฒนาอาชีพ การเปิดโอกาสและเป็นแหล่งเรียนรู้ในการทำงานและหาประสบการณ์เพื่อนำความรู้ไปต่อยอดและใช้ประโยชน์ในการดำรงชีวิตต่อไป

ความมุ่งหมายของงานวิจัย

- 1) เพื่อศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเดินบัลเลต์ในประเทศของคณะบางกอกซิตี้บัลเลต์
- 2) เพื่อวิเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเดินบัลเลต์ในประเทศของคณะบางกอกซิตี้บัลเลต์

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาวิเคราะห์การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเดินบัลเลต์ของคณะบางกอกซิตี้บัลเลต์ ซึ่งอาศัยการเก็บข้อมูลส่วนใหญ่จากเอกสาร การสังเกตการณ์ และการสัมภาษณ์บุคคล ได้แก่ กลุ่มผู้บริหาร กลุ่มครูผู้สอน และกลุ่มนักเดินอาชีพประจำคณะบางกอกซิตี้บัลเลต์ รวมจำนวน 16 คน แบ่งเป็นชายจำนวน 6 คน และหญิงจำนวน 10 คน โดยผู้วิจัยกำหนดขอบเขตของการเก็บข้อมูล ตั้งแต่มีการก่อตั้งคณะ คือ พ.ศ. 2539 จนถึงปัจจุบัน (พ.ศ. 2565)

การวิจัยในครั้งนี้ใช้แนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ผู้ใหญ่ (Andragogy) ของ มัลคัม โนลส์ เป็นหลักในการศึกษา โดยแบ่งการศึกษาออกเป็น 2 หัวข้อ ได้แก่

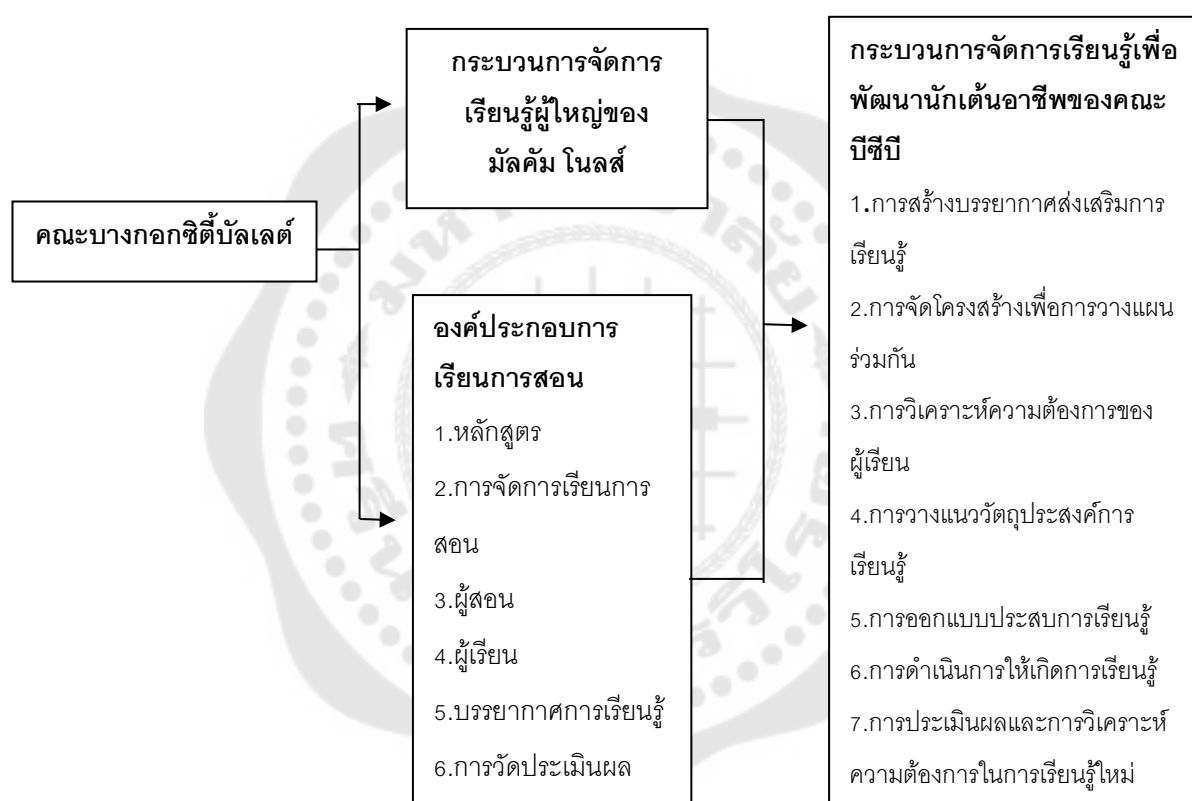
1. การศึกษาเชิงโครงสร้าง (Structure) ผู้วิจัยจะทำการศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเดินบัลเลต์เพื่อศึกษาองค์ประกอบที่มีความสำคัญต่อการจัดการเรียนรู้ โดยการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องด้านการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ การจัดการเรียนรู้ และการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาและพบว่ามียังมีองค์ประกอบด้านการเรียนการสอนที่มีความสำคัญต่อการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะวิชาชีพของนักเดินบัลเลต์ ได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านผู้สอน ด้านผู้เรียน ด้านบรรยากาศการเรียนรู้ และด้านการวัดและการประเมินผล

2. การศึกษาเชิงกระบวนการ (Process) ผู้วิจัยจะวิเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเดินบัลเลต์โดยการนำข้อมูลที่ได้เก็บรวบรวมจากจุดประสงค์งานวิจัยข้อแรกมาวิเคราะห์ร่วมกับกระบวนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ผู้ใหญ่ (Andragogy) ของ มัลคัม โนลส์ และสรุปผลตามขั้นตอนของทฤษฎี ได้แก่ การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการเรียนรู้ การจัดโครงสร้างเพื่อการวางแผนร่วมกันกับผู้เรียน การวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ของผู้เรียน การวางแผนวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ การออกแบบ

ประสบการณ์ในการเรียนรู้ การดำเนินการให้เกิดประสบการณ์ในการเรียนรู้ และการประเมินผล และการวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ใหม่

กรอบแนวคิดงานวิจัย

การวิจัยนี้มุ่งศึกษาวิเคราะห์การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ ในประเทศของคณะบางกอกซิตีบัลเลต์ (Bangkok City Ballet Company : BCB) โดยอาศัยกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้



ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดงานวิจัย

ที่มา : ผู้วิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยฉบับนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ(Qualitative Research) โดยอาศัยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการรวบรวมข้อมูลด้านเอกสาร (Review Data) และการรวบรวมข้อมูลภาคสนาม (Field Data) ซึ่งมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ขั้นตอนการวิจัย

1.1 การเก็บรวบรวมข้อมูลด้านเอกสารจากหนังสือ ตำรา งานวิจัย บทความ เอกสารทางวิชาการที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย

1.2 การเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม ดำเนินการสัมภาษณ์ บุคลากรที่เกี่ยวข้อง เช่น กลุ่มผู้บริหาร กลุ่มครูผู้สอน และกลุ่มนักเดินอาชีพประจำคณะบางกอกซีทีบัลเลต และสังเกตการณ์การจัดการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมภายในคณะ

1.3 นำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์เพื่อสรุปหาหัวข้อในการวิจัยพร้อมทั้งส่งงานวิจัยฉบับแรกให้ครูที่ปรึกษาตรวจสอบ รับคำแนะนำและทำการแก้ไข

1.4 ตรวจสอบความถูกต้องและดำเนินการแก้ไขพร้อมจัดพิมพ์เป็นงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ และนำเสนอผลงาน

2. เครื่องมือที่ใช้

2.1 การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth interview) โดยใช้แนวคำถามประกอบการสัมภาษณ์

2.2 การสังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participative Observation) โดยผู้วิจัยทำการสังเกตการณ์จากการเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมภายในคณะ

3. กลุ่มตัวอย่างหรือประชากรที่เกี่ยวข้อง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้เป็นผู้ที่เกี่ยวข้องกับ คณะบัลเลตบางกอกซีทีบัลเลตได้แก่ ผู้อำนวยการคณะบัลเลต ครูผู้สอนคณะบัลเลต สมาชิกคณะบัลเลต ผู้วิจัยทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ซึ่งเป็นผู้ที่มีความสำคัญและเกี่ยวข้องกับงานวิจัย

4.การเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้านเอกสารและข้อมูลภาคสนามด้วยตัวเอง

5.การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้นำเสนอข้อมูลในลักษณะพรรณนาเพื่ออธิบายองค์ประกอบ การจัดการเรียนการสอนและกระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต โดยสร้างข้อสรุปจากการวิเคราะห์ข้อมูลตามแนวคิดและทฤษฎีการเรียนรู้ผู้ใหญ่

นิยามศัพท์เฉพาะ

1.การจัดการเรียนรู้ (Learning Management) หมายถึง การจัดการกิจกรรมให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถตามจุดประสงค์และเป้าหมายของหลักสูตรเพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเดินบัลเลต์ โดยมีองค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่

1.1 ด้านหลักสูตร ได้แก่ วัตถุประสงค์การเรียนรู้ทั้งด้านความรู้ เจตคติและทักษะการจัดเนื้อหาสาระ รวมถึงการจัดประสบการณ์หรือกิจกรรมเสริมทั้งหมด

1.2 ด้านการการเรียนการสอน ได้แก่ รูปแบบ เทคนิค วิธีการในการสอน

1.3 ผู้สอน ได้แก่ คุณสมบัติของครูผู้สอน รวมถึงบทบาทหน้าที่ในการจัดการเรียนรู้

1.4 ผู้เรียน ได้แก่ ความต้องการ แรงจูงใจ ประสบการณ์เดิม และบทบาทของผู้เรียน

1.5 บรรยากาศการเรียนรู้ ได้แก่ บรรยากาศทางกายภาพและจิตวิทยา

1.6 ด้านการวัดและการประเมินผล ได้แก่ รูปแบบและวิธีการในการวัดและประเมินผล

2.ทักษะอาชีพของนักเดินบัลเลต์ หมายถึง ทักษะด้านต่างๆที่ทางคณะบางกอกซิตี้บัลเลต์ได้จัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนานักเต้นในคณะ ซึ่งเป็นทักษะมีความสำคัญต่อการเป็นนักเดินบัลเลต์อาชีพ ได้แก่ ทักษะทางด้านร่างกาย ทักษะด้านอารมณ์ ทักษะด้านจิตใจ รวมถึงการมีความรู้และประสบการณ์จริงที่เป็นประโยชน์ในการเป็นนักเดินบัลเลต์

3.ผู้ใหญ่ หมายถึง นักเต้นที่เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนของทางคณะบางกอกซิตี้บัลเลต์ ที่มีอายุ 22 ปีขึ้นไป หรือผู้ที่จบปริญญาตรีแล้ว ซึ่งถือว่าเป็นผู้เรียนวัยผู้ใหญ่

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1.การวิจัยในครั้งนี้จะเป็นแนวทางและเป็นประโยชน์สำหรับบุคคล องค์กร สถานศึกษาที่ต้องการจัดการเรียนรู้สำหรับพัฒนาทักษะอาชีพของนักเดินบัลเลต์

2.การวิจัยในครั้งนี้สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลสำหรับผู้สนใจที่ต้องการจะพัฒนาและจัดตั้งคณะบัลเลต์ในประเทศไทย

3.การวิจัยในครั้งนี้สามารถนำไปพัฒนาหรือปรับใช้ให้เข้ากับการเรียนการสอนบัลเลต์ในสถาบันระดับอุดมศึกษา

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรม

ในการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ ในประเทศของคณะบางกอกซิตีบัลเลต์ (Bangkok City Ballet Company : BCB) ผู้วิจัยได้ศึกษา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อ ต่อไปนี้

1.แนวคิดและเอกสารเกี่ยวกับบัลเลต์

ประวัติบัลเลต์ในประเทศไทยพอสังเขป

ระบบและรูปแบบการเรียนการสอนบัลเลต์

ทักษะอาชีพนักเต้นบัลเลต์และการพัฒนานักเต้นบัลเลต์

2.แนวคิดการเรียนรู้ผู้ใหญ่ของมัลคัม โนลส์

หลักการศึกษาผู้ใหญ่

กระบวนการจัดการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่

3.แนวคิดและเอกสารเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้และการจัดการเรียนการสอน

การเรียนรู้และการจัดการเรียนรู้

การจัดการเรียนการสอน

หลักสูตร

การเรียนการสอนและการเรียนการสอนต้นสากล

ผู้เรียน

บุคลากรหรือผู้สอน

บรรยากาศการเรียนรู้

การวัดและการประเมินผล

4.ข้อมูลคณะบางกอกซิตีบัลเลต์ (Bangkok City Ballet Company)

5.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.แนวคิดและเอกสารเกี่ยวกับบัลเลต์

1.1 ประวัติบัลเลต์ในประเทศไทยพอสังเขป

ประวัติความเป็นมาของบัลเลต์ในประเทศไทยสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ยุค ตามวิวัฒนาการทางด้านการศึกษาและการแสดง (สุพรรณิ บุญเพ็ง, 2542, น.8-9) ได้ดังนี้

ยุคที่ 1 ยุคริเริ่ม (ตั้งแต่ พ.ศ. 2477 ถึง พ.ศ. 2494) เริ่มมีการเรียนการสอนบัลเลต์ใน โรงเรียนนาฏดุริยางคศาสตร์ใน พ.ศ. 2477 เป็นการสอนแบบอิสระโดยให้นักเรียนปฏิบัติตาม ครูผู้สอน การแสดงในสมัยแรกเริ่มนั้น จะเป็นการเต้นเพื่อคั่นสลับฉากประกอบเพลงในละคร รูปแบบการแสดงของบัลเลต์เข้ามามีบทบาทกับละครดึกดำบรรพ์ ซึ่งเป็นการแสดงเก่าแก่ของ นาฏยศิลป์ไทย

ยุคที่ 2 ยุคพัฒนาบัลเลต์ (ตั้งแต่ พ.ศ. 2494 ถึง พ.ศ. 2509) บัลเลต์เริ่มแพร่หลายมากขึ้น เนื่องจากมีครูสอนเต้นบัลเลต์อาชีพมาจากต่างประเทศจำนวน 4 คน เข้ามาเปิดสอนบัลเลต์ในกรุงเทพฯ การสอนยังคงเป็นแบบอิสระ และมักเป็นการซ้อมเพื่อแสดงโดยเฉพาะ จากนั้นมีคนไทยจำนวน 4 คนจบการศึกษาบัลเลต์ขั้นสูงจากประเทศอังกฤษ และเริ่มนำบัลเลต์ขยายไปสู่จังหวัดต่าง ๆ การแสดงเป็นบัลเลต์ในสมัยนี้จะเป็นแบบดั้งเดิมและมีการประยุกต์ร่วมกับ นาฏยศิลป์ไทยกับบัลเลต์ ซึ่งในหลวงรัชกาลที่ 9 ทรงประพันธ์บทเพลงเพื่อใช้ประกอบการแสดงบัลเลต์หลายชุด และทรงสนับสนุนให้เกิดการแสดงบัลเลต์ จึงทำให้บัลเลต์เป็นที่รู้จักของคนไทยมากขึ้น

ยุคที่ 3 ยุคมาตรฐานบัลเลต์คลาสสิก (ตั้งแต่ พ.ศ. 2509 ถึง พ.ศ. 2541) หลักสูตรการศึกษาของไทย เริ่มมีการเต้นบัลเลต์เข้ามาเป็นส่วนประกอบในทุกระดับชั้น ตั้งแต่ระดับอนุบาล ถึงระดับมหาวิทยาลัย ซึ่งต่อมาก็ได้แพร่กระจายไปสู่ระดับภูมิภาคหลายแห่ง และเริ่มมีการนำหลักสูตรการเรียนการสอนของประเทศอังกฤษเข้ามาสอนและสอบ เพื่อวัดระดับความสามารถของผู้เรียนให้ได้มาตรฐานสากล การแสดงเป็นบัลเลต์คลาสสิก โดยมี 2 ลักษณะ คือ การแสดงงานโรงเรียนและการแสดงในเชิงพาณิชย์ ในประเทศไทยยังไม่มีคณะบัลเลต์อาชีพ และผู้สนับสนุนบัลเลต์อย่างจริงจัง ทำให้การพัฒนาไม่ดีเท่าที่ควร อีกทั้งควรมีการแต่งตั้งตำราเกี่ยวกับบัลเลต์เป็นภาษาไทย เพื่อให้ นักเต้นได้รู้และเข้าใจการเต้นบัลเลต์ดียิ่งขึ้น

1.2 ระบบและรูปแบบการเรียนการสอนบัลเลต์

ระบบการจัดการศึกษาบัลเลต์ในประเทศไทย เกิดขึ้นมาอย่างยาวนาน ตั้งแต่ยุคที่เริ่มก่อตั้งโรงเรียน นาฏดุริยางคศาสตร์ กรมศิลปากร และได้มีสตูดิโอสอนบัลเลต์เปิดขึ้นมาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งการจัดการศึกษาเป็นส่วนสำคัญที่ส่งเสริมให้เกิดการศึกษาเรียนรู้ดำรงอยู่ และทำให้เกิดการพัฒนาทั้งด้านความรู้และด้านทักษะความสามารถของผู้เรียนหรือผู้ที่ต้องการประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับบัลเลต์ (ศิริมงคล นาฏยกุล, 2557)

การสอนบัลเลต์ในประเทศไทยมีการเรียนการสอนอยู่ 2 แบบ คือ

1.การสอนแบบอิสระ (Free Class)เป็นการสอนเป็นรูปแบบและวิธีการสอนของครูแต่ละคนโดยอาศัยทักษะ และประสบการณ์ด้านการเต้นของตนเองเพื่อถ่ายทอด

2.การสอนโดยใช้หลักสูตรจากต่างประเทศ เป็นการสอนโดยครูผู้สอนโดยอาศัยทักษะ และประสบการณ์ทางการเต้นที่เคยเรียนจากหลักสูตรการเต้นของต่างประเทศ และนำหลักสูตรมาเป็นแนวทางในการดำเนินการเรียนการสอนและการวัดประเมินผู้เรียนในประเทศไทย หลักสูตรรอยัลอะคาเดมีออฟแดนซ์(R.A.D.) จากประเทศอังกฤษ ซึ่งมีการนำมาสอนอย่างแพร่หลายและเป็นที่นิยมมากที่สุด จากนั้นก็มี อีกหลายหลักสูตรจากต่างประเทศเข้ามา เช่น หลักสูตรคอมมอนเวลท์โซไซตี้ ออฟ ทีชเชอร์ ออฟ แดนซ์ (C.S.T.D.) หลักสูตรออสเตรเลีย ทีชเชอร์ ออฟ แดนซ์ (A.T.O.D) หลักสูตรรัสเซียบัลเลต์โซไซตี้ (R.B.S) หลักสูตรดิออสเตรเลียแดนซ์แอสโซซิเอ (A.D.A) เป็นต้น

ในปัจจุบันการจัดการศึกษาบัลเลต์มีการสอนทั้งในภาคทฤษฎีและปฏิบัติอย่างกว้างขวาง ในสถานศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชนทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศ ซึ่งมีรูปแบบการจัดการศึกษาพอสังเขปดังต่อไปนี้

รูปแบบการจัดการศึกษา

1.การจัดการศึกษาในสถานศึกษาภาครัฐ

การจัดการศึกษาบัลเลต์ของสถานศึกษาที่ให้การควบคุมดูแลโดยรัฐนั้น จะมีการสนับสนุนงบประมาณ วัสดุ อุปกรณ์ อาคารสถานที่ ครูผู้สอน แก่สถานศึกษาในรับต่างๆ เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ เรียนรู้และพัฒนาตนเองเพื่อส่งเสริมทักษะและพัฒนาการทั้งทางร่างกายและจิตใจ ตลอดจนสนับสนุนไปสู่ การประกอบอาชีพในวงการศิลปะการแสดงและธุรกิจบันเทิงต่อไป ซึ่งจะสามารถแบ่งสถานศึกษาของ ภาครัฐเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่ โรงเรียน มหาวิทยาลัย วิทยาลัยนาฏศิลป์แห่งชาติและศูนย์ศิลปะวัฒนธรรมสำหรับ เยาวชน ซึ่งแต่ละรูปแบบก็มีเป้าหมายในการจัดตั้งที่ต่างกัน

ในประเทศไทยสถานศึกษาของทางภาครัฐที่มีสอนบัลเลต์จะมีชื่อเรียกแตกต่างกันออกไป ไม่ว่าจะเป็นนาฏศิลป์ ตะวันตก นาฏศิลป์ สากกล หรือบัลเลต์ซึ่งมีการจัดการศึกษาบัลเลต์ครบทั้ง 4 กลุ่ม คือโรงเรียน เช่น การจัดตั้งชมรมบัลเลต์ของโรงเรียนแก่นนครวิทยาลัย มหาวิทยาลัย เช่น สาขานาฏศิลป์ ตะวันตกที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยมหาสารคาม สาขานาฏศิลป์ สากกล มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร วิทยาลัยนาฏศิลป์ แห่งชาติ ได้แก่ สาขานาฏศิลป์ สากกล สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมสำหรับเยาวชน เช่น การเปิดสอนบัลเลต์ในศูนย์เพื่อนใจวัยรุ่นในจังหวัดต่างๆ เป็นต้น สถานศึกษาที่มีเป้าหมายผลิตนักเต้นอาชีพหรือครูสอนเต้นเพื่อเข้าสู่ธุรกิจทางด้านบันเทิงมี 2 กลุ่ม คือมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยนาฏศิลป์แห่งชาติ

2.การจัดการศึกษาในสถานศึกษาภาคเอกชน

การจัดการศึกษาบัลเลต์โดยภาคเอกชนจะปรากฏในรูปแบบสตูดิโอสอนเต้นรำ โรงเรียนเอกชน วิทยาลัยการแสดงและมหาวิทยาลัย ซึ่งบัลเลต์จะรวมอยู่ในกลุ่มของนาฏศิลป์ตะวันตก ซึ่งในกลุ่มนี้มีการ แสดงอีกหลายประเภท เช่น คอนเทมโพรารีแดนซ์ แจ๊สดานซ์ สตรีทแดนซ์ เป็นต้น ตัวอย่างสถานศึกษาที่ จัดการศึกษาบัลเลต์โดยภาคเอกชนในประเทศไทย เช่น การเรียนการสอนบัลเลต์ในรายวิชาเสริมหลังเลิกเรียนของโรงเรียนเอกชนในระดับอนุบาลและประถม หลักสูตรบัลเลต์และแจ๊ส วิทยาลัยดนตรีและศิลปะการแสดง SCA สถาบันสอนเต้นบางกอกแดนซ์ สถาบันสอนเต้นฟอยล์สตูดิโอ เป็นต้น

ลักษณะการเรียนการสอน

ลักษณะการเรียนการสอนบัลเลต์นั้นจะขึ้นอยู่กับระดับสถาบันและจุดประสงค์ที่เข้ารับการศึกษา ด้วย หากการศึกษานั้นเพียงเพื่อใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์หรือเพิ่มความสามารถให้ตนเองและเข้าเรียนที่ สตูดิโอ การศึกษาจะเป็นเพียงการปฏิบัติ ในบางที่จะมีการสอบเลื่อนขั้นหรือการแสดงประจำปีด้วย แต่หาก จุดประสงค์ของการศึกษาคือเพื่อเรียนถึงขั้นสูงหรือการนำไปประกอบอาชีพ และเข้าศึกษาในระดับวิทยาลัย หรือมหาวิทยาลัย จำเป็นจะต้องเรียนรู้ทั้งด้านทฤษฎีและด้านการปฏิบัติเพื่อ เพิ่มพูนทักษะทางด้านต่างๆเพื่อใช้ในการทำงาน ในส่วนของการจัดการเรียนการสอนบัลเลต์จะเป็นแบบแผนการเรียนที่เหมือนกัน ซึ่งจะแบ่งการเรียนบัลเลต์เป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1.การฝึกทักษะบัลเลต์ที่ราวไม้หรือราวโลหะ (Barre Work) มีจุดประสงค์เพื่อพัฒนาความแข็งแรง ของกล้ามเนื้อส่วนต่างๆและพัฒนาสมดุลของร่างกาย

2.การฝึกทักษะการเต้นบัลเลต์ที่กลางห้อง (Center Work) มีจุดประสงค์เพื่อให้ให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการเต้นโดยไม่ใช้ราวและปฏิบัติโดยการรักษาสสมดุลของร่างกายด้วยตนเอง และเป็นการฝึกเทคนิคขั้นสูง ต่าง ๆ เช่น การหมุน การกระโดด การเต้นคู่ เป็นต้น

การฝึกเต้นบัลเลต์ประจำวันจะเริ่มที่การฝึกเต้นกับราวก่อนที่จะเริ่มฝึกเต้นที่กลางห้อง เวลาที่ใช้ในการเรียนจะอยู่ที่ 1-3 ชั่วโมงขึ้นอยู่กับแต่ละหลักสูตรของแต่ละสถาบัน

1.3 ทักษะอาชีพนักเต้นบัลเลต์และการพัฒนานักเต้นบัลเลต์

Boling (1999, p.29) ได้กล่าวถึงนักเต้นบัลเลต์ที่พร้อมสำหรับการทำงาน ไว้ว่า ต้องมีการเรียนรู้เทคนิคที่ดี พัฒนาร่างกายให้พร้อม การเป็นนักเต้นที่ประสบความสำเร็จต้องมีทัศนคติที่ดี และมีความปรารถนาที่จะประสบความสำเร็จ ซึ่งการเป็นนักเต้นมืออาชีพต้องประกอบด้วย 4 ส่วน ได้แก่

1.องค์ประกอบทางกายภาพ สภาพร่างกาย เทคนิคการเต้นต้องพัฒนาอยู่เสมอ รวมถึงรูปลักษณ์ภายนอกควรดูแลให้เกิดความมั่นใจต่อตนเองและเหมาะสมกับการทำงาน

2.องค์ประกอบทางจิตใจ ต้องเปิดใจพร้อมสำหรับการเรียนรู้และการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ รู้จักสังเกตและเรียนรู้ประสบการณ์จากคนรอบข้าง ที่สำคัญคือความตั้งใจและพยายามทำให้ดีที่สุด

3.องค์ประกอบทางอารมณ์ ความมั่นใจ การสื่อสาร และการเข้าถึงอารมณ์คือสิ่งสำคัญในการแสดง

4.องค์ประกอบทางจิตวิญญาณ ความมุ่งมั่น ความรักและความซื่อสัตย์ต่อการเป็นนักแสดงจะเป็นสิ่งที่ผลักดันและทำให้บรรลุเป้าหมายได้

ประวัติศาสตร์ เหลาทอง (2558, น.140) ได้กล่าวถึงนักบัลเลต์ที่ประสบความสำเร็จ จะต้องขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 3 ส่วน ได้แก่

1.ทำการแสดงบัลเลต์ที่สมบูรณ์ คือ มีความสามารถทางการเต้นบัลเลต์ที่ดี มีการแสดงได้ตามบทบาท ซึ่งขึ้นอยู่กับ การฝึกซ้อมอย่างถูกต้อง สม่ำเสมอ ซึ่งได้มาจากการเรียนรู้ด้วยตนเองและการได้ครูสอนบัลเลต์ที่ดี

2.ความประพฤติตัวที่ดี เหมาะสม คือ วินัย ความรับผิดชอบ รู้หน้าที่ รู้ถูก รู้ควร รู้กาลเทศะ ตรงต่อเวลา

3.การสนับสนุนที่ดี คือ โอกาสที่ดีต่างๆที่ได้รับ สิ่งสำคัญคือความพร้อมสำหรับโอกาสต่างๆที่เข้ามาในชีวิต ฉะนั้นต้องสร้างตัวตนให้เป็นนักบัลเลต์ที่สมบูรณ์แบบให้ได้โดยเร็วที่สุดเพื่อรองรับ โอกาสที่ดีให้ได้มากที่สุด

Thalia Carter (2020) ได้กล่าวว่า มีหลายปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จและการจ้างงานของนักเต้นบัลเลต์นอกเหนือจากพรสวรรค์ตามธรรมชาติ การมีตัวตนและความกระตือรือร้นในชั้นเรียนของนักเต้นอย่างสม่ำเสมอเป็นสิ่งที่กำหนด ซึ่งมี 6 ข้อที่จะช่วยให้นักเต้นบรรลุเป้าหมายได้แก่

1.ยอมรับการเปลี่ยนแปลง การฝึกฝนและการปฏิบัติเป็นกุญแจสำคัญของความก้าวหน้า แต่การได้ลองทำสิ่งใหม่ ๆ เพิ่มเติมจากตารางเวลาปกติจะสามารถเพิ่มความคิดสร้างสรรค์ได้ หากมีความจำเป็นต้องฝึกซ้อมรูปแบบการเต้น หรือการเต้นรำในสตูดิโอเดียวกันตลอดการฝึก การเปลี่ยนแปลงสิ่งต่างๆ จะทำให้นักเต้นมีมุมมองใหม่ๆ เกี่ยวกับการแสดงออกและเทคนิคของตัวเอง การเข้าชั้นเรียนในรูปแบบที่แตกต่างกันไม่ได้เป็นสิ่งที่ดีที่สุด แต่จะเกี่ยวข้องกับความสุขสนทนและการสำรวจตัวเองในฐานะศิลปิน หากคุณเป็นนักเต้นบัลเลต์ เทคนิคการเต้นของศิลปะร่วมสมัยหรือการเต้นในเชิงพาณิชย์สามารถนำเอาการสื่อสารอารมณ์และความแข็งแรงมาใช้ในการฝึกฝนการเต้นบัลเลต์คลาสสิกได้

2.ความคิดสร้างสรรค์สำคัญอย่างมากกับนักเต้นมืออาชีพ การหาความรู้หรือมุมมองจากการเป็นผู้ชมเป็นสิ่งที่น่าสนใจ นอกจากจะได้สัมผัสการแสดงในอีกด้านหนึ่ง ยังได้เรียนรู้จากนักเต้นที่ประสบความสำเร็จคนอื่นๆ เรียนรู้จากพวกเขาว่ามีการนำเรื่องราวและการออกแบบท่าเต้นมาสู่เวทีอย่างไร และยังช่วยให้คุณได้รับข้อมูลล่าสุดเกี่ยวกับโลกแห่งศิลปะการแสดงที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา และได้แรงบันดาลใจในการฝึกฝนและทำให้เป้าหมายในอาชีพของคุณนั้นมีค่ามากขึ้น

3.สังคมของนักเต้นนั้นเล็กมาก การทำความรู้จักกับผู้คนหลากหลายจะช่วยให้คุณมีโอกาสที่จะสร้างเครือข่ายในการทำงานมากยิ่งขึ้น การไปเข้าร่วมการเวิร์คช็อปหรือการแสดงก็เป็นอีกโอกาสที่ดีในการพบปะผู้คนใหม่ๆ

4.การมีอุปกรณ์ที่เหมาะสมจะทำให้สิ่งต่างๆง่ายขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการใช้รองเท้าที่เหมาะสมกับเท้า การใช้ชุดซ้อมที่เหมาะสมต่อการฝึกซ้อม การฟังพอร์ดแคลสเพื่อเพิ่มพูนความรู้ การอบอุ่นร่างกายอย่างเหมาะสมก่อนเต้นรำเพื่อป้องกันการบาดเจ็บ รวมถึงการมีสมุดบันทึกเพื่อบันทึกการแก้ไขและเตือนความจำ หรือสำหรับบันทึกกระบวนการสร้างสรรค์และการทำงานของตัวคุณ

5. ส่วนสำคัญของนักเดินคือการดูแลร่างกายของคุณและจัดการกับความเจ็บปวดและความกังวลเกี่ยวกับร่างกาย วิธีที่ดีที่สุดที่มีประสิทธิภาพคือการพบผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพที่มีประสบการณ์แตกต่างกันสองสามคนซึ่งมีความสามารถเฉพาะทางในการดูแลนักเดิน

6. สิ่งที่ดีที่สุดที่นักเดินสามารถทำได้เพื่อร่างกาย จิตใจ และการเดินของคุณก็คือการพักผ่อนการนอนหลับอย่างมีคุณภาพมีความเชื่อมโยงทางวิทยาศาสตร์ที่แข็งแกร่งเพื่อพัฒนาสุขภาพร่างกายและความยืดหยุ่นทางจิตใจ เมื่อได้พักผ่อนอย่างเต็มที่ คุณมีแนวโน้มที่จะทำงานได้ดีขึ้นและรับมือกับความทุกข์ยากอย่างการวิจารณ์และความพ่ายแพ้ได้สำเร็จมากขึ้น ผักสุกผลไม้ในการนอนหลับที่ดี เช่น จำกัดเวลาอยู่บนหน้าจออย่างน้อยหนึ่งชั่วโมงก่อนเข้านอน วางโทรศัพท์ไว้บนนอกห้องนอน ยืดเส้นยืดสายและทำจิตใจให้ปลอดโปร่งก่อนจะนอนหลับสบายตลอดคืน

JBS Admin (2020)กล่าวว่า นักเดินมืออาชีพมาจากหลากหลายสาขาอาชีพ โดยมีประสบการณ์และภูมิหลังต่างกัน บางคนเรียนบัลเลต์ตั้งแต่อายุยังน้อย บางคนเริ่มต้นตั้งแต่มองเป็นวัยรุ่น และพบว่าตัวเองมีความฝันที่จะเดินเพื่อหาเลี้ยงชีพ แต่ไม่ว่าจะเริ่มได้อย่างไร มี 5 ขั้นตอนที่ต้องปฏิบัติตามหากเป้าหมายของคุณคือการเป็นนักเดินมืออาชีพ

1. ผึกฝนกับสิ่งที่ดีที่สุด คุณภาพของการฝึกอบรมเป็นสิ่งที่สร้างหรือทำลายโอกาสในการสร้างให้เป็นนักเดินมืออาชีพ นักเดินหลายคนเริ่มต้นอาชีพในสตูดิโอหรือบริษัทในท้องถิ่น แต่เมื่อคุณจริงจังกับการเป็นมืออาชีพ จึงจำเป็นต้องมองหาการฝึกอบรมที่ดีที่สุดเท่าที่จะหาได้

2. หาประสบการณ์การทำงานที่หลากหลายและมีประสิทธิภาพ นักเดินมืออาชีพต้องการมากกว่าทักษะทางเทคนิคของการเดินเพียงประเภทเดียว “การเป็นนักเดินที่มีครบทุกอย่าง” ในปัจจุบันการทำงานด้านการเดินมีแนวโน้มที่จะผสมผสานสไตล์และสาขาวิชาที่หลากหลายในการผลิตงาน การพัฒนาตัวเองในฐานะนักเดิน ควรมองหาโอกาสที่จะพัฒนาตัวเองและหาประสบการณ์ที่จะเป็นประโยชน์กับคุณในภายหลังโดยเปิดใจที่จะลองสิ่งใหม่ ๆ และก้าวออกนอกกรอบ

3. มีความคาดหวังตั้งใจที่แท้จริง นักเดินก็ต้องยอมรับว่าการเดินเป็นอาชีพที่มีเวลาจำกัด นักเดินส่วนใหญ่จะเกษียณอายุเมื่อร่างกายสึกหลอ โดยปกติแล้วจะอยู่ในช่วงอายุ 30 หรือ 40 ปี หากพวกเขาโชคดี สำหรับนักเดินที่สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัย นั้นหมายถึงระยะเวลาในการประกอบอาชีพที่ดีที่สุดจะอยู่ที่ 10-15 ปี บวกกับการเสียเปรียบเมื่อเปรียบเทียบกับ

กับนักเต้นที่อายุน้อยกว่า ที่มีร่างกายที่แข็งแรงและยืดหยุ่นมากกว่า เพราะฉะนั้นนักเต้นต้องมีความต้องการที่แน่นอน มั่นคง และรับผิดชอบตามความตั้งใจที่ตั้งไว้

4.รวบรวมผลงานระดับมืออาชีพ นอกจากการได้รับการฝึกอบรมในหลักสูตรต่าง ๆ การมีพรสวรรค์ การเทคนิคที่ดีแล้ว การรวบรวมผลงานการเต้นแบบมืออาชีพของตัวเองสำคัญอย่างมากในการจะได้รับการตอบรับทำงานเพิ่มสะสมผลงานประกอบด้วยประวัติย่อ และรูปถ่ายหน้าตรงแบบมืออาชีพ นักเต้นควรมีวิดีโอของการเต้นรำด้วย วิดีโอคลิปเต้นแสดงทักษะที่ดีที่สุดของคุณ สิ่งเหล่านี้สามารถแชร์ทางอิเล็กทรอนิกส์ผ่านแอปแชร์ไฟล์เพื่อใช้ในการออกโฆษณา การถ่ายภาพและการแต่งหน้าแบบมืออาชีพก็มีประโยชน์มากเช่นกัน

5.ดูแลร่างกายของคุณ เวลาของคุณบนเวทีอาจจะสิ้นสุดลงเร็วกว่าที่คุณต้องการบ่อยครั้งสิ่งนี้จะเกิดขึ้นเพราะร่างกายของคุณไม่สามารถรับมือกับความเครียดได้เมื่อคุณอายุมากขึ้น คุณสามารถขยายอาชีพของคุณผ่านการเอาใจใส่อย่างรอบคอบในด้านโภชนาการ และการปรับสภาพของคุณตลอดอาชีพการงานของคุณ นักเต้นที่อายุน้อยกว่าได้รับประโยชน์จากความจริงที่ว่าร่างกายมนุษย์มักจะได้รับการกล่อมเนื้อในช่วงวัยรุ่นและวัยยี่สิบ อย่างไรก็ตาม เมื่ออายุประมาณ 30 ปี ร่างกายจะเริ่มเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เมื่อร่างกายเริ่มสูญเสียมวลกล้ามเนื้อในอัตราประมาณ 3% ถึง 5% ต่อปีดังนั้นหากคุณต้องการที่จะแข็งแกร่งที่สุดในอาชีพการงานของคุณ ยารักษาที่จะให้ความสนใจกับการรับประทานอาหารและการปรับสภาพความแข็งแรง

หลักสูตรการพัฒนานักเต้นบัลเลต์ในต่างประเทศ

คณะอเมริกันบัลเลต์เธียเตอร์ Theatre (2022)การพัฒนานักเต้นของคณะ มีการจัดชั้นเรียนรวม เพื่อฝึกเทคนิคบัลเลต์คลาสสิก, การเต้นคู่, รองเท้าพอยท์, เทคนิคสำหรับผู้ชาย, ตัวละคร, การเปลี่ยนแปลง, การแสดง, ร่วมสมัย, การฟังเพลง, ดนตรี, พิลาทิสและการฝึกความแข็งแรงและการปรับสภาพ มีการประชุมเชิงปฏิบัติการด้านโภชนาการ สุขภาพและความงาม การจัดการความเครียด การป้องกันการบาดเจ็บ และหัวข้ออื่นๆ

มีการสนับสนุนการพัฒนาความสามารถด้านการออกแบบท่าเต้น โดยเชิญนักออกแบบท่าเต้นที่หลากหลายมาเพื่อสร้างผลงานการแสดงให้กับนักเต้นในแต่ละฤดูกาล การแสดงมีโปรแกรมผสมแบบมาคลาสสิก โดนามิก โมเดิร์นและผลงานใหม่

นักเต้นของ ABT Studio Company มีการแบ่งปันความเป็นมืออาชีพและศิลปะของคณะกับผู้ชมจำนวนมากผ่านการทัวร์ และการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม ทั่วทั้งสหรัฐอเมริกาและต่างประเทศ

การพัฒนานักเต้นในหลักสูตรระยะสั้นของคณะบอลชอยบัลเลต์ประเทศ

รัสเซีย Academy (2022) โปรแกรม BBASI NY ออกแบบมาสำหรับนักเต้นชายและหญิง (15-22 ปี) ที่อยู่ในระดับสูง การฝึกอบรมดำเนินการผ่านชั้นเรียนแบบกลุ่มซึ่งประกอบด้วยการมีส่วนร่วมเป็นรายบุคคล การสังเกต การมีส่วนร่วมแบบโต้ตอบกับผู้เข้าร่วมคนอื่นๆ สอนโดยการสาธิตโดยครูของอคาเดมี่ นักเต้นที่สมัครเข้าร่วมโปรแกรมนี้ควรมีวุฒิภาวะ มีสมาธิ และสามารถตรวจสอบควบคุม และมีเข้มงวดต่อการฝึกอบรมของตนเองได้

เมื่อสิ้นสุดโปรแกรม ผู้เข้าร่วมทุกคนจะได้รับการประเมินจากอาจารย์ของ อคาเดมี่ โดยจะมีการจัดวันสังเกตการณ์เมื่อสิ้นสุดภาคการศึกษา 3 สัปดาห์แรก การแสดงรอบสุดท้ายจะให้ผู้เข้าร่วมลงทะเบียนในสัปดาห์ที่ 6 และสัปดาห์ที่ 3 นักเรียนที่เข้าร่วมจนจบโปรแกรมจะได้รับการแนะนำสำหรับการปรับปรุงพัฒนาตัวเองต่อและมีโอกาสที่จะแสดงร่วมกับคณะบัลเลต์ตามความเหมาะสม ในการแสดงอาจขึ้นอยู่กับระดับความสามารถ ผลจากการเข้าร่วมในชั้นเรียนและการตัดสินใจทางด้านศิลปะของทางคณะ

นักเต้นหญิงมีการแบ่งระดับ เป็นระดับกลาง ระดับสูง ระดับสูง มีการฝึกเทคนิคการเต้นคลาสสิก รองเท้าพอยต์ การแสดงละคร การเต้นคู่ การเต้นของตัวละคร

นักเต้นชายมีการแบ่งระดับ เป็นระดับกลาง ระดับสูง ระดับสูง มีการฝึกเทคนิคการเต้นคลาสสิกเทคนิคคลาสสิกรูปแบบต่างๆ การเต้นคู่ การเต้นของตัวละคร

นักเต้นชายและหญิงมีการสอบจับคู่สอนร่วมกับนักเต้นหญิงเมื่อจบการศึกษา นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมนอกหลักสูตรเพิ่มเติม ได้แก่ ชั้นเรียนภาษารัสเซียสองครั้งต่อสัปดาห์ การประชุมเชิงปฏิบัติการการป้องกันบาดเจ็บ ชั้นเรียนส่วนตัวซึ่งมีค่าใช้จ่ายเพิ่มเติมและขึ้นอยู่กับความพร้อมให้บริการ

2.แนวคิดการเรียนรู้ผู้ใหญ่ของมัลคัม โนลส์

ทฤษฎีการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ ของมัลคัม โนลส์ (Andragogy Theory of Malcolm Knowles) M.S. (1980) กล่าวว่า เด็กและผู้ใหญ่มีการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน เนื่องจากผู้ใหญ่มีประสบการณ์ที่ได้สั่งสมมา ซึ่งการผู้ใหญ่จะต้องรู้หลักการศึกษผู้ใหญ่ เพื่อให้ตอบสนองต่อธรรมชาติในการเรียนของผู้ใหญ่ โนลส์ เรียกหลักการศึกษผู้ใหญ่นี้ว่า แอนดราโกจี (Andragogy) (สุวิธิดา จรุงเกียรติกุล, 2564, น.29-31) ซึ่งประกอบด้วย

1. มโนทัศน์ของผู้เรียน (Self-concept) ผู้ใหญ่จะมีวุฒิภาวะสูง มีมโนทัศน์ต่อตนเอง จะเริ่มพัฒนาจากการพึ่งพาผู้อื่นสู่การชี้นำตัวเอง เนื่องจากมีการเติบโตทั้งด้านจิตใจและร่างกาย การใช้หลักการเรียนรู้ผู้ใหญ่จะต้องสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้ใหญ่

วิเคราะห์ความต้องการร่วมกับผู้เรียน และวางแผนร่วมกับผู้เรียนในการจัดกิจกรรมและประสบการณ์ต่าง ๆ

2. ประสบการณ์ของผู้เรียน(Experience) การที่ผู้ใหญ่ได้เก็บเกี่ยวประสบการณ์อย่างหลากหลายมากกว่าเด็ก ทำให้ผู้ใหญ่มีแหล่งทรัพยากรที่จะพัฒนาต่อยอดองค์ความรู้ได้ง่าย และสามารถเชื่อมโยงประสบการณ์ต่าง ๆ เข้าด้วยกัน เรียนรู้จากประสบการณ์เดิมและต่อยอดไปสู่กับนำไปปฏิบัติ ซึ่งการเรียนรู้ที่เหมาะสมสำหรับผู้ใหญ่ จึงควรมีความเกี่ยวข้องและพัฒนาประสบการณ์เดิม

3. ความพร้อมที่จะเรียน(Readiness) ผู้ใหญ่มักเห็นความสำคัญของการเรียนรู้ และพร้อมที่จะเรียนรู้เมื่อเห็นว่าสิ่งนั้นจำเป็นต่อตัวเองทั้งด้านบทบาทและสถานภาพของตน สิ่งที่สำคัญต่อการจัดการเรียนรู้ให้เหมาะต่อการเรียนรู้ของผู้ใหญ่คือ การจัดเวลาและการจัดกลุ่มผู้เรียนให้เหมาะสม

4. ความมุ่งหมาย หรือแนวทางการเรียนรู้ (Orientation to learning) เป้าหมายหลักในการเรียนรู้ของผู้ใหญ่จะต้องยึดปัญหาเป็นหลัก และทำการศึกษาเรียนรู้เพื่อจะสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้แก้ปัญหาได้ทันที

ซึ่งสอดคล้องกับ ชนันภรณ์ อารีกุล (2563, น.152-154) ได้กล่าวถึง การนำลักษณะการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ของ Knowles ไปปฏิบัติ มีข้อแนะนำ ดังนี้

1. การรับรู้ต่อตนเองและการรับรู้ของผู้สอนต่อผู้เรียน ผู้ใหญ่ในฐานะที่เป็นคนในวัยทำงาน คู่สมรสพ่อแม่ ผู้ปกครองและพลเมือง จะมีมุมมองของการเรียนรู้ต่างจากเด็ก มโนทัศน์เปลี่ยนเป็นการนำตัวเองและมีสิทธิ์ในการตัดสินใจและจัดการชีวิตตัวเองได้ การนำข้อตกลงดังกล่าวไปปฏิบัติตามมีดังต่อไปนี้

1.1 การจัดบรรยากาศแห่งการเรียนรู้ แบ่งเป็นสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ ควรจัดห้องเรียนและเครื่องมือต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับผู้ใหญ่และสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อจิตใจ ควรให้ผู้ใหญ่รู้สึกได้รับการยอมรับและรับการสนับสนุน

1.2 การวินิจฉัยความต้องการเป็นการวินิจฉัยโดยผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่เอง กว่าตนเองจำเป็นต้องเรียนรู้อะไรเพื่อจะเป็นผู้ที่สังคมให้การยอมรับ การวินิจฉัยดังกล่าวขึ้นอยู่กับสิ่งที่ผู้ใหญ่สนใจและมีความต้องการที่จะพัฒนาตนเอง

1.3 กระบวนการวางแผนการเรียนรู้ ผู้สอนและผู้เรียนจะต้องทำการวางแผนการจัดการเรียนการสอนผู้ใหญ่ร่วมกัน

1.4 การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ หน้าที่ของครูโดยปกติคือการสอน แต่ครูที่สอนผู้ใหญ่ จะเป็นผู้ที่ช่วยและสนับสนุนให้ผู้ใหญ่เกิดการเรียนรู้มากกว่าการสอนโดยทั่วไป

1.5 การประเมินการเรียนรู้ ในการประเมินผู้สอนไม่ควรจะตัดสินผู้ใหญ่อะไรเหมือนที่ทำกับเด็ก ไม่ควรทำให้ผู้ใหญ่รู้สึกว่าตัวเองเป็นเด็กที่ต้องถูกผู้ตัดสินผลการเรียน ควรให้ผู้ใหญ่ได้ประเมินตนเองว่าได้เรียนรู้ในสิ่งที่ตัวเองตั้งเป้าหมายไว้แล้วหรือไม่ ควรมีการประเมินและทบทวนความต้องการของตนเองในการเรียนรู้อีกครั้ง

2. บทบาทของประสบการณ์ ผู้ใหญ่มีประสบการณ์เดิมและภูมิหลังที่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นแหล่งการเรียนรู้ที่มีค่า ประสบการณ์ของผู้ใหญ่แตกต่างจากประสบการณ์ของเด็ก เพราะประสบการณ์ของผู้ใหญ่จะใช้เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ได้ดีกว่าของเด็ก แต่ก็มีแนวโน้มที่จะปิดกั้นประสบการณ์ใหม่ได้มากถ้าประสบการณ์ใหม่ไม่เชื่อมโยงกับประสบการณ์เดิม การนำข้อถกเถียงดังกล่าวไปปฏิบัติตามข้อเสนอแนะ มีดังต่อไปนี้

2.1 เน้นการเรียนรู้โดยการค้นพบด้วยตนเอง ผู้ใหญ่ผ่านประสบการณ์ต่างๆ มาก เพราะฉะนั้นการจัดกิจกรรมจึงควรเน้นย้ำประสบการณ์ เช่น การอภิปรายกลุ่ม การเรียนจากสถานการณ์จำลอง การแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น

2.2 เน้นการปฏิบัติ เพราะสิ่งที่ผู้ใหญ่ต้องการจะเรียนรู้คือสิ่งที่นำไปใช้ได้จริงสามารถนำไปปฏิบัติได้ในทันที

2.3 รู้จักที่จะเรียนรู้จากประสบการณ์ ควรช่วยให้ผู้ใหญ่ได้เรียนรู้ความต้องการของตนเอง วิเคราะห์ความต้องการและการเรียนของตนเพื่อให้บรรลุเป้าหมายให้ได้

3. ความพร้อมที่จะเรียน เด็กพร้อมที่จะเรียนรู้เมื่อมีพัฒนาการตามวัยหรือวุฒิภาวะเหมาะสม ผู้ใหญ่ก็เช่นกัน แต่ผู้ใหญ่พร้อมที่จะเรียนรู้ซึ่งเกิดจากการนำตนเองมากกว่า Havinghurst แบ่งผู้ใหญ่ออกเป็น 3 ช่วงวัย ได้แก่ ผู้ใหญ่วัยต้น (18-30 ปี) ผู้ใหญ่วัยกลางคน (30-55 ปี) และผู้ใหญ่วัยสูงอายุ (55 ปีขึ้นไป) ช่วงวัยผู้ใหญ่ที่ต่างกันจะมีเป้าหมายในการเรียนที่แตกต่างกันไปข้อถกเถียงดังกล่าวไปปฏิบัติข้อเสนอแนะหรือยังมีดังต่อไปนี้

3.1 เวลาของการเรียนรู้ ผู้ใหญ่พร้อมที่จะเรียนรู้เป็นช่วงเวลาเปลี่ยนแปลงจากวัยหนึ่งไปสู่อีกวัยหนึ่ง เช่น ต้องเริ่มเป็นวัยทำงานและต้องการที่จะเรียนรู้ในเรื่องการทำงานเริ่มจะเปลี่ยนเป็นผู้สูงอายุก็ต้องเรียนเรื่องการเป็นคนใหม่หลังเกษียณ เป็นต้น

3.2 กลุ่มของผู้เรียน กลุ่มการเรียนรู้ของผู้ใหญ่จะประกอบไปด้วยบุคคลที่มีที่มาแตกต่างกัน ผู้สอนต้องทำหน้าที่ในการลดช่องว่างระหว่างเหล่านี้ เช่น ด้านอาชีพ อายุ สถานะทางสังคม รวมถึงบุคลิกลักษณะนิสัย จึงจะทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น

4.แนวทางการเรียนรู้ ผู้ใหญ่แต่ละคนจะเริ่มเรียนในเวลาที่แตกต่างกันไปตามสถานการณ์ แต่การนำความรู้ที่ได้รับไปใช้จริง และใช้ในพื้นที่เป็นสิ่งที่เหมือนกัน เราเรียกกิจกรรมการเรียนการสอนที่จัดขึ้นให้ผู้ใหญ่แบบนี้ว่า problem-centered หรือ performance-centered ข้อตกลงดังกล่าวไปปฏิบัติตามข้อแนะนำดังต่อไปนี้

4.1 การมองการเรียนรู้ของนักศึกษานอกกระบบ มุมมองของนักศึกษานอกกระบบควรเห็นว่าผู้ใหญ่แตกต่างจากเด็ก สิ่งที่ควรค่าแก่การเรียนรู้ที่จะพัฒนาการมากกว่าการเรียนรู้เนื้อหาวิชา คือการพัฒนาประสบการณ์ของผู้เรียนมากกว่า

4.2 การจัดหลักสูตร การจัดทำหลักสูตรของผู้ใหญ่ควรคำนึงถึงปัญหาและการนำไปใช้แก้ปัญหาเป็นหลักมากกว่าการเรียนด้านทักษะเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของผู้ใหญ่ได้ดีกว่า เช่น ควรเรียนวิชา writing better business letters มากกว่า การเรียนวิชา composition I เป็นต้น

4.3 การออกแบบเพื่อประสบการณ์การเรียนรู้ การเรียนการสอนของผู้ใหญ่ควรจะรู้ว่าสิ่งที่จะเรียนมีคุณค่าหรือประโยชน์อย่างไร เพื่อให้ผู้เรียนได้ทบทวนว่าการเรียนวิชานี้ตอบสนองความต้องการของตนจริง ๆ หรือไม่

ทฤษฎีแอนดราโกจี (Andragogy) ของมัลคอล์ม โนลส์ การนำทฤษฎีนี้มาเป็นหลักในการจัดการเรียนการสอนของผู้ใหญ่เป็นประโยชน์อย่างมากเนื่องจากมีความสอดคล้องกับธรรมชาติการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ ซึ่งผู้ใหญ่จะเรียนรู้ได้ดีเมื่อ มีการจัดบรรยากาศต่าง ๆ ให้เหมาะสม รู้สึกว่าตนเองได้รับการยอมรับและสนับสนุน การเรียนสิ่งต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์เดิมสามารถต่อยอดเพื่อสามารถนำไปแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตจริงได้ สิ่งที่จะเรียนจะต้องมีประโยชน์และสำคัญกับชีวิตของตน โนลส์ ได้เสนอแนะกระบวนการจัดการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่ ประกอบด้วยกระบวนการเป็นลำดับขั้น(นันทวัฒน์ ภัทรกรนันท์, 2557) ดังนี้

1.การสร้างบรรยากาศที่สนับสนุนผู้เรียน ได้แก่ การจัดสถานที่ อุปกรณ์เพื่ออำนวยความสะดวก การประชาสัมพันธ์เปิดโอกาสสำหรับผู้สนใจและสร้างบรรยากาศที่ไม่อึดอัด

2.การจัดโครงสร้างเพื่อการวางแผนการเรียนรู้ร่วมกัน โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ร่วมวางแผนและมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ตั้งแต่จุดเริ่มต้น สามารถใช้การอภิปรายกลุ่มเพื่อเสริมสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนเพื่อให้ช่วยกันแสดงความคิดเห็น

3.การวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียน ซึ่งจะต้องทำการประเมินว่าผู้เรียนยังขาดสมรรถนะอะไร และต้องการสิ่งใดที่มีความจำเป็นและสำคัญในขณะนั้น เพื่อให้ผู้เรียนได้รู้จักตนเองและทราบว่าตนเองต้องการอะไร

4.การกำหนดวัตถุประสงค์ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ต้องให้ผู้เรียนเลือกแนวทางในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ผู้สอนต้องคอยสนับสนุน ให้อธิบายแนะและอำนวยความสะดวกและช่วยวางแผน ซึ่งการกำหนดวัตถุประสงค์จะต้องกำหนดเนื้อหาและการปฏิบัติด้วย

5.การจัดทำแผนกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้หลักการสอนผู้ใหญ่มากเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งในส่วนของเนื้อหา วิธีการ ในการจัดการเรียนการสอน

6.การดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้สอนต้องเป็นผู้ที่เลือกเทคนิคและวิธีการจัดกิจกรรมที่จะสามารถทำให้ผู้ใหญ่เรียนรู้ได้ตามวัตถุประสงค์ และสามารถแนะนำสื่อหรือข้อมูลที่ผู้เรียนต้องการและช่วยให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้ระหว่างการเรียนแต่ละขั้นได้

7.การประเมินผลผู้เรียน จะทำให้ทราบว่าผู้เรียนมีพัฒนาการอย่างไรทั้งก่อนและหลังเรียน และผู้เรียนสามารถบรรลุเป้าหมายที่ได้ตั้งไว้หรือไม่ อะไรที่เป็นอุปสรรคและปัญหาในการเรียน และจะบ่งบอกคุณภาพของผู้สอนได้อีกด้วย

3.แนวคิดและเอกสารเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้และการจัดการเรียนการสอน

3.1 การเรียนรู้และการจัดการเรียนรู้

นักการศึกษาได้ให้ความหมายของการเรียนรู้ ไว้ดังนี้

สุรางค์ ไคว้ตระกูล (2544, น.186) ได้กล่าวถึงความหมายของการเรียนรู้ไว้ว่า การเรียนรู้หมายถึง การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจากผลของประสบการณ์ ที่เกิดจากการทำกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งมีความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม

สิริอร วิชาวุธ (2554, น.2) สรุปถึงองค์ประกอบของการเรียนรู้มีทั้งหมด 3 อย่าง คือ มนุษย์ต้องมีการเปลี่ยนแปลงด้านความรู้และการกระทำ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเป็นนั่นเป็นไปอย่างถาวร และการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนั้นเกิดจากประสบการณ์ของการฝึกหัดและการฝึกฝน

จะเห็นได้ว่าการเรียนเป็นการเปลี่ยนแปลงทางด้านความรู้และพฤติกรรมอย่างถาวร ซึ่งเกิดจากประสบการณ์ในการฝึกหัด ฝึกฝน และประสบการณ์ร่วมกับสิ่งแวดล้อม และทำให้มีการเปลี่ยนแปลงในด้านองค์ความรู้

นักการศึกษาได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้ ไว้ดังนี้

กุลิสรา จิตระยวณิช (2562, น.2) กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้ ว่าเป็นกระบวนการดำเนินงานของครูผู้สอนตั้งแต่ การวางแผน การจัดการเรียนรู้ และการประเมินผล เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุผลตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ ทั้งด้านความรู้ ความสามารถ และคุณธรรมจริยธรรม

ประสิทธิ์ วุฒิเวช, 2564, อ้างถึงในภคอร เลิกนอก (2560, น.8) ได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้ว่าเป็นกระบวนการที่มีระบบระเบียบตลอดการดำเนินการ ตั้งแต่ขั้นวางแผนถึงการประเมินผล

ฮู และ ดันแคน(Hough, 1970, p.144) กล่าวถึงความหมายของการจัดการเรียนรู้ว่าหมายถึง การที่บุคคลได้ใช้ความรู้ของตนเองจัดกิจกรรมต่าง ๆ ขึ้น อย่างสร้างสรรค์เพื่อสนับสนุนให้ผู้อื่นเกิดการเรียนรู้ และมีความสุข และเป็นกิจกรรมในแง่มุมต่างๆ 4 ด้าน ได้แก่ การจัดการหลักสูตร(Curriculum) การจัดการเรียนการสอน(Instruction) การวัดผล(Measuring) และการประเมินผลการเรียนรู้ (Evaluation)หลังการเรียนการสอน

3.2 องค์ประกอบการเรียนรู้และการจัดการเรียนรู้

องค์ประกอบ 3 ประการที่ครูจำเป็นต้องตระหนักถึงในการจัดการเรียนรู้ทั้งของตนเองและของผู้เรียนไม่ว่าระดับ (สำนักงานส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์, 2557) ได้แก่

1. ผู้เรียน ครูจะต้องคำนึงถึงธรรมชาติของผู้เรียนเป็นหลักทั้งด้าน ความรู้ ความสามารถ ความถนัด ความสนใจ ความต้องการ พัฒนาการด้านสมองและร่างกาย ตลอดจนอารมณ์และจิตใจ

2. บรรยากาศทางจิตวิทยาที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ครูผู้สอนควรเสริมสร้างบรรยากาศใฝ่รู้ใฝ่เรียนในเกิดขึ้นภายในชั้นเรียน โดยการใช้รูปแบบ วิธีการ เครื่องมือต่าง ๆ ซึ่งครูผู้สอนจะต้องใช้ความรู้และประสบการณ์ในการสร้างบรรยากาศดังกล่าว

3. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับบรรยากาศทางจิตวิทยาในห้องเรียน ซึ่งผู้เรียนแต่ละกลุ่มในชั้นเรียนจะมีความแตกต่างกัน ครูผู้สอนต้องเข้าใจความต้องการและสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนทุกกลุ่มเพื่อให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้โดยใช้วิธีการที่แตกต่างกัน

การจัดการเรียนรู้ให้ประสบผลสำเร็จต้องอาศัยองค์ประกอบหลายอย่าง ที่สำคัญซึ่งสามารถสรุปได้ ดังนี้ (กุลิสรา จิตจรณานิช, 2562)

1. หลักสูตร คือ ข้อมูล รายละเอียดทั้งหมดที่จัดไว้อย่างเป็นระบบเพื่อใช้พัฒนาผู้เรียน ซึ่งครูผู้สอนจะต้องศึกษาทำความเข้าใจ เพื่อนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้

2. จุดประสงค์ ในการจัดการเรียนรู้ จำเป็นจะต้องกำหนดจุดประสงค์ให้ชัดเจน เพื่อจะได้ทราบว่าต้องการให้ผู้เรียนได้รับอะไร ควรดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนไปใน

ทิศทางใด ควรกำหนดเนื้อหาสาระ วิธีการ หรือสื่อการเรียนรู้อย่างไรบ้าง เพื่อจะทำให้การจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ

3. การจัดการเรียนรู้ เป็นการกำหนดรูปแบบ วิธีการในการจัดการเรียนรู้ ซึ่งครูผู้สอนจำเป็นต้องเลือกวิธีการที่เหมาะสมกับเนื้อหา จุดประสงค์ และผู้เรียน

4. สื่อการเรียนรู้ การเลือกใช้สื่อการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับเนื้อหาและจุดประสงค์จะทำให้การจัดการเรียนการสอนมีความน่าสนใจมากขึ้น

5. การวัดผลและประเมินผล ทำให้ผู้สอนและผู้เรียนได้ทราบว่าผู้เรียนได้บรรลุผลตามจุดประสงค์เป้าหมายที่วางไว้หรือไม่ ทราบถึงอุปสรรคและปัญหา สามารถนำข้อมูลที่ได้ไปปรับปรุงแก้ไขการจัดการเรียนรู้ให้ดียิ่งขึ้น

6. ผู้สอน เป็นผู้ที่ดำเนินการจัดการเรียนการสอน นำหลักสูตรไปปฏิบัติเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เป็นไปตามจุดประสงค์ ซึ่งครูผู้สอนจะต้องมีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ในองค์ความรู้และการถ่ายทอดความรู้ไปสู่ผู้เรียน

7. ผู้เรียน หรือนักเรียน การจัดการเรียนรู้จะไม่สามารถที่จะเกิดขึ้นได้หากขาดผู้เรียน

3.3 หลักสูตร

ปริยาพร วงศ์อนุตรโรจน์, 2543, อ้างถึงในศิริพรรณ ไชยา และคณะ (2562, น.11)

ได้กล่าวถึงความหมายของหลักสูตรไว้ 3 ประการคือ

1. หลักสูตรเป็นศาสตร์ที่มีทฤษฎี หลักการและการนำไปใช้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการจัดการเรียนการสอน

2. หลักสูตรเป็นระบบของการจัดการศึกษาโดยมีปัจจัยนำเข้า(Input) ได้แก่ ครู นักเรียน วัสดุอุปกรณ์ อาคารสถานที่ กระบวนการ ผลผลิต(Output) ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสำเร็จทางการศึกษา เป็นต้น

3. หลักสูตรเป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ต้องการฝึกอบรมผู้เรียนให้เป็นไปตามเป้าหมาย

โอลิวา (F., 1992, p.8-9) ได้นิยามความหมายของหลักสูตร ไว้ดังนี้

1. การให้นิยามโดยยึดจุดประสงค์ (Purpose) หลักสูตรในลักษณะนี้จะเป็นการกำหนดว่าผู้เรียนจะได้รับอะไรจากการเรียนหลักสูตรนี้ กล่าวคือจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้นั้นเอง

2.การให้นิยามโดยยึดบริบทหรือสภาพแวดล้อม (Contexts) เป็นการอธิบายถึงลักษณะทั่วไปของหลักสูตร เช่น หลักสูตรที่ยึดเนื้อหาวิชา หลักสูตรที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เป็นต้น

3. การให้นิยามโดยยึดวิธีดำเนินการหรือยุทธศาสตร์ (Strategies) เป็นการให้นิยามหลักสูตรจากกระบวนการหรือวิธีการในการจัดการเรียนการสอน เช่น หลักสูตร คือ กระบวนการแก้ปัญหา หลักสูตร คือ การทำงานกลุ่ม เป็นต้น

เคอร์ (Kerr Joseph, 1976, p.16-17) ได้นำเสนอองค์ประกอบของหลักสูตรไว้ 4 ส่วน ได้แก่ 1)วัตถุประสงค์ของหลักสูตร 2) เนื้อหาสาระ 3) ประสบการณ์การเรียนรู้ และ 4) การประเมินผล ซึ่งสอดคล้องกับ ทาบา (Hilda, 1962, p.10) ที่ได้นำเสนอองค์ประกอบของหลักสูตรไว้ว่า หลักสูตร ย่อมประกอบด้วยส่วนสำคัญ 4 ส่วน คือ 1) จุดมุ่งหมาย 2) เนื้อหาสาระ 3) กิจกรรมและรูปแบบการเรียนการสอน และ 4)การประเมินผล

สรุปได้ว่า หลักสูตรเป็นแผนการจัดกิจกรรมที่เป็นศาสตร์ที่มีทฤษฎี หลักการ และการนำไปใช้ในการฝึกอบรม ฝึกฝนผู้เรียนให้สำเร็จตามจุดประสงค์ที่วางไว้ โดยมีองค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่ จุดมุ่งหมายของหลักสูตร เนื้อหาสาระ การนำไปใช้หรือการจัดการเรียนรู้ และการประเมินผล

รูปแบบหลักสูตร

1.หลักสูตรรายวิชา (SubjectCurriculum)

เป็นหลักสูตรที่เน้นเนื้อหาสาระ ซึ่งจัดหมวดหมู่ในรูปของรายวิชา ซึ่งสิ่งที่ถูกนำมาจัดหมวดหมู่ได้แก่ ความคิดรวบยอด ทักษะ หลักเกณฑ์หรือกฎเกณฑ์ต่างๆ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถตามมาตรฐาน จากการเรียนรู้รายวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

2.หลักสูตรสัมพันธ์วิชา (CorrelatedCurriculum)

เป็นหลักสูตรที่ออกแบบเนื้อหาสาระในแต่ละกลุ่มวิชาหรือหมวดวิชา มีความสอดคล้องเชื่อมโยงสัมพันธ์กันตลอดหลักสูตร

3. หลักสูตรประสบการณ์ (ExperienceCurriculum)

เป็นหลักสูตรที่เน้นให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ที่เหมาะสมกับเนื้อหาสาระ ความถนัดและความสนใจ การจัดเนื้อหาสาระ กิจกรรมการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล มีความมุ่งหมายเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียนเป็นสำคัญ และความสอดคล้องกับการดำรงชีวิต

ผู้เรียนมีบทบาทในการเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ที่ต้องการภายใต้กรอบความมุ่งหมายของหลักสูตร

4.หลักสูตรบูรณาการ (IntegratedCurriculum)

เป็นหลักสูตรที่ผสมผสานเนื้อหาสาระและประสบการณ์ต่าง ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกันอย่างสมดุลแล้วจัดเป็นหน่วยการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แบบองค์รวม

5.หลักสูตรอิงมาตรฐาน (Standard-basedCurriculum)

เป็นหลักสูตรที่กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ของผู้เรียนในแต่ละระดับ ให้อย่างชัดเจน ได้แก่ มาตรฐานของเนื้อหาสาระที่ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ (Content Standard) และมาตรฐานของ ความสามารถในการปฏิบัติงานหรือสิ่งที่ผู้เรียนสามารถที่จะทำได้ (Performance Standard) ผู้เรียน จะจบหลักสูตรก็ต่อเมื่อมีคุณภาพตามมาตรฐานหลักสูตร

6.หลักสูตรเสริม (EnrichmentCurriculum)

เป็นหลักสูตรที่พัฒนาขึ้น เพื่อจุดมุ่งหมายอย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะเจาะจง มีระยะเวลาในการใช้หลักสูตรไม่มากนัก เน้นการเสริมสร้างสมรรถนะในการปฏิบัติงานในหน้าที่ หรือพัฒนาศักยภาพในการเรียนรู้ของผู้เรียนเฉพาะด้าน

หลักสูตรและโครงสร้างการเรียนการสอนต้น

การออกแบบหลักสูตรและการกำหนดโครงสร้างของหลักสูตร มักจะเกี่ยวข้องกับบริบทของสังคมและวัตถุประสงค์เฉพาะที่ได้กำหนดขึ้น หลักสูตรของการเรียนการสอนต้นเป็นเช่นนั้น ซึ่งมีเป้าหมายที่หลากหลายในการกำหนดรูปแบบและระยะเวลาของหลักสูตร ซึ่งจะเป็นไปตามความต้องการของผู้สร้างหลักสูตรว่าต้องการพัฒนาอะไร ซึ่งจะมีความเกี่ยวข้องกับภูมิหลังและประสบการณ์ของผู้เรียนและครูผู้สอน รวมถึงหลักสูตรการต้นจะสะท้อนค่านิยม ความต้องการของพื้นที่นั้น ๆ (Gayle Kassing, 2003, p.128)

วิธีการออกแบบหลักสูตรการเรียนการสอนต้นไม่ว่าจะเป็นหลักสูตรต่อเนื่อง หรือหลักสูตรระยะสั้น ครูจำเป็นจะต้องเรียนรู้ในด้านต่าง ๆ ที่มีความสำคัญสำหรับการต้น ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบการต้น ผู้เรียน ระบบการเรียนการสอน ซึ่งกาเยิล คาซซิง ได้กล่าวถึงการสร้างหลักสูตรการเรียนการสอนต้นไว้ว่า ขั้นแรกจะต้องเลือกหลักสูตรต้นแบบ ตั้งจุดประสงค์ กำหนดเนื้อหาสาระ กำหนดรูปแบบ วิธีการ ลำดับขั้นตอน และการวัดประเมินผล ซึ่งหลักสูตรต้นแบบที่มีความเหมาะสมสำหรับการต้นอย่างครอบคลุมมีทั้งหมด 4 แบบดังนี้

1. หลักสูตรต้นแบบกระบวนการผลิต (The Process Model curriculum) เป็นหลักสูตรที่เกิดจากความต้องการการสร้างสรรคผลงานการเต้นโดยใช้ความคิดจินตนาการ ลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคล ซึ่งเกี่ยวข้องกับความรู้สึกละประสบการณ์ส่วนของนักเต้น

2. หลักสูตรต้นแบบการแสดงผลตามความเป็นจริง (The Product Model of Curriculum) เป็นหลักสูตรที่ให้ความสำคัญกับผลลัพธ์ในการแสดงจริงเป็นหลัก ซึ่งจะดูว่านักเต้นสามารถเต้นได้ หรือทำเทคนิคได้หรือไม่ เพราะฉะนั้นภายในชั้นเรียนจึงต้องฝึกฝนทักษะและเทคนิคการเต้นเป็นสำคัญ

3. หลักสูตรต้นแบบการผสมผสาน (The Combination Model of Curriculum) เป็นหลักสูตรที่ผสมระหว่าง 2 หลักสูตรข้างต้น ซึ่งจะให้ความสำคัญกับอุดมคติทางการเต้น การสร้างสรรคผลงานการเต้น องค์ความรู้และคุณค่าของการเต้นในระดับชาติและสากล

4.หลักสูตรต้นแบบด้านวินัยพื้นฐานในการศึกษาการเต้น (Discipline-based Dance Education Model of Curriculum) เป็นการบูรณาการของเนื้อหาและทักษะเข้าร่วมกัน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านประวัติศาสตร์การเต้น ด้านปริทัศน์การเต้น ด้านสุนทรีศาสตร์การเต้น และการผลิตการแสดง และเน้นด้านความคิดสร้างสรรค์

3.4 การเรียนการสอน

บุญชม ศรีสะอาด, 2537,อ้างถึงในอติญาณ์ ศรีเกษตริน (2543, น.72-74) กล่าวว่า การเรียนการสอนมีจุดประสงค์สำคัญก็คือ ทำให้บุคคลเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่พึงประสงค์พฤติกรรมต่าง ๆ ถูกจำแนกและจัดหมวดหมู่ตามจุดมุ่งหมายของการศึกษาของ บลูม (Taxonomy of Educational objective) : ซึ่งBloom (1971, p.18)ได้แบ่งเป็น 3 หมวดดังนี้

1.พฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) คือ ความสามารถทางด้านสติปัญญา แบ่งออกเป็น 6 ระดับ ดังนี้

1.1 สามารถในการจดจำความรู้ได้เรียนมา(Knowledge)

1.2 สามารถในการแปลความหมายในสิ่งที่ได้เรียนรู้อมา (Comprehensive)

1.3 สามารถในการนำสิ่งที่เรียนรู้ มาใช้ให้เกิดประโยชน์ (Application)

1.4 สามารถจำแนกความรู้เป็นส่วน ๆ และทำความเข้าใจในความสัมพันธ์หรือความต่างกันของแต่ละส่วนได้ (Analysis)

1.5 สามารถรวบรวมความรู้หรือประสบการณ์และทำให้เกิดเป็นสิ่งใหม่ (Synthesis)

1.6 สามารถตัดสินคุณค่าของความรู้อย่างมีเหตุผล (Evaluation)

2. พฤติกรรมด้านจิตพิสัย (Affective Domain) คือ พฤติกรรมที่เกิดจากความรู้สึกนึกคิดในภายในจิตใจ ความเชื่อ ประกอบด้วย 5 ระดับ ดังนี้

2.1 ความต้องการรับรู้ (Receive)

2.2 การตอบสนองสิ่งเร้า (Respond)

2.3 ความรู้สึกซาบซึ้งยินดี มีเจตคติที่ดี (Value)

2.4 เห็นความแตกต่างในคุณค่า สามารถจัดระบบ สร้างกรอบความคิดหรือความต้องการให้แก่ตนเอง (Organize)

2.5 ทำให้เกิดเป็นคุณลักษณะเฉพาะหรือบุคลิกภาพของตนเอง (Characterize)

3. พฤติกรรมด้านทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) คือ ความสามารถในการปฏิบัติ ประกอบด้วย 5 ระดับดังนี้

3.1 ความสามารถในการสังเกตและรับรู้ (Imitation)

3.2 ความสามารถในการทำตามรูปแบบ แบบแผน ที่ได้รับการแนะนำ (Manipulation)

3.3 ความสามารถในการทำงานด้วยตนเอง และพัฒนาการทำงานด้วยตนเองให้ดีขึ้น โดยไม่ต้องมีผู้ชี้แนะ (Precision)

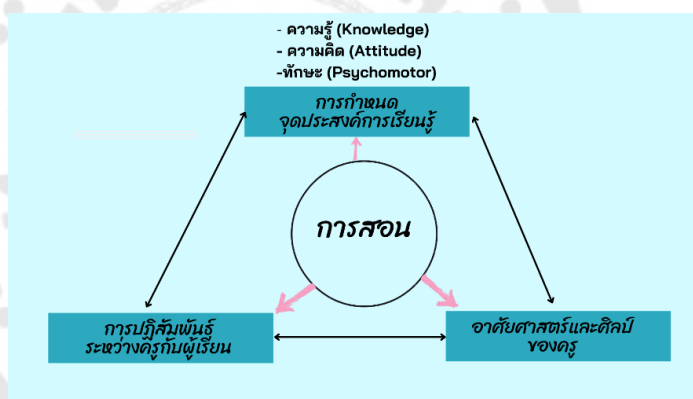
3.4 ความสามารถในการเลือกรูปแบบของตนเอง สามารถพัฒนาฝึกฝนจนมีประสิทธิภาพอย่างต่อเนื่องจนมีความชำนาญ (Articulation)

3.5 ความสามารถที่เกิดจากการฝึกฝน ฝึกหัดจนเกิดเป็นความเชี่ยวชาญในงานนั้น (Naturalization)

คำว่า การสอน (teaching) และการเรียนการสอน (instruction) ที่แปลและใช้กันอยู่โดยมากในวงการศึกษานี้ในปัจจุบัน ที่จริงแล้วมีสาระสำคัญที่เหมือนกัน คือ เป็นกิจกรรมใดๆ ที่ทำให้ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ใดๆ ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรหรือโปรแกรมใดๆ แต่

ลักษณะที่อาจจะต่างกันไปในนั้น นักวิชาการด้านการสอนในต่างประเทศมักจะให้น้ำหนักว่า การเรียนการสอนอาจเกิดขึ้นได้โดยปราศจากผู้สอน แต่เป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและประสบการณ์การเรียนรู้ อันได้แก่ เนื้อหาและการฝึกหัดต่างๆ ซึ่งผู้เรียนสามารถที่จะเรียนรู้ด้วยตนเองได้ ในลักษณะของชุดการเรียนรู้หรือโมดูลต่างๆ ในขณะที่การสอนจะเกิดขึ้นโดยปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและผู้เรียนเป็นสำคัญ การสอนจึงปราศจากครูไปไม่ได้ แต่ถึงจะอย่างไรก็ตาม ทั้งการสอนและการเรียนการสอนก็คือ การทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ค่อนข้างจะถาวร ด้วยการปรับเปลี่ยนสิ่งที่อยู่แวดล้อมผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางปัญญาหรือได้ฝึกหัดทักษะต่างๆ เป็นสำคัญ (เฉลิมลาภ, 2555)

และ การสอน หมายถึง กระบวนการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน โดยต้องการให้ผู้เรียนมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ ซึ่งครูผู้สอนต้องอาศัยทั้งศาสตร์และศิลป์ในการสอน สามารถสรุปให้เข้าใจได้ง่ายตามแผนภาพที่ 1 (อาภรณ์, 2553)



ภาพประกอบ 2 ภาพองค์ประกอบการสอน

ที่มา (อาภรณ์, 2553)

สรุปได้ว่าการสอนหรือการเรียนการสอน คือกระบวนการใด ๆ ที่ทำให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้หรือมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามจุดประสงค์ที่ได้วางไว้ โดยเกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและผู้เรียน ซึ่งครูจะต้องอาศัยศาสตร์และศิลป์ในการสร้างกระบวนการดังกล่าว

การเรียนการสอนต้นสากล

Gayle Kassing (2003, p.5) ได้กล่าวว่า การเรียนการสอนต้นเป็นศาสตร์ที่ใช้ทั้งความชำนาญและระเบียบวินัยเข้าด้วยกัน การให้ความหมายของการสอนต้นจะขึ้นอยู่กับบริบทวัฒนธรรมและผู้คน การอยู่รอดของการต้นเกิดจากการส่งต่อองค์ความรู้รุ่นสู่รุ่น การเรียนการสอน

เกิดขึ้นในสังคมหลากหลายรูปแบบ หลากหลายวัตถุประสงค์และมักโดนมองค่าต่ำกว่าสาขาอื่น การทำการศึกษาเกี่ยวกับการสอนและบทบาทของการเต้นจะทำให้การเรียนการสอนต้นขยายวงกว้างและสังคมมีความเข้าใจมากขึ้น

วาสนา พิเศษ (2542, p.228-231) ได้กล่าวถึง แนวการสอนนาฏศิลป์ว่าแนวการสอนนาฏศิลป์ที่จะส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียนทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา ตลอดจนการปลูกฝังลักษณะนิสัยที่ดีที่เป็นที่พึงประสงค์แก่สังคมนั้น เป็นหน้าที่ของครูผู้สอนที่จะต้องเลือกวิธีการสอนให้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชาและวัยของผู้เรียน ซึ่งวิธีการสอนมี ดังนี้

1. การสอนแบบนาฏการ หมายถึง การแสดงต่าง ๆ ที่จัดขึ้นเพื่อการถ่ายทอด หรือสื่อความหมายให้ผู้ดูเข้าใจ โดยให้การแสดงท่าทางต่าง ๆ ตามธรรมชาติ ตามประสบการณ์ที่มีอยู่ หรืออาจสร้างขึ้นเพื่อให้เหมาะสมกับจุดประสงค์และสภาพการณ์ในการเรียนการสอน เพื่อสร้างความเข้าใจและความสนุกสนาน จัดว่าเป็นการแสดงที่ใช้ทักษะทางภาษา และทักษะทางความคิด

2. การสอนแบบสาธิต การสอนแบบนี้เป็นการแสดงตัวอย่างที่ถูกต้องให้ผู้เรียนดู ซึ่งเป็นการสอนที่ให้ผลมาก แบ่งออก 5 ขั้นตอน คือ ขั้นเตรียม ขั้นอธิบายและสาธิต สามารถกระทำได้ 3 แบบ คือ ครูเป็นผู้สาธิต ผู้เรียนเป็นผู้สาธิต หรือครูและผู้เรียนร่วมกันสาธิต ขั้นฝึกหัด ขั้นใช้ โดยการนำทักษะ ต่าง ๆ ที่ผู้เรียนได้เรียนมาทดลองให้เกิดประโยชน์ และขั้นสรุปและปฏิบัติ

กล่าวโดยสรุปจะเห็นได้ว่า แนวทางในการสอนนาฏศิลป์นั้นจะเน้นการฝึกปฏิบัติมากกว่า การเรียนรู้ในภาคทฤษฎี และในการฝึกปฏิบัติถือว่าการสาธิตท่ารำโดยครูผู้สอนเป็นหัวใจสำคัญของการสอน ดังนั้นครูจึงมีความสำคัญในฐานะแม่แบบในการสาธิตท่ารำ เพื่อให้ผู้เรียนได้เลียนแบบด้วย การสังเกตจดจำและฝึกปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ถึงแม้ว่าจะมีผู้สอนแนะแนวทางในการสอนไว้หลายแนวทางก็ตาม ดังเช่นการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้คิดสร้างสรรค์และแสดงออกตามความสามารถและความสนใจของผู้เรียนและการจัดการเรียนการสอนโดยคำนึงถึงพัฒนาการและความพร้อมในการเรียนเป็นสำคัญ และเพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองทั้งทางด้านการคิดสร้างสรรค์และการปฏิบัติตาม

รูปแบบวิธีการจัดการเรียนการสอนต้นบัลเลต์

การเต้นในแต่ละรูปแบบจะมีวิธีการสอนต้นแบบทั่วไป และในแบบเฉพาะเจาะจงวิธีการสอนแบบเฉพาะเจาะจงเพื่อให้สอดคล้องกับการนำเสนอรูปแบบการเต้น ทั้งนี้ผู้วิจัยได้

ศึกษาการจัดการเรียนการสอนบัลเลต์โดยทั่วไปแล้วจะมีการฝึกฝนใน 2 ลักษณะซึ่งเป็นแบบแผนของบัลเลต์คือ การฝึกฝนที่ราวบัลเลต์ (Barre work) และการฝึกฝนมีกลางห้อง (Center Practice)

1. การเรียนที่ราว (Barre work) การเรียนที่ราวอันดับแรกจะเริ่มด้วยการอบอุ่นร่างกายทีละส่วนเพื่อให้ร่างกายได้เตรียมพร้อมสำหรับการเต้น ลดอาการบาดเจ็บของกล้ามเนื้อ จะเริ่มด้วยท่าพื้นฐานช้า และค่อย ๆ เพิ่มความเร็ว ตามลักษณะของท่า การฝึกฝนที่ราวจะเป็นการฝึกฝนกล้ามเนื้อ จัดระเบียบร่างกายให้ถูกต้อง และค้ำขึ้น โดยมีราวช่วยในการทรงตัว จะทำให้การจัดระเบียบร่างกายเป็นไปได้อย่างขึ้น แบบฝึกหัดที่ใช้จะเป็นไปตามหลักสูตรตายตัวหรือครูเป็นคนคิดขึ้น ซึ่งจะครอบคลุมในการฝึกฝนการใช้กล้ามเนื้อทุกส่วนทั้งเท้า ขา เขน ลำตัว การฝึกความแข็งแรง ความยืดหยุ่น ความสมดุล ก่อนการไปเต้นกลางห้อง ในส่วนของผู้หญิงจะมีการฝึกกับรองเท้าปลายเท้าเพิ่มเติม เพื่อฝึกความแข็งแรงและความค้ำขึ้นของร่างกายกับรองเท้าปลายเท้า

2. การฝึกกลางห้อง (Center Practice) จะเป็นการฝึกฝนท่าเทคนิคต่าง ๆ โดยไม่มีราวช่วยในการทรงตัว จะมีท่าครอบคลุมการเต้นแบบช้า การเต้นแบบเร็ว การหมุน การกระโดดเล็ก การกระโดดใหญ่ การใช้พื้นที่ กระบวนที่จะคล้ายคลึงกับที่ใช้ในการแสดง(เปลี่ยนศิริ, 2549)

ในคณะบัลเลต์นักเต้นทุกคนจะต้องเข้าชั้นเรียนเพื่อรักษาสภาพร่างกายของนักเต้น และฝึกฝน พัฒนา แก้ไขเทคนิคต่าง ๆ เพื่อให้พร้อมต่อการแสดง จะมีการฝึกฝนท่าเทคนิคตั้งแต่ระดับพื้นฐานจนถึงเทคนิคระดับสูง และมีการฝึกฝนท่าที่ใช้ในการแสดง ชั้นเรียนส่วนใหญ่ในคณะบัลเลต์จะเป็นรูปแบบอิสระ (Free Class)

วิธีการสอนแบบอิสระ (Ballet Free Class) คือ การที่ครูผู้สอนจะออกท่าแบบฝึกหัดในแต่ละครั้งด้วยตนเอง โดยครูจะเป็นผู้บอกท่าและสาธิตให้ผู้เรียนดูและทำตาม โดยแบบฝึกหัดจะขึ้นอยู่กับความรู้ ความถนัดของครูผู้สอนท่านนั้น และท่าแบบฝึกหัดในแต่ละครั้งจะเหมือนหรือต่างกันได้และแต่พิจารณาญาณของครูผู้สอน แต่ส่วนใหญ่จะเปลี่ยนไปเรื่อย ๆ ไม่ซ้ำ เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เทคนิคที่หลากหลาย แต่ท่าแบบฝึกหัดนั้นจะครอบคลุมการทำท่าพื้นฐานจนถึงท่าเทคนิคต่าง ๆ จนถึงระดับสูงเพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะให้ดีขึ้น แก้ไขจุดบกพร่องของตนเอง และเตรียมทท่าเทคนิคต่าง ๆ ที่มีความจำเป็นในการแสดงบัลเลต์

ทั้งนี้การเรียนการสอนบัลเลต์แบบอิสระ (Ballet Free Class) ที่มีความนิยมใช้พัฒนานักเต้นบัลเลต์นั้น ครูผู้สอนจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจ ทักษะการเต้นบัลเลต์ ที่ถูกต้องและถ่องแท้

สามารถวิเคราะห์ มองเห็นจุดดี จุดด้อย สรีระและขีดความสามารถของผู้เรียน จึงจะสามารถ ออกแบบท่าแบบฝึกหัดที่สามารถพัฒนานักเต้นได้ดี นอกจากทักษะการเต้นที่ถูกต้องแล้ว ครูผู้สอน จะต้องเพิ่มทักษะในการฟังเพลง ทักษะการแสดง การสื่อสารอารมณ์ให้กับนักเต้นอีกด้วย แต่สิ่ง สำคัญคือการใช้ชั้นเรียนแบบอิสระเพื่อพัฒนานักเต้น แบบฝึกหัดจะมีความหลากหลาย และ ชับซ้อน เพราะฉะนั้นผู้เรียนจะต้องได้รับการฝึกฝนทักษะขั้นพื้นฐานมาเป็นอย่างดีแล้ว จึงจะ สามารถพัฒนาต่อยอดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

อีกทั้ง เทคนิควิธีการสอนนาฏศิลป์ คือ การใช้วิธีการต่าง ๆ ในการถ่ายทอด ความรู้และทักษะให้กับผู้เรียน เพื่อมีจุดมุ่งให้ผู้มีพัฒนาการทั้งด้านร่างกาย และความคิด ซึ่ง ประกอบกับการจัดสิ่งแวดล้อมและประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ สามารถใช้ วิธีการชี้แนะ แนะนำ แลกเปลี่ยนความรู้ และกระตุ้นให้ผู้เรียนรู้ได้ด้วยตนเอง สามารถคิด วิเคราะห์ แก้ปัญหา ได้ด้วยตนเอง ในการสอนนาฏศิลป์ไทย วิธีในการจัดการเรียนการสอนอาจอยู่ใน รูปแบบกรซาริธ ปฏิบัติเป็นแบบอย่าง รวมถึงการบรรยายและอธิบาย โดยใช้แบบฝึกหัดหรือ สื่อต่าง ๆ มาใช้ในการสอน ซึ่งประเภทของการสอนนาฏศิลป์อาจแบ่งได้ 2 ประเภท ดังนี้ (รจนา, 2555)

1. การสอนเป็นกลุ่ม ซึ่งจำแนกออกเป็น 3 ประเภท คือ

1.1 การสอนแบบกลุ่มใหญ่ จะใช้ในกรณีที่มีผู้เรียนจำนวนมาก การสื่อสารระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนจะเป็นแบบทางเดียว สามารถใช้วิธีสอนแบบบรรยาย

1.2 การสอนแบบกลุ่มย่อย ผู้เรียนจะมีจำนวนไม่มากนัก ครูผู้สอนจะสามารถเข้าถึงผู้เรียนได้ทั่วถึงขึ้น จะเน้นให้ผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรมให้ได้มากที่สุด วิธีการสอนที่ใช้จะเป็นการสอนแบบอภิปราย การใช้บทบาทสมมุติ หรือการสอนแบบตัวต่อตัว

1.3 การสอนเป็นรายบุคคล การสอนแบบนี้ผู้เรียนจะสามารถ เลือกวิธีการเรียนการสอนด้วยตนเอง และสามารถกำหนดเนื้อหาในการเรียนตามความสนใจ และ ความสามารถของตนเอง ผู้เรียนมีส่วนสำคัญในการรับผิดชอบการเรียนของตนเอง

2. การสอนโดยใช้บทบาทของผู้สอนและผู้เรียนเป็นเกณฑ์ จำแนกได้เป็น 3 ประเภท คือ

2.1 ผู้สอนเป็นแกนหรือศูนย์กลาง ผู้สอนจะมีบทบาทที่สำคัญใน การจัดการเรียนการสอน การสอนอาจใช้การอธิบาย บรรยาย หรือสาธิต ขณะที่ผู้สอนกำลังสอน ผู้เรียนจะต้องเป็นผู้รับสาร และทำความเข้าใจ ซึ่งกิจกรรมของผู้สอนจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้

2.2 ผู้เรียนเป็นแกน หรือเป็นศูนย์กลาง เน้นให้ผู้เรียนเกิดการ

เรียนรู้จากการทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับเนื้อหาสาระ เช่น การใช้บทบาทสมมุติ การปฏิบัติการ การเรียนเป็นคู่ ผู้เรียนจะได้เรียนรู้จากกิจกรรมต่าง ๆ

3. ผู้สอนและผู้เรียนมีกิจกรรมร่วมกัน ผู้เรียนจะได้เรียนรู้และเปลี่ยนกับครูสอนผ่านรูปแบบกิจกรรมการสอนที่เกิดขึ้น เช่น การสอนแบบสัมมนา วิธีการสอนแบบอภิปราย

3.4 ผู้เรียน

ลักษณะของผู้ใหญ่และผู้เรียนผู้ใหญ่

อาชัญญา รัตนอุบล, 2540, อ้างถึงในสุวิธิดา จรุงเกียรติกุล (2564, น. 27) ได้กล่าวถึงลักษณะที่สำคัญของผู้ใหญ่ มีดังนี้

1. ผู้ใหญ่จะเป็นผู้ที่มีการรับรู้ต่อตนเอง ที่เปลี่ยนแปลงจากการพึ่งพาผู้อื่นเป็นการพึ่งพาตนเอง และนำตัวเองได้
2. ผู้ใหญ่ความพร้อมที่จะเรียนรู้ เพื่อใช้พัฒนาตนเองเป็นสำคัญ
3. ผู้ใหญ่ จะใช้ปัญหาเป็นในการเรียนรู้ เพื่อจะสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในทันที ซึ่งต้องสามารถใช้แก้ปัญหาในชีวิตได้จริง แนวทางในการเรียนรู้ ผู้ใหญ่จะเน้นการลงมือปฏิบัติมากกว่าการเรียนด้านเนื้อหา
4. ผู้ใหญ่มีความสามารถและศักยภาพที่จะเรียนรู้ แต่ส่วนใหญ่จะขาดความมั่นใจในตนเอง เนื่องจากไม่ได้ทำการศึกษเป็นเวลานาน จึงประเมินความสามารถของตนต่ำกว่าความเป็นจริง
5. ผู้ใหญ่มักมีปัญหาด้านสุขภาพ เช่น ปัญหาด้านสายตา ปัญหาด้านร่างกาย และการตอบสนองอาจช้าลง ซึ่งมีผลต่อการเรียนรู้
6. ผู้ใหญ่จะตอบสนองต่อแรงจูงใจภายในตนเองมากกว่าแรงจูงใจภายนอก ซึ่งการเรียนรู้จะเกิดจากความต้องการของผู้ใหญ่และตอบสนองตนเอง ไม่ได้สนใจว่าบุคคลอื่นจะคิดอย่างไร
7. ผู้ใหญ่เป็นผู้ที่มีประสบการณ์มาย และหลากหลาย ทำให้สามารถนำไปต่อยอด และเรียนสิ่งอื่นที่เกี่ยวข้องได้ง่ายขึ้น

นิรชญา ทองธรรมชาติ, 2544, อ้างถึงในสุวิธิดา จรุงเกียรติกุล (2564, น.28) ได้กล่าวถึงลักษณะการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ไว้ดังนี้

1. หนึ่งผู้ใหญ่ต้องการความรู้เกี่ยวกับงานที่ทำเพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์และความก้าวหน้า

2. ผู้ใหญ่จะมีความภาคภูมิใจในการทำงาน ถ้าเค้าทำประสบความสำเร็จ

3. ผู้ใหญ่ต้องการมีความรู้เพิ่มขึ้น เพื่อเป็นสิ่งจูงใจในการทำงาน
4. ผู้ใหญ่จะเรียนรู้เพื่อความมั่นคงในอาชีพและวางแผนชีวิตในอนาคต
5. ผู้ใหญ่จะมีความคาดหวังเมื่ออบรมแล้วได้อะไรเพิ่มเติมจากเดิม
6. ผู้ใหญ่จะเน้นปัญหาในปัจจุบันและต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์

ของเขา

7. ผู้ใหญ่สามารถโต้แย้งได้ในเรื่องที่มีความเห็นไม่ตรงกัน
8. ผู้ใหญ่จะเคารพในความคิดของผู้อื่นและสามารถแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์กับผู้อื่นได้

9. ผู้ใหญ่จะมีความแตกต่างในเรื่องบุคลิก ลักษณะความคิด สติปัญญาและการศึกษา

10. ผู้ใหญ่จะมีการเตรียมพร้อมก่อนการเข้าอบรม
11. ผู้ใหญ่ต้องเป็นส่วนหนึ่งและมีความกระตือรือร้นในการอบรม

เป็นได้เป็น 4 ลักษณะ ได้แก่ มโนทัศน์ของผู้เรียน ได้แก่การนำตนเอง ประสบการณ์ของผู้เรียนที่มีผลต่อการเรียนรู้สิ่งใหม่ ความพร้อมที่จะเรียน ได้แก่ ผู้ใหญ่ต้องการจะเรียนสิ่งที่จำเป็นต่อตนเอง แนวทางการเรียนรู้ ได้แก่ ผู้ใหญ่จะมองปัญหาเป็นหลักในการศึกษาสิ่งต่าง ๆ

ความรับผิดชอบของผู้เรียนต้น (Lowski, 1999, p.36-37)

1. นักเต้นควรมีมารยาทต่อครูและเพื่อร่วมงาน
2. นักเต้นควรมีความต้องการที่มีความเชี่ยวชาญต่อแบบฝึกหัดที่ได้รับให้เร็วที่สุดและตอบสนองต่อดนตรีได้ดี
3. นักเต้นต้องเคารพพื้นที่ในการแสดงของตนเองและนักเต้นคนอื่นๆในระหว่างการเต้น
4. นักเต้นควรเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการเรียนเต้นแต่ละคลาส การซ้อม หรือการแสดง ควรมีอารมณ์และสมาธิที่พร้อมสำหรับการฝึกอบรม หรือการแสดง

3.5 ผู้สอน

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา, 2556)

ได้ให้คำจำกัดความคำว่าครู ดังนี้ ครู หมายถึง บุคลากรที่มีหน้าที่หลักในการสอน ถ่ายทอดความรู้ให้กับผู้เรียน ส่งเสริมการเรียนรู้และมุ่งหวังให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนา ซึ่งครูผู้สอนจะต้องเป็นผู้ที่มีการศึกษา มีความรู้ และประสบการณ์ ในสาขาวิชาหนึ่ง สามารถถ่ายทอดความให้ผู้เรียนมีความเจริญงอกงาม และพัฒนาไปในทางที่ดีขึ้นได้

บทบาทที่สำคัญของผู้สอน (Wisdom Max Center, 2558)

ในการเรียนรู้ของผู้ใหญ่จำเป็นที่ผู้รับผิดชอบจัดการฝึกอบรมจะต้องเข้าใจและพยายามที่จะดำเนินการต่างๆในการฝึกอบรมให้สอดคล้องกัน สรุปได้ดังนี้

1. ผู้สอนจะต้องยอมรับว่าผู้เรียนแต่ละคนมีคุณค่าและจะต้องเคารพในความรู้สึกนึกคิดและความเห็น ตลอดจนประสบการณ์ของเขาด้วย
2. ผู้สอนควรพยายามทำให้ผู้เรียนตระหนักด้วยตนเองว่ามีความจำเป็นที่เขาจะต้องเปลี่ยนพฤติกรรม (ทั้งด้านความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถ และทัศนคติ) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งและอาจประสบปัญหาอย่างใดบ้างอันเนื่องมาจากการขาดพฤติกรรมที่มุ่งหวังดังกล่าว
3. ควรจัดสิ่งแวดล้อมทางกายภาพให้สะดวกสบาย (เช่นที่นั่ง อุณหภูมิ แสงสว่าง การถ่ายเทอากาศ เป็นต้น) รวมทั้งเชื้อต่อการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกันเองด้วย
4. ผู้สอนจะต้องแสวงหาวิธีการที่จะแสวงหาความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้เรียนด้วยกันเพื่อสร้างความรู้สึกไว้น้อยเชื่อใจและความช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกันควรพยายามหลีกเลี่ยงการแข่งขัน
5. หากเป็นไปได้ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในเรื่องดังต่อไปนี้

5.1 การพิจารณาวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ ตามความต้องการของผู้เรียนโดยสอดคล้องกับเนื้อหาวิชาด้วย

5.2 การพิจารณาทางเลือกในการกำหนดกิจกรรมเพื่อการเรียนการสอนและวิธีการเรียนการสอน

5.3 การพิจารณากำหนดมาตรการหรือเกณฑ์การเรียนการสอน ซึ่งเป็นที่ยอมรับร่วมกันรวมทั้งร่วมกันกำหนดเครื่องมือและวิธีการวัดผลความก้าวหน้าเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ตั้งแต่แรกด้วย

6. ผู้สอนจะต้องช่วยผู้เรียนให้รู้จักพัฒนาขั้นตอนและวิธีการในการประเมินตนเองตามเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้แล้ว

หน้าที่และความรับผิดชอบของครูผู้สอนบัลเลต์ (Lowski, 1999, p.37)

1. ครูจะต้องให้เกียรติผู้เรียนเป็นดังเพื่อนศิลปิน
2. ครูผู้สอนต้องให้ความสนใจผู้เรียนในชั้นเรียนอย่างเท่าเทียมกัน
3. ครูผู้สอนและผู้เรียน ควรมีความรู้สึที่ดี ๆ ที่ดีในการเริ่มต้นชั้นเรียนในแต่ละวัน ไม่นำความรู้ไม่ดี หรือความไม่มั่นใจของวันอื่นมารวม
4. ครูผู้สอนควรเตรียมตัวมาอย่างดี และเห็นคุณค่าของเวลาของผู้เรียน
5. ครูผู้สอนควรตระหนักถึงสภาพร่างกายของผู้เรียน เนื่องจากครูผู้สอนเป็นผู้ที่รู้จักร่างกายของผู้เรียนว่ามีขีดจำกัดอย่างไร การทำแบบฝึกหัดที่หนักเกินไปอาจส่งผลเสียต่อผู้เรียน
6. ครูมีหน้าที่คอยสนับสนุน ให้กำลังใจ ช่วยหาแนวทางแก้ไขปัญหให้กับผู้เรียน เมื่อผู้เรียนรู้สึกหมดหวัง ท้อแท้ และมีความเครียดในการเรียน
7. ครูผู้สอนควรให้พื้นที่ด้านความคิดของผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนทุกคนต่างมีกระบวนการคิด วิธีการของตนเอง แต่กระนั้นก็ยังต้องการความสนใจและความเหลือจากผู้สอน เพื่อให้พวกเขารู้สึกปลอดภัยและมีความมั่นใจมากขึ้น
8. ครูผู้สอนควรให้คำแนะนำกับผู้เรียนมากกว่าการดูถูก ตำหนิ
9. ครูผู้สอนจะต้องพัฒนา ใฝ่เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ อยู่เสมอ เพื่อปรับเปลี่ยน ปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีความทันสมัย และมีประสิทธิภาพมากขึ้นเรื่อย ๆ

เกณฑ์การคัดเลือกบุคลากร

การคัดเลือกบุคลากรเข้าทำงานเป็นการคัดเลือกบุคคลที่มีคุณสมบัติที่เหมาะสมและครบถ้วนทำงานนั้น ๆ ซึ่งจะต้องมีการกำหนดรายละเอียดการทำงาน ลักษณะงาน ข้อควรปฏิบัติ และคุณลักษณะที่ต้องการอย่างละเอียดไว้ในประกาศ ซึ่งแต่ละงานก็มีความต้องการแตกต่างกัน แต่ในการทำงานที่ต้องการความเชี่ยวชาญในวิชาชีพ หรือความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน การคัดเลือกบุคคลต้องเป็นไปอย่างมีระบบ และรอบคอบ การคัดเลือกบุคคลที่จะมาทำงานนั้น นอกจากคุณสมบัติที่ต้องการแล้ว บุคลิกภาพ ลักษณะนิสัย ทักษะและมนุษยสัมพันธ์ก็ถือว่ามีความสำคัญอย่างมากที่จะต้องพิจารณาร่วมด้วย เกณฑ์โดยทั่วไปที่ใช้ในการพิจารณาคัดเลือกบุคลากรเข้าทำงาน มีดังนี้ (สุนันทา, 2553)

1. การศึกษาและการอบรม (Education and training) ได้แก่ ระดับการศึกษา และการฝึกอบรมต่าง ๆ ที่มีความสอดคล้องกับคุณสมบัติที่ต้องการ อาจจะพิจารณาจากวุฒิการศึกษา รวมทั้งการฝึกอบรมอื่น ๆ ทั้งภายนอกและภายในสถานศึกษา ซึ่งให้ทราบถึงระดับความรู้ สติปัญญาของแต่ละบุคคล รวมถึงการอบรม

2. ความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ของการทำงาน (Expertise and experience) สามารถวัดได้จากการลงมือปฏิบัติ การแก้ไขปัญหาต่าง ๆ รวมถึงมุมมอง ความคิด ซึ่งอาจจะไม่สัมพันธ์กับระยะเวลาในการทำงานเสมอไป

3. ทักษะ (skill) หมายถึง ความสามารถในการปฏิบัติงานให้สำเร็จลุล่วง โดยใช้อวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย ทำงานร่วมกับกระบวนการคิด วิเคราะห์ของสมอง

4. ลักษณะทางร่างกาย (physical characteristics) หมายถึง ลักษณะภายนอกและภายในของอวัยวะในร่างกาย เพื่อตรวจสอบว่ามีความแข็งแรง และสมบูรณ์ตรงตามความต้องการของงานหรือไม่

5. รูปร่างทางกายภาพ (appearance) หมายถึง ลักษณะรูปลักษณ์ภายนอกที่เรามองเห็นได้ จะสังเกตได้จากรูปร่าง การแต่งการที่เหมาะสม

6. บุคลิกภาพ (personality) เป็นสิ่งสำคัญที่ต้องพิจารณาให้เหมาะสมกับงาน ไม่ว่าจะเป็นการเคลื่อนไหว การพูด การโต้ตอบ การวางตัว

7. เซวณปัญญา (intelligence) คือความสามารถในการคิด วิเคราะห์ การตัดสินใจ ใช้สติปัญญาในการแก้ไขปัญหา และสามารถตัดสินใจได้อย่างสมเหตุสมผล มีความคิดรวบยอด รวมถึงมีไหวพริบ ปฏิภาณในการทำงาน

8. ความคิดริเริ่ม และการตื่นตัวในการทำงาน (initiative mental alertness) หมายถึง การมีความกระตือรือร้นในการทำงาน มองหาหนทาง วิธีการใหม่ ๆ ในการพัฒนาการทำงาน การแก้ปัญหา ของตนให้ดีขึ้น

9. ความถนัด (aptitude) หมายถึง ความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ซึ่งจะมีทั้งคนที่ได้รับอบรมเฉพาะด้านมา แต่ถ้าหากหาหาอาจจะเลือกบุคคลที่เปิดรับสิ่งใหม่ได้ดี และมีแนวโน้มพัฒนาให้ดีขึ้นได้ง่าย

10. ทศนคติที่มีต่อนายจ้าง (attitude toward employers) หมายถึง ความรู้สึกที่มีต่อองค์กร เหตุผลและความต้องการที่เข้าร่วม เพื่อจะได้ทราบว่าบุคคลนั้นมีมุมมองความคิดไปในทิศทางเดียวกับองค์กรหรือไม่ จะทำให้คัดเลือกบุคคลที่เหมาะสมที่จะทำงานได้ง่ายขึ้น

11. ความมั่นคงและความรับผิดชอบ (stability and responsibility) ในงานที่ต้องบุคคลที่ต้องรับผิดชอบในการดูทรัพย์สินหรือความปลอดภัยของสิ่งต่าง ๆ จำเป็นต้องเลือกบุคคลที่มีความรับผิดชอบ และมีจิตใจมั่นคง ซึ่งอาจจะต้องสอบถามประวัติการทำงาน ฐานะทางการเงิน รวมถึงสอบถามประจำองค์กรเดิม

12. ความสามารถในการพัฒนาตนเอง (self development) หมายถึง ความมุ่งมั่น ตั้งใจ แสวงหาความรู้เพิ่มเติม เพื่อพัฒนาตนเองอยู่เสมอ

13. อายุ (age) ในการทำงานบางงานต้องมีการกำหนดขอบเขตของอายุที่มีความเหมาะสม ต่องานนั้น ๆ

14. เพศ (gender) ในปัจจุบันความเท่าเทียมในการทำงานของเพศต่าง ๆ เริ่มมีมากขึ้น ทุกคนสามารถทำงานได้หลากหลาย แต่บางที่อาจอาศัยข้อจำกัดทางร่างกายก็จะต้องมีการกำหนดเพศสภาพที่ชัดเจน

15. ความคาดหวังของผู้สมัคร (expectation) เช่น รายได้ การสนับสนุน ตำแหน่ง สิทธิประโยชน์ต่าง ๆ

16. สภาพแวดล้อมอื่น ๆ เช่น ฐานะทางเศรษฐกิจ สถานะทางสังคม การสมรส เป็นต้น (สุนันทา, 2553)

สรุปได้ว่าครูเป็นบุคลากรวิชาชีพซึ่งทำหน้าที่หลักทางด้านการเรียนการสอนและการส่งเสริม สนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนโดยวิธีการต่าง ๆ ที่มีประสิทธิภาพหรือการศึกษาที่ดีในสาขาวิชาใดวิชาหนึ่งที่สามารถทำให้บุคคลเกิดความเจริญงอกงามและมีพัฒนาการที่ดีขึ้นได้ ซึ่งครูจะไม่ได้สอนเพียงแต่ด้านความรู้นั้น ครูจะต้องเป็นผู้คอยสนับสนุน ให้กำลังใจและชี้แนวทางที่ดีที่ควรกับลูกศิษย์อยู่เสมอ ซึ่งการคัดเลือกบุคคลเข้ามาเป็นครูของแต่ละองค์กร จำเป็นจะต้องเลือกจากคุณสมบัติและ คุณลักษณะสอดคล้องกับงานและจะต้องพิจารณาถึง บุคลิกภาพ ทัศนคติหรือความมีมนุษยสัมพันธ์ด้วย

3.6 บรรยายากาศการเรียนรู้

บรรยายากาศในชั้นเรียนจำแนกออกได้ (จิรายุทธิ์ อ่อนศรี, ม.ป.ป) ดังนี้

1. บรรยายากาศทางจิตวิทยา เป็นบรรยายากาศที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนที่ส่งผลต่อความรู้สึกและพฤติกรรมของผู้เรียนโดยตรง ซึ่งเกิดจากการกระทำของผู้เรียนเอง หากผู้มีความรู้สึกปลอดภัย ผ่อนคลาย มีความสุขในการทำกิจกรรม ก็จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ง่าย และพร้อมรับองค์ความรู้

2. บรรยากาศทางกายภาพ เป็นบรรยากาศที่เกิดขึ้นภายนอกรั้วโรงเรียน ไม่ว่าจะเป็น ห้องเรียน อาคาร สถานที่ อุปกรณ์อำนวยความสะดวก การจัดเตรียมความพร้อมของสิ่งเหล่านี้ให้มีความเอื้ออำนวย หรือสนับสนุนให้เกิดความสะดวกสบาย ไร้อุปสรรค ปัญหาในการเรียน จะให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ง่าย รวดเร็ว ไม่ติดขัด และทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น

3. บรรยากาศทางสังคม เป็นบรรยากาศที่เกิดจากการปฏิสัมพันธ์กันของคนภายในชั้นเรียน ไม่ว่าจะเป็นครูกับนักเรียน หรือนักเรียนกับนักเรียน การร่วมกันสร้างบรรยากาศที่ดี ที่เป็นมิตร ส่งเสริมซึ่งกันและกัน จะส่งผลต่อการเรียนรู้ทักษะทางสังคม และการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

แนวทางการจัดบรรยากาศชั้นเรียนเชิงบวก นับว่ามีอิทธิพลต่อสภาพจิตใจหรืออารมณ์ของผู้เรียนเป็นอย่างมาก ถ้าผู้เรียนมีสภาวะจิตใจที่ดีย่อมช่วยเสริมให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี การทำให้เกิดบรรยากาศชั้นเรียนเชิงบวก บรรยากาศของความสุขและส่งเสริมทักษะการเรียนรู้ จะต้องประกอบด้วย ความเข้าใจในตัวผู้เรียนและการพัฒนาทักษะที่จำเป็นสำหรับผู้เรียนให้สอดคล้องกัน ทั้งนี้การจัดบรรยากาศชั้นเรียนเชิงบวก ต้องอาศัยทั้งบรรยากาศทางกายภาพที่เป็นสิ่งอำนวยความสะดวกและเอื้อต่อการเรียนรู้และบรรยากาศทางจิตวิทยาที่เป็น ความรู้สึกนึกคิด และพฤติกรรมของผู้เรียน สำหรับการจัดบรรยากาศชั้นเรียนเชิงบวก สามารถจำแนกออกเป็น 2 ประเภท (พิมพันธ์ เดชะคุปต์, 2558) ดังนี้

1.บรรยากาศทางกายภาพ (Physical environment) เป็นการ จัดบรรยากาศทางกายภาพให้ตอบสนองและส่งเสริมการทำกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีความ รวดเร็ว ไม่มีปัญหา อุปสรรค จะทำให้ผู้เรียนรู้สึกถึงความสะดวกสบาย ไม่ยุ่งยาก จะส่งผลให้ การเรียนรู้เป็นไปได้อย่างดี ลักษณะของห้องเรียนที่มีการจัดบรรยากาศทางกายภาพเหมาะสม เช่น

1.1 ห้องเรียนมีขนาดเหมาะสมกับผู้เรียน ไม่มีสิ่งกีดขวาง บรรยากาศถ่ายเท มีสีสันทันทีเหมาะต่อการเรียนและกลุ่มของผู้เรียน

1.2 ห้องเรียนควรให้ความรู้อิสระ สามารถเคลื่อนไหว และ เคลื่อนย้ายตนเองได้โดยไม่มีความรู้สึกกลัว หรืออึดอัด

1.3 ห้องเรียนต้องสะอาด มีความเรียบร้อย ถูกสุขลักษณะ

1.4 อุปกรณ์ภายในห้องเรียนต้องสามารถเคลื่อนย้ายได้ สามารถ ส่งเสริมการเรียนการสอน และไม่เป็นอันตรายต่อผู้เรียน

1.5 ห้องเรียนควรมีความพร้อมในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ก่อนเริ่มเวลาเรียน

2.บรรยากาศทางจิตวิทยาหรือบรรยากาศทางจิตใจ (Psychology environment) เป็นบรรยากาศที่เกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้เรียน หากเป็นบรรยากาศในเชิงบวก ทุกคนรู้สึกในทางบวกต่อกัน ไม่มีการต่อว่า วิพากษ์วิจารณ์กัน จะทำให้การเรียนการสอนเป็นไปด้วยความสบายใจ และราบรื่น ซึ่งทั้งผู้สอน และผู้เรียนต้องร่วมมือกันและ มีส่วนร่วมในการสร้างบรรยากาศทางจิตใจร่วมกัน บรรยากาศทางจิตวิทยาที่ดี มีดังนี้

2.1 บรรยากาศที่อบอุ่น (Warmth) เป็นบรรยากาศที่ผู้เรียนไม่มีความกลัวในการลองทำสิ่งต่าง ๆ กล้าลองผิด ลองถูก ครูจะต้องช่วยเหลือผู้เรียนในการทำกิจกรรมต่าง ๆ แต่ผู้เรียนยังคงใช้ความสามารถของเขา โดยมีครูสนับสนุนและเสริมแรง

2.2 บรรยากาศที่เป็นอิสระ (Freedom) เป็นบรรยากาศที่ผู้เรียนมีโอกาสดำเนินการตัดสินใจ กล้าที่จะลองโดยไม่มีความกลัวว่าสิ่งนั้นจะผิด ครูควรผู้เรียนนึกถึงสาเหตุของความผิดพลาด และหาวิธีแก้ไขมากกว่าการต่อว่า

2.3 บรรยากาศที่ท้าทาย (Challenge) เป็นบรรยากาศที่กระตุ้นให้ผู้เรียนอยากรู้ อยากลอง อยากหาคำตอบ ครูควรให้กำลังใจผู้เรียนในการลงมือทำ และยกตัวอย่างผู้ที่ประสบความสำเร็จ เพื่อสร้างแรงจูงใจ

2.4 บรรยากาศแห่งการยอมรับนับถือ (Respect) เป็นบรรยากาศครูต้องทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าคุณค่า ได้รับการยอมรับ และมีความสามารถที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ได้ สร้างความเชื่อมั่นในตนเองให้ผู้เรียน

2.5 บรรยากาศแห่งการควบคุม (Control) เป็นบรรยากาศที่ครูต้องสร้างให้มีเรียนมีระเบียบวินัย กฎระเบียบของชั้นเรียน รู้จักรับผิดชอบ ตรงต่อเวลา และเป็นคนที่มีคุณภาพ อ่อนหวานทั้งกาย มารยาท และจิตใจด้วย

2.6 บรรยากาศแห่งความสำเร็จ (Success) ครูผู้สอนจะต้องพูดถึงสิ่งที่ผู้เรียนประสบความสำเร็จ มากกว่าความผิดพลาด เพื่อให้ผู้เรียนมีกำลังใจในการพัฒนาตนเองต่อไป

บรรยากาศชั้นเรียนเชิงบวก จะสามารถสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนเกิดความอยากรู้ อยากเรียนและเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ หากครูผู้สอน สามารถสร้างบรรยากาศแห่งการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นได้ดี ย่อมช่วยให้ผู้เรียนทุกคนรู้สึกถึงคุณค่าของตนเอง เชื่อมั่นว่าตนเองทำ

ได้ อยากจะพัฒนาตนเองและรักการเรียนรู้ เสมอ ดังนั้นบทบาทของครูในการจัดบรรยากาศชั้นเรียน เชิงบวกจึงเป็นสิ่งที่สำคัญต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นอย่างยิ่ง

3.7 การวัดและการประเมินผล

สมชาย รัตนทองคำ(สมชาย รัตนทองคำ, 2554, น.137)ได้กล่าวถึง การวัดและประเมินผลทางการศึกษาจะเกี่ยวข้องกับคำ 3 คำ คือ

1.การทดสอบ (testing) หมายถึง การนำเสนอชุดคำถามที่เรียกว่าข้อสอบหรือแบบทดสอบที่มีมาตรฐานให้ผู้สอบตอบ

2.การวัดผล (measurement) หมายถึง การวัดคุณลักษณะ (attribute) ของบุคคลจากผลการตอบคำถามในแบบทดสอบตามกฎเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อแสดงคุณค่าเชิงปริมาณหรือตัวเลขที่วัดได้การวัดผลนอกจากใช้แบบทดสอบแล้วยังรวมถึงการใช้เครื่องมืออื่นเพื่อรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณหรือเชิงคุณภาพด้วย เช่น การสังเกตพฤติกรรม การสัมภาษณ์การตรวจผลงานต่างๆ ที่กำหนดให้ผู้ประเมินทำ

3.การประเมินผล (evaluation) หมายถึง กระบวนการที่นำข้อมูลมาวิเคราะห์กับเกณฑ์ใดเกณฑ์หนึ่งเพื่อตีค่า และสรุปผลอย่างมีระบบเพื่อนำมาตัดสินผู้เรียน ซึ่งผลการวัดจะเป็นกระบวนการต่อเนื่องซึ่งมีรายละเอียดหลายด้าน

กระบวนการวัดทักษะปฏิบัติ ต้องมีการจัดสภาพการณ์ให้ผู้เรียนได้มีการปฏิบัติจริง ผู้สอนต้องใช้ในการสังเกตพฤติกรรมการทำงานของผู้เรียนในระหว่างการปฏิบัติงาน ดังนั้นการวัดทักษะการปฏิบัติส่วนหนึ่งจึงขึ้นอยู่กับเตรียมการเรื่องสถานที่ อุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน กระบวนการวัดผล ด้านทักษะปฏิบัติมีขั้นตอนที่สำคัญดังนี้ สุวิมล ว่องวานิช, 2557,อ้างถึงในประวีณา เข้มยี่สุน (2560, น.23-25)

1. การกำหนดงานให้ผู้เรียนปฏิบัติในขั้นนี้ผู้สอนต้องศึกษาจากจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ว่ามุ่งเน้นให้ผู้เรียนทำกิจกรรมใด ต้องการให้บรรลุผลในเรื่องใด แล้วกำหนดงานให้สอดคล้องกับหลักสูตรรายวิชานั้น การใช้ข้อมูลที่ได้จากการวัดภาคปฏิบัติและการประเมินผลเป็นสิ่งที่สัมพันธ์กับการเรียนการสอน ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ ทั้งนี้ เพราะกระบวนการเรียนการสอนเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียน อยากเรียนรู้ ผู้สอนจึงต้องทำการสอน อธิบาย และประเมินผลว่าผู้เรียนบรรลุเป้าหมายที่ต้องการหรือไม่ การวัดภาคปฏิบัติที่เป็นระบบจึงจำเป็นต้องวางแผนกับงานที่จะให้ผู้เรียนทำซึ่งมีความสัมพันธ์กับการวางแผนเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมทางกายภาพสำหรับการปฏิบัติงานที่ผู้เรียนทำจะปรากฏอยู่ในตัวชี้วัด วัดดูประสงค์

เชิงพฤติกรรมและสถานการณ์ซึ่งเน้นให้ผู้เรียนได้มีการปฏิบัติงานจริง ในวัตถุประสงค์จึงต้องระบุลักษณะงานที่ให้ผู้เรียนปฏิบัติ และสภาพการณ์ที่ผู้สอนต้องเตรียม เพื่อให้ผู้เรียนได้ทำงานนั้น ๆ

2. การกำหนดสถานการณ์หรือเงื่อนไขที่ใช้ในการปฏิบัติงาน ผู้สอนต้องกำหนดสภาพการณ์ หรือเงื่อนไขในการปฏิบัติงานแก่ผู้เรียนให้ชัดเจนว่าจะให้มีลักษณะเช่นใด การวัดทักษะอาจเกิดขึ้น ในสภาพการณ์จริงในสถานการณ์ที่มีการจำลองให้คล้ายคลึงกับสภาพการณ์จริง ในสถานการณ์ที่ผู้สอน ควบคุมเงื่อนไขต่างๆ ในการทำงานเพื่อการทดสอบกระบวนการปฏิบัติงานในครั้งนั้นๆ หรือไม่ให้มีการปฏิบัติงานแต่วัดโดยการทดสอบด้วยข้อสอบ การวัดการปฏิบัติที่จะให้ได้ผลดี ผู้สอนควรพยายามให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ปฏิบัติงานในสถานที่จริง การวัดในสภาพการณ์จริงให้ผลการวัดที่น่าเชื่อถือสูงรองลงมา คือ การวัดในสภาพการณ์จำลอง การวัดในห้องเรียน โดยทดสอบด้วยข้อสอบข้อเขียนถือเป็นการวัดที่มีระดับความถูกต้องต่ำสุด อย่างไรก็ตามการวัดในสภาพการณ์จริงก็อาจเกิดปัญหาได้ เพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสภาพการณ์จริงนั้นอยู่นอกอำนาจการควบคุมของผู้ทำการวัด

3. การกำหนดคุณลักษณะที่วัดทักษะ การกำหนดคุณลักษณะที่วัดทักษะโดยเน้นให้เห็นว่า ในการปฏิบัติงานนั้น ให้ความสำคัญกับการวัด กระบวนการหรือผลงาน หรือทั้งสองส่วนและจะผ่านตัวบ่งชี้อะไรบ้าง เนื่องจากการวัดภาคปฏิบัติเกี่ยวข้องกับการให้ผู้เรียนทำงานที่ได้รับมอบหมายก่อน แล้วจึงมีการตัดสินใจเลือกวิธีการและเครื่องมือที่ใช้วัด ผู้วัดต้องวิเคราะห์คุณลักษณะที่ใช้วัดพฤติกรรมการทำงานของผู้เรียน ขั้นตอนนี้นับว่ามีความสำคัญมากในกระบวนการวัดทักษะการปฏิบัติเนื่องจาก จะเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับการกำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการวัดทักษะ การวัดทักษะจะมีคุณภาพมากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับความครอบคลุมของคุณลักษณะที่กำหนดขึ้นตอนการกำหนดคุณลักษณะที่ใช้วัดทักษะปรากฏในเนื้อหาตอนต่อไป

4.การกำหนดวิธีการวัดภาคปฏิบัติวิธีการที่ใช้วัดภาคปฏิบัติมีหลายประเภท เช่น การวัด โดยการให้เขียนตอบ การวัดโดยสร้างสถานการณ์จำลอง การวัดโดยให้ปฏิบัติจริง

4.1 วัดโดยการให้เขียนตอบ การวัดแบบนี้ขึ้นอยู่กับประเภทของงานที่ให้ทำ เช่น การคัดไทย การวาดภาพ การสร้างข้อสอบ นอกจากนี้ ยังมีงานบางประเภทที่ต้องทำการวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติ ด้วยการสอบข้อเขียน ก่อนที่จะให้ผู้เรียนไปปฏิบัติจริง เพื่อตรวจสอบทักษะความสามารถในงานที่ทำโดยเฉพาะงานที่ทำแล้วมีความเสี่ยงอันตรายสูง เช่น การกระโดดร่ม การดำน้ำ

4.2 การวัดโดยการสร้างสถานการณ์จำลอง การกำหนดสภาพการณ์ที่จะวัดขึ้นอยู่กับพฤติกรรมที่จะวัด ผู้วัดอาจทำได้โดยการจัดเตรียมสถานการณ์จำลองที่มีความคล้ายคลึงกับสภาพการณ์ที่เป็นจริง เช่น สนามฝึกหัดขับรถ โดยให้ผู้เรียนปฏิบัติให้ดู หรืออาจให้ผู้เรียนทำการปฏิบัติในสถานการณ์ของการทำงานที่เป็นจริง เช่น ในสำนักงาน การเลียนแบบโดยสร้างสถานการณ์จำลอง สามารถทำได้หลายระดับ โดยมีระดับของความเป็นจริงต่างกัน

4.3 การวัดโดยให้ปฏิบัติงานจริง การวัดตัวอย่างของงานที่ได้จากการปฏิบัติจริงสำหรับการวัดส่วนที่เป็นผลงานนั้น ส่วนใหญ่จะไม่วัดในสถานการณ์ที่มีการสอบแต่มักจะพิจารณาจากชิ้นส่วนของงานที่ผู้เรียนส่งจะอยู่ในรูปของการเขียนตอบแต่ก็ไม่จำเป็นต้องจำเป็นเสมอไป

5. การกำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการวัด ผู้วัด ช่วงเวลาที่วัด หลังจากที่ได้ผู้สอนเลือกวิธีการที่ใช้ในการวัดภาคปฏิบัติแล้ว ต้องมีการตัดสินใจเกี่ยวกับช่วงเวลาที่ใช้วัดภาคปฏิบัติ นั่นคือ จะใช้วิธีการให้ผู้เรียนเขียนตอบในสิ่งที่ปฏิบัติหรือจะให้ ผู้เรียนสอบปฏิบัติภายในช่วงเวลาที่กำหนดขึ้นเวลาใดเวลาหนึ่งหรือว่าจะวัดพฤติกรรมการปฏิบัติที่มีการเก็บข้อมูลเป็นช่วงที่ต่อเนื่อง การวัดภาคปฏิบัติที่ดีควรใช้วิธีการที่ผู้สอนมีโอกาสสังเกตการณ์ปฏิบัติงานของผู้เรียนเป็นเวลานาน ได้เห็นการปฏิบัติงานที่แท้จริง เห็นพัฒนาการของผู้เรียน นอกจากนี้ ผู้สอนยังต้องเตรียมหาเครื่องมือที่มีความเหมาะสมเพื่อใช้ในการวัดภาคปฏิบัติซึ่งมีหลายประเภท เช่น แบบทดสอบ แบบสังเกต แบบตรวจสอบรายการ แบบสัมภาษณ์ แบบประเมินพฤติกรรม แบบบันทึกพฤติกรรม

6.การกำหนดวิธีการประเมินผลและรายงานผลการวัด กระบวนการวัดทักษะการปฏิบัติ จะยังไม่สิ้นสุดจนกว่าจะมีการประเมินผลและรายงานผลความสามารถในการทำงานของผู้เรียน วิธีการประเมินผลการวัดทักษะเพื่อพัฒนาการเรียนรู้มีหลายแบบ คือ การประเมินผลแบบอิงเกณฑ์ การประเมินผลแบบอิงความก้าวหน้าของผู้เรียน เนื่องจากพฤติกรรมที่แสดงถึงการปฏิบัติไม่ได้ปรากฏให้เห็นอย่างคงทนถาวรตลอดไป ผู้วัดจึงต้องเตรียมเกณฑ์การวัดประเมินผลล่วงหน้า การวัดภาคปฏิบัติคล้ายๆ กับการตรวจข้อสอบอัตนัย คือ มีความเป็นปรนัยน้อย ข้อมูลที่ได้จากการวัดภาคปฏิบัติต้องนำมาประเมินโดยการตัดสินคุณภาพ ของการปฏิบัติงาน

การประเมินแบบอิงเกณฑ์เป็นการเปรียบเทียบความสามารถในการปฏิบัติงาน

ของผู้เรียน โดยเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด เหมาะกับการประเมินผลความก้าวหน้า ให้ข้อมูลที่ละเอียด ทำให้ทราบว่าผู้เรียนและผู้สอนควรปรับปรุงจุดบกพร่องที่ได้เป็นการประเมินที่ให้ข้อมูลย้อนกลับที่ดี จุดอ่อนของการประเมินแบบนี้ คือ เป็นการยากที่จะกำหนดจุดตัดหรือเกณฑ์มาตรฐานที่จะจัดจำแนก ผู้ที่มีทักษะกับไม่มีทักษะออกจากกันได้เหมาะสม และมีความยากในการแปลความหมายของเกณฑ์ที่กำหนด การประเมินแบบอิงความก้าวหน้าของผู้เรียนเป็นการเปรียบเทียบความสามารถ ในการปฏิบัติงานของผู้เรียนกับทักษะความสามารถเดิมที่มีอยู่ ผลการประเมินขึ้นอยู่กับระดับของพัฒนาการในตัวผู้ถูกทดสอบ การประเมินทักษะการปฏิบัติงานโดยพิจารณาจากพัฒนาการของผู้เรียนเป็นเรื่องที่ควรให้ความสำคัญ เพราะช่วยกระตุ้นผู้เรียนให้มีความตั้งใจปฏิบัติงานมากยิ่งขึ้นเกร็ดที่ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถของตนเองไม่เน้นการแข่งขันระหว่างสมาชิกในกลุ่ม

4. ข้อมูลคณะบางกอกซีทีบัลเลต

คณะบางกอกซีทีบัลเลตถูกก่อตั้งโดยผู้อำนวยการของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต ซึ่งเป็นคณะบัลเลตแห่งเดียวในประเทศไทย ที่ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ.2539 ทางคณะมีจุดมุ่งเพื่อเปิดโอกาสให้นักเต้นบัลเลตในประเทศไทยมีพื้นที่ในการแสดง มีโอกาสในการฝึกฝน ฝึกซ้อม และได้ทำงานจริงเหมือนคณะบัลเลตต่างประเทศโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ทางคณะพยายามจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อส่งเสริม และพัฒนาศักยภาพของนักเต้นโดยการสร้างชั้นเรียนบัลเลตระดับมืออาชีพ สร้างโอกาสในการแสดงบัลเลตเป็นประจำทุกปี ซึ่งนักเต้นที่มาเข้าร่วมจะได้รับการฝึกอบรมทั้งด้านการเต้น การแสดงออก การปฏิบัติตัว การทำงานที่เหมาะสมของการเป็นนักเต้นบัลเลตมืออาชีพ

หลักสูตรเรียนเต้นสำหรับนักเต้นบัลเลตอาชีพ (Company Class) เป็นชั้นเรียนที่เปิดรับสมัครบุคคลที่มีความสนใจที่จะพัฒนาตนเองในฐานะนักเต้นบัลเลตอาชีพ ซึ่งทุกคนที่มาเข้าร่วมจะต้องมีอายุอย่างน้อย 22 ปี ขึ้นไป หรือสามารถเข้าร่วมกิจกรรมของทางคณะได้ มีความมุ่งมั่นตั้งใจ อยากจะพัฒนาตนเองจริง ๆ เนื่องจากการเต้นบัลเลตเป็นศาสตร์ที่ต้องใช้เวลา และความมุ่งมั่นอย่างมากในการฝึกซ้อม มีความสม่ำเสมอ และไม่ย่อท้อ ทางคณะจัดการเรียนการสอนอิงตามรูปแบบของคณะบัลเลตโดยทั่วไป โดยการสอนแบบอิสระ (Free Class) เพราะฉะนั้นนักเต้นทุกคนจะต้องมีความรู้การเต้นบัลเลตในระดับพื้นฐานมาก่อนจึงจะสามารถเข้าได้ การสอนแบบอิสระจะทำให้นักเต้นพัฒนาได้อย่างรวดเร็ว ได้เรียนรู้จากรุ่นพี่ที่เก่งกว่า และได้เรียนรู้ด้วยตนเองนอกจากการเต้นแล้ว นักเต้นจะต้องทำการฝึกซ้อมการแสดงอย่างเป็นทางการในช่วงฤดูการของการแสดง ในช่วงนี้จะมีการฝึกฝนทั้งเทคนิค บทบาทการแสดง และหน้าที่การทำงานต่าง ๆ

คุณมาซาโกะ ต้องการให้นักเต้นบัลเลต์ของคุณได้เรียนรู้ประสบการณ์ของการเต้นบัลเลต์ผ่านแสดงบนเวที ต้องการให้นักเต้นได้เรียนรู้ทั้งประสบการณ์การเต้นและการทำงานจากทั้งตนเองและผู้อื่น ยอมข้อผิดพลาดของตนและแก้ไขให้ดีขึ้นในครั้งต่อไป ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นทั้งในชั้นเรียนและการทำงานจริง ซึ่งชั้นเรียนบัลเลต์นั้น นักเต้นต้องพยายามเข้าชั้นเรียนอย่างเป็นประจำ ซึ่งมีทุกวัน จันทร์ พุธ และศุกร์ เวลา 10:30-12:00น. และการแสดงในแต่ละปี จะมี 1-2 ครั้งซึ่งนักเต้นจำเป็นต้องเข้าร่วมอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง (รลิกา ไขขาว, 2559, น.17-19)

5.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ณัฐกานต์ สุมาลัย (2561) มุ่งศึกษาแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒใน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านสื่ออุปกรณ์การสอน และด้านการวัดและการประเมินผล ผลการวิจัยพบว่า ความเห็นของนิสิตต่างเพศ ต่างวิชาเอก และต่างผลสัมฤทธิ์มีความคิดเห็นแต่ละด้านไม่ต่างกัน และมีรายด้านอยู่ในระดับมาก เรียงจากมากไปน้อย คือ ด้านสื่ออุปกรณ์ ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน และด้านการวัดและประเมินผล

จารุณี ชูวงษ์วาล (2558) มุ่งศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนวิชานาฏศิลป์ไทยในหลักสูตรการศึกษาระดับชั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ เป็นงานวิจัยเชิงวิเคราะห์ ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงสำรวจ จากทฤษฎีการสอนของ จอห์น ดิวอี้ ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ แบ่งการวิเคราะห์โรงเรียนออกเป็น 3 สังกัด และแบ่งหัวข้อการศึกษาออกเป็น 6 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านวิธีการจัดการเรียนการสอน 2) ด้านผู้สอนและกิจกรรมการเรียนการสอน 3) ด้านสื่อการเรียนการสอน 4) ด้านสถานที่และการจัดบรรยากาศการเรียนการสอน 5) ด้านกิจกรรมเสริมการเรียนรู้ 6) ด้านการวัดและประเมินผล ผลการวิจัยพบว่า ทั้ง 3 สังกัดใช้หลักสูตรของ สพฐ. แต่มีการปรับใช้ให้เหมาะสมกับบริบทโรงเรียน ครูผู้สอนต้องจบตรงสาย และสามารถถ่ายทอดองค์ความรู้ให้กับนักเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ มีการใช้สื่อออนไลน์ 2 สังกัด อีก 1 สังกัดใช้สื่อสร้างสรรค์จากจินตนาการที่ได้ปฏิบัติงานกับสังคม สถานที่และบรรยากาศมีการจัดให้เหมาะสม ทุกโรงเรียนมีการจัดกิจกรรมเสริมการเรียนรู้ที่สร้างประสบการณ์จริง การวัดประเมินมีทั้งทางทฤษฎีและปฏิบัติ

รลิกา ไขขาว (2559) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการเรียนการสอนของโรงเรียนบัลเลต์ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่ไม่ได้นำหลักสูตรระบบการเรียนการสอนของเดอะรอยัล อะคาเดมี ออฟ แดน ซึ่งมาใช้เป็นแกนหลักของการเรียนการสอนในโรงเรียน มีการแบ่งการศึกษาเป็น 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านหลักสูตร 2) รูปแบบการเรียนการสอน 3) ด้านบุคลากรการสอน 4) ด้านการวัดและการ

ประเมินผล 5) ด้านสภาพแวดล้อม ผลการวิจัยพบว่า ทั้ง 3 โรงเรียนมีความเหมือนกันด้านรูปแบบการเรียนการสอนที่เป็นไปตามแบบแผนบัลเลต์ แต่มีระบบการเรียนการสอนและเทคนิควิธีการสอนต่างกัน คือ สอนตามหลักสูตรและฟรีคลาส ครูผู้สอนต้องมีความรู้ ความสามารถ หมั่นฝึกฝนพัฒนาตนเอง การประเมินผลมีโดยการสอบหรือการแสดงบนเวที มุ่งเน้นท่าเลที่ตั้งที่เดินทางสะดวกและ ห้องปฏิบัติการที่มีคุณภาพ

ประวัติศาสตร์ เลหาทอง (2558) ศึกษาแนวทางการสร้างความสำเร็ของนักบัลเลต์ชายไทย จากนักบัลเลต์ผู้ประสบความสำเร็จตรงตามเกณฑ์ที่กำหนด 5 ท่าน ผลการวิจัยพบว่านักบัลเลต์ชายที่จะประสบความสำเร็จได้นั้นต้องมีปัจจัยที่สนับสนุนทั้งภายนอกและภายในตนเอง สามารถแบ่งออกเป็น 3 ประการ คือ 1.คุณลักษณะเด่นของนักบัลเลต์ชาย 2.ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของนักบัลเลต์ชายและ 3.ทัศนคติสร้างความสำเร็แต่สิ่งสำคัญเหนืออื่นใดคือการสร้างลักษณะนิสัย พฤติกรรม การกระทำอันส่งผลสู่ความเป็นนักบัลเลต์ชายในอุดมคติ และการเจอครูที่ดี เก่ง สามารถสอนพัฒนาตัวเราให้เป็นนักบัลเลต์ที่เก่งได้ สิ่งเหล่านี้เป็นส่วนสำคัญอันนำไปสู่ส่วนสำคัญอื่นๆ ในการสร้างความสำเร็ในการเป็นนักบัลเลต์ชาย ซึ่งแต่ละส่วนล้วนมีความสำคัญที่ส่งผลถึงกันและกันกล่าวคือ ถ้าหากเรามีคุณสมบัติข้อที่ 1.คุณลักษณะเด่นของนักบัลเลต์ชายก็จะส่งผลให้เกิดข้อที่ 2.ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของนักบัลเลต์ชาย ตัวอย่างเช่น ถ้าหากมีความสามารถทางการเต้นบัลเลต์ที่โดดเด่น เราก็จะมีโอกาสได้รับโอกาสในการแสดงบัลเลต์ที่หยิบยื่นให้จากผู้ที่ไม่เห็นความสามารถของเราและโอกาสนั้นก็กลับมาเป็นประสบการณ์ก่อให้เกิดทัศนคติทางความคิดเรื่องแนวทางการสร้างความสำเร็ในข้อ 3.ทัศนคติสร้างความสำเร็และเมื่อมีทัศนคติที่ถูกต้องก็นำไปสู่การปฏิบัติตัวที่ถูกต้องก่อนจนในที่สุดก็ก่อให้เกิดคุณสมบัติในข้อที่ 1 ขึ้น

Walters (2011) ศึกษาความต้องการการพัฒนอย่างต่อเนื่องทางอาชีพของนักเต้น (The Professional Development Need of Dancers : CPD) มีการสันนิษฐานว่า การพัฒนาทางวิชาชีพในโลกของการเต้นรำ เกิดขึ้นในสตูดิโอและจากการทำงาน โดยมุ่งศึกษาไปที่นักเต้นที่ทำงานในบริษัทเต้นรำอย่างไรก็ตามปัญหาก็จะพบในนักเต้นอิสระด้วยเช่นกัน การเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ การสำรวจออนไลน์และการสนทนากับผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องกับการฝึกประสบการณ์นักเต้นอาชีพ ผลการวิจัยพบว่า โปรแกรม CPD ที่มีประสิทธิภาพและครอบคลุมสำหรับนักเต้นควรเกี่ยวกับการเปิดโอกาสในการเรียนรู้ที่ยืดหยุ่นและหลากหลายมากขึ้น ได้แก่ การพัฒนาทักษะด้านการประกอบการและการจัดการที่เกี่ยวข้องกับการเต้นและศิลปะ เปิดโอกาสชั้นเรียนและเวิร์คชอปเทคนิคอื่นๆที่จะส่งเสริมอาชีพเต้น เช่น พิลาทิส การละคร โยคะ เปิดโอกาส

ในการร่วมงานและทำงานในด้านการออกแบบท่าเต้นกับผู้มีประสบการณ์ สนับสนุนการให้คำปรึกษาด้านจิตวิทยาเพื่อส่งเสริมการฝึกฝนตลอดจนการเปลี่ยนอาชีพและการสร้างบรรยากาศที่สร้างสรรค์และการคิดในเชิงบวกภายในองค์กร



บทที่ 3

วิธีการดำเนินงานวิจัย

การวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ในประเทศไทยของคณะบางกอกซิตีบัลเลต์ (Bangkok City Ballet Company:BCB) เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลในคณะบัลเลต์ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้วิธีการเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก ผู้ที่เกี่ยวข้องกับทางสถาบัน เพื่อให้ทราบถึงกระบวนการจัดการเรียนรู้ และใช้วิธีการเก็บข้อมูลจากการสังเกตการณ์เพื่อประกอบการศึกษา ซึ่งจะได้ศึกษาวิจัยตามหัวข้อต่อไปนี้

1.การกำหนดกลุ่มตัวอย่าง

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยต้องการศึกษาวิเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนรู้ตลอดชีวิตเพื่อพัฒนานักเต้นบัลเลต์อาชีพ ของคณะบางกอกซิตีบัลเลต์ โดยได้กำหนดเป้าหมาย

กลุ่มตัวอย่างได้จากการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ที่มีความสำคัญและมีความเกี่ยวข้องกับการวิจัยในครั้งนี้ โดยใช้วิธีการเลือกสัมภาษณ์แบบเจาะจง และได้กำหนดคุณสมบัติไว้ ดังต่อไปนี้

1.กลุ่มผู้บริหาร มีประสบการณ์การบริหารคณะบางกอกซิตีบัลเลต์ไม่น้อยกว่า 10 ปี จำนวน 1 คน เป็นหญิง 1 คน

2.กลุ่มครูผู้สอน เป็นครูสอนบัลเลต์ประจำของคณะบางกอกซิตีบัลเลต์ไม่น้อยกว่า 5 ปี จำนวน 5 คน เป็นหญิง 4 คน เป็นชาย 1 คน

3.กลุ่มนักเต้นอาชีพประจำของคณะ เคยเข้าร่วมการเรียนการสอนและการแสดงของคณะบางกอกซิตีบัลเลต์ไม่น้อยกว่า 3 ปี จำนวน 11 คน เป็นหญิง 5 คน เป็นชาย 6 คน

2.เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การสัมภาษณ์ (Interview)

การสัมภาษณ์เป็นแบบสัมภาษณ์เชิงลึกแบบมีโครงสร้างชนิดปลายเปิด (Structure In-depth Interview)โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อค้นหาข้อมูลด้านสภาพการเรียนการสอน และกระบวนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งมีลำดับขั้นตอนดังนี้

1.กำหนดประเด็นหลักในการสัมภาษณ์ตามกรอบแนวคิดในการวิจัย
ระบุรายการและข้อมูลที่ต้องการของแต่ละประเด็น

2.จัดทำร่างแบบสัมภาษณ์และรายการคำถามแต่ละประเด็น

3.ตรวจสอบคุณภาพของแบบสัมภาษณ์โดยอาจารย์ที่ปรึกษาว่าตรงตาม
เนื้อหาว่ามีข้อมูลครบถ้วนหรือไม่ จากนั้นปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา

4.นำแบบสัมภาษณ์ที่ได้ไปตรวจสอบอีกครั้งโดยผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหมด 5
ท่าน ว่าคำถามมีความสอดคล้องกับเนื้อหา (IOC) หรือไม่

ผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหมด 5 ท่าน ได้แก่

4.1 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พีระ พันธุ์ท้าว

4.2 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวิรัตน์ จันทพงษ์

4.3 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิริธร ศรีชลาคม

4.4 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิวัฒน์ กรมณีโรจน์

4.5 อาจารย์ ดร.ดาริณี ชำนาญหม่อ

5.แก้ไขและปรับปรุงให้เป็นแบบสัมภาษณ์ตามคำแนะนำของ
ผู้ทรงคุณวุฒิแล้วจึงนำไปเก็บรวบรวมข้อมูล

การสังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participant Observation)

ผู้วิจัยจะทำการสังเกตการแบบมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อ
สังเกตและเก็บข้อมูลด้านสภาพแวดล้อม บรรยากาศ และปัญหาอุปสรรคในการจัดการเรียนรู้

3.การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลด้วยตัวเอง งานวิจัยครั้งนี้มีการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิง
คุณภาพ มีการเก็บรวบรวมข้อมูล 2 ประเภท ได้แก่ การเก็บรวบรวมข้อมูลด้านเอกสาร (Data
Review) และการเก็บข้อมูลภาคสนาม (Field Data) โดยมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัยดังนี้

การเก็บรวบรวมข้อมูลด้านเอกสาร

การศึกษาข้อมูลทางเอกสารในเรื่องของประเด็นต่างๆที่เกี่ยวข้องกับ
แนวคิด ทฤษฎี ในการจัดการเรียนรู้ การเรียนรู้ของผู้ใหญ่ การจัดการเรียนรู้ด้านนาฏศิลป์ การเป็น
นักเต้นบัลเลต์อาชีพ การพัฒนานักเต้นและข้อมูลเกี่ยวกับคณะบางกอกซิดีบัลเลต์ เพื่อใช้เป็น
หลักการและข้อมูลก่อนการเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม

การเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม

เป็นการเก็บข้อมูลประเภทบุคคลโดยการสัมภาษณ์ สอบถาม สังเกตการณ์ กลุ่มผู้บริหาร กลุ่มครูผู้สอน และกลุ่มนักเรียนอาชีวะประจำคณะบางกอกซิทีบัลเลต์ เกี่ยวกับประเด็นด้านสภาพการจัดการเรียนการสอน แบ่งออกเป็น 6 ด้าน ได้แก่ ผู้เรียน ผู้สอน หลักสูตร การเรียนการสอน บรรยากาศการเรียนรู้ และการวัดและการประเมินผล และประเด็นที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนานักเด็บบัลเลต์อาชีวะ รวมถึงประเด็นที่เกี่ยวข้องกับปัญหาและข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้ได้คำตอบตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย โดยผู้วิจัยจะขออนุญาตผู้ให้ข้อมูล เพื่อทำการบันทึกเสียง และจดบันทึกข้อมูลทั่วไป หลังจากนั้นนำมาถอดคำพูด แล้วนำไปวิเคราะห์ข้อมูล

4.การตรวจสอบข้อมูล

ผู้วิจัยตรวจสอบและวิเคราะห์ข้อมูลที่มีความเกี่ยวข้องกับสภาพการจัดการเรียนการสอน และกระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนานักเด็บบัลเลต์อาชีวะ ของคณะบางกอกซิทีบัลเลต์ เพื่อเป็นการพิสูจน์ว่าข้อมูลที่ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมมานั้นมีความถูกต้องหรือไม่ โดยการตรวจสอบข้อมูลในการวิจัยเชิงคุณภาพด้วยวิธีการตรวจสอบสามเส้าด้านข้อมูล (Data Triangulation) โดยมีวิธีการตรวจสอบด้านผู้วิจัยและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับงานวิจัย คือ การตรวจสอบว่าผู้วิจัยและผู้ที่มีส่วนร่วมในงานวิจัยแต่ละคนจะให้ข้อมูลหรือความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไรจากการสัมภาษณ์ และการสังเกตการณ์ รวมถึงพฤติกรรม บรรยากาศต่างๆที่เกี่ยวข้องกับผู้ให้ข้อมูล และใช้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องจากเอกสารประกอบการตรวจสอบ

5.การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้นำเสนอข้อมูลในลักษณะพรรณนาเพื่ออธิบายถึงสภาพการจัดการเรียนการสอนและกระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนานักเด็บบัลเลต์อาชีวะของคณะบางกอกซิทีบัลเลต์ โดยสร้างข้อสรุปจากการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) ตามแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ มัลคอล์ม โนลส์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลจากการเก็บรวบรวมข้อมูล เอกสารวิชาการ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมถึงข้อมูลภาคสนามด้วยวิธีการสัมภาษณ์และสังเกตการณ์จากนั้นจึงประมวลข้อมูลและทำการวิเคราะห์สรุปอุปนัย (Analytic Induction) ตามรูปแบบของการวิจัย เพื่อให้ได้ข้อมูลตามจุดประสงค์ของงานวิจัย

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาวิเคราะห์สภาพการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ในประเทศไทยของคณะบางกอกซีทีบัลเลต์และเพื่อวิเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ในประเทศไทยของคณะบางกอกซีทีบัลเลต์ ซึ่งอาศัยการเก็บข้อมูลจากเอกสาร การสังเกตการณ์ และการสัมภาษณ์บุคคล ได้แก่ กลุ่มผู้บริหาร กลุ่มครูผู้สอน และกลุ่มนักเต้นอาชีพประจำคณะบางกอกซีทีบัลเลต์ ซึ่งผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

4.1 สภาพการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ในประเทศไทยของคณะบางกอกซีทีบัลเลต์ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาและพบว่ามียุทธศาสตร์ประกอบด้านการเรียนการสอนที่มีความสำคัญต่อการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะวิชาชีพของนักเต้นบัลเลต์ในคณะบางกอกซีทีบัลเลต์ ได้แก่

1.ด้านหลักสูตร ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ อาชีพ หลักสูตรถือเป็นเครื่องมือสำคัญประการหนึ่งที่ใช้พัฒนาและเป็นแนวทางให้กับผู้เรียนและผู้สอน ได้เห็นทิศทางของการพัฒนาตนเองไปสู่จุดหมายปลายทางที่พึงประสงค์ ซึ่งผู้วิจัยสามารถวิเคราะห์และสังเคราะห์ตามองค์ประกอบของหลักสูตรที่ เคอร์ และทาบา ได้แบ่งองค์ประกอบของหลักสูตรไว้ 4 ด้าน ได้แก่

1.1 วัตถุประสงค์ของหลักสูตร (Curriculum Aims)

ด้านแนวคิดของหลักสูตร มีเป้าหมายหลักคือการพัฒนาและฝึกฝนนักแสดงบัลเลต์เพื่อการแสดงบัลเลต์ และอยากให้ประเทศไทยมีคณะเต้นบัลเลต์ที่เทียบเท่านานาชาติ เนื่องจากผู้ก่อตั้งคณะผู้เป็นเจ้าของโรงเรียนสอนเต้นรำบางกอกซีทีบัลเลต์(BCB School) เล็งเห็นว่ามือนักเต้นหลายกลุ่มที่ไม่ใช่ นักเรียนของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์ มีประสิทธิภาพเพียงพอที่จะทำการแสดงได้ แต่ไม่มีพื้นที่หรือโอกาสทำการแสดง ไม่ว่าจะเป็น กลุ่มนักเรียนที่เรียนจบจากทางหลักสูตรแล้ว กลุ่มผู้เรียนแม่บ้านญี่ปุ่นที่เคยเต้นบัลเลต์มาก่อนและย้ายมาอยู่ประเทศไทยแล้วเข้าเรียนชั้นเรียนผู้ใหญ่ของโรงเรียน รวมถึงกลุ่มครูสอนบัลเลต์ของโรงเรียนที่ยังสามารถเต้นได้ ผู้อำนวยการจึงอยากทำการแสดงบัลเลต์ขึ้นมาเพื่อให้กลุ่มคนเหล่านี้ได้มี

โอกาสทำการแสดง โดยการรวบรวมคนที่อยากแสดงที่เกี่ยวข้องกับทางโรงเรียนก่อนและพยายามหานักเต้นจากภายนอกที่มีความสนใจที่จะทำการแสดงร่วมกัน ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่จบการศึกษาด้านการเต้นมา รวมถึงผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ และได้ทำการแสดงขึ้นมาครั้งแรก มีนักเต้นในวัยผู้ใหญ่ ที่เกี่ยวข้องกับทางโรงเรียนและนักเต้นจากภายนอกมาเข้าร่วมกับทางโรงเรียนบางกอกซิดดีบัลเลต์ และในปี 2002 มีการจัดงาน Junior Ballet Concert ซึ่งเป็นงานประจำปีของโรงเรียนบางกอกซิดดีบัลเลต์ที่มีอยู่แล้ว ซึ่งปกตินักแสดงจะมีเพียงนักเรียนในโรงเรียนเท่านั้น แต่ว่าในปีนั้นมีนักแสดงจากภายนอกเข้าร่วมด้วยเป็นปีแรก ซึ่งมีนักเต้นนอกเหนือจากนักเรียนของโรงเรียนเข้าร่วมจำนวน 12 ท่าน และในปี 2003 เนื่องจากมีนักแสดงสนใจที่จะแสดงร่วมกับคณะปีซีบีมากขึ้น จึงทำให้เกิดการแสดงที่เป็นของตนเอง โดยไม่เกี่ยวกับทางโรงเรียนปีซีบี ในเดือนธันวาคมปีนั้น ในงาน “December Performance The NutCracker 2003”

ซึ่งทางคณะพยายามที่จะหานักแสดงจากภายนอกเข้ามาอย่างต่อเนื่อง โดยการประชาสัมพันธ์ เปิดรับสมัครนักเต้นหน้าใหม่ที่ยากพัฒนาดตนเองโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย เพื่อพัฒนาการจัดการแสดงบัลเลต์ให้ดีขึ้นและพัฒนาวงการเต้นบัลเลต์ในประเทศไทย และเพื่อให้ผู้ที่เรียนจบทางด้านการแสดงและนาฏศิลป์ตะวันตกในระดับอาชีวะแล้ว สามารถมาเก็บเกี่ยวประสบการณ์และต่อยอดในการทำงานได้ด้วย ซึ่งทางคณะกำหนดว่าผู้ที่มาเข้าร่วมจะต้องมีอายุ 18 ปีขึ้นไปเพราะถือว่าเป็นวัยผู้ใหญ่และวัยทำงาน ซึ่งก็มีผู้สนใจเข้ามาอย่างต่อเนื่องซึ่งทางคณะก็ได้ทำการแสดงร่วมกับโรงเรียนปีซีบี และมีการแสดงของตนเองเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน

ซึ่งจุดประสงค์ของหลักสูตรที่ทางคณะมุ่งหวังจะแบ่งออกได้เป็น 2 ส่วนดังนี้

1.1.1 ความรู้ในเนื้อหาสาระ ทางคณะมีจุดมุ่งหมายที่จะทำให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจในด้านการเต้นบัลเลต์ และการเต้นร่วมสมัยที่ถูกต้อง รวมถึงความรู้ในด้านการออกแบบท่าเต้น กระบวนการทำงานเบื้องหน้าและเบื้องหลังในการผลิตการแสดง

1.1.2 ทักษะกระบวนการเรียนรู้ ทางคณะมีจุดมุ่งหมายที่จะทำให้ผู้เรียนมีทักษะกระบวนการในด้านทักษะและความคิดในเรื่องที่มีความสำคัญต่อการเป็นนักเต้นเลต์อาชีวะ ซึ่งได้แก่ ทักษะกระบวนการเต้นที่ถูกต้องสมบูรณ์ ทักษะกระบวนการสร้างความตระหนักรู้ถึงหน้าที่และการปฏิบัติตนของการเป็นนักเต้นบัลเลต์ที่ดี ทักษะกระบวนการสร้างเจตคติและค่านิยมของการเป็นนักเต้นบัลเลต์ที่ดี ทักษะกระบวนการในการแก้ปัญหาในการทำงานจริง

1.2 เนื้อหาสาระ (Content) เนื่องจากผู้ก่อตั้งเล็งเห็นว่าการเป็นนักเต้นบัลเลต์ สิ่งสำคัญคือการแสดงบัลเลต์เรื่องต่างๆ บนเวที ทางคณะจึงภารกิจหลักในการสร้างการแสดงบัลเลต์อย่างเป็นประจำทุกปี เพื่อเป็นพื้นที่ให้สมาชิกนักเต้นในคณะได้ฝึกฝนตนเองให้พร้อมต่อการแสดง ในการเข้าร่วมการแสดงแต่ละครั้ง เนื้อหาที่ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้และฝึกฝน ได้แก่

1.2.1 การเรียนรู้ด้านทักษะและทฤษฎีของการเต้นบัลเลต์ในชั้นเรียน ซึ่งจะเป็นความรู้และทักษะการเต้นบัลเลต์คลาสสิกที่นักเต้นบัลเลต์ทุกคนควรจะฝึกฝนอย่างเป็นประจำ ได้แก่ การยืดหยุ่นร่างกาย(Warm up) การทำแบบฝึกหัดที่บาร์(Barre Work) และการทำแบบฝึกหัดที่กลางห้อง(Centre Work) การกำหนดทิศทางและมุมต่างๆ (Direction and Corners) การฝึกความจำ(Memory) การเปลี่ยนท่า(Transition) การหมุน (Turns) การกระโดด (Jump) การทำแบบฝึกหัดแบบช้า (Adagio) การทำแบบฝึกหัดแบบเร็ว(Allegro) การทำแบบฝึกหัดเล็กและเร็ว (Petit Allegro) การทำแบบฝึกหัดใหญ่และเร็ว (Grand Allegro) และการขึ้นรองเท้าปลายเท้า (Point Shoes)

1.2.2 การเรียนรู้ด้านทักษะและทฤษฎีของการเต้นร่วมสมัยในชั้นเรียน ได้แก่ การฝึกฝนการเต้นที่พื้นกลางห้องหรือที่เรียกว่า ฟลอร์เวิร์ค (Floor Work) และการเต้นผ่านการออกแบบ (Dance Choreography)

1.2.3 กระบวนการและขั้นตอนในการฝึกซ้อมการแสดงบัลเลต์และการเต้นร่วมสมัย รวมถึงกระบวนการสร้างสรรค์ผลงาน ได้แก่ การเต้นเดี่ยว (Solo) การเต้นกลุ่ม (Corps der Ballet) การเต้นคู่ (Pas De Deux) การเต้นบัลเลต์และเต้นร่วมสมัยหลากหลายรูปแบบ และการฝึกฝนการออกแบบท่าเต้นผ่านการแสดง

1.2.4 กระบวนการและขั้นตอนในการแสดงจริงของการแสดงบัลเลต์และการเต้นร่วมสมัย และการทำงานร่วมกับนักแสดงต่างประเทศ ได้แก่ ขั้นตอนการเข้าฝึกซ้อมในโรงละคร จนถึงการแสดงจริง ซึ่งนักเต้นจะต้องฝึกฝนระเบียบวินัย การปฏิบัติตนของการเป็นนักแสดงมืออาชีพอีกด้วย

ซึ่งหลักสูตรของทางคณะจะไม่ได้ใช้หลักสูตรจากที่อื่น จะมีหลักสูตรเป็นของตัวเองเช่นกับคณะบัลเลต์ทั่วโลก และแนวทางต่างๆในการจัดทำหลักสูตร ก็จะไปในทิศทางเดียวกันกับคณะบัลเลต์อื่นทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นการจัดการแสดงอย่างเป็นประจำ มีการเรียนและการฝึกซ้อมการแสดงอย่างต่อเนื่อง การแบ่งลำดับชั้นนักแสดง และให้ค่าตอบแทนหากทำการแสดง

ซึ่งรูปแบบต่าง ๆ จะนำมาปรับให้เข้ากับนักเต้นที่มีอยู่ในคณะ ซึ่งทางคณะจะถือว่าทุกคนเป็นวัยผู้ใหญ่และอยู่ในฐานะนักเต้นมืออาชีพซึ่งจะต้องมีการฝึกฝนตัวเอง (Own Training) เพื่อให้พร้อมต่อการทำงานและพร้อมต่อการแสดง ดังบทสัมภาษณ์ในตอนหนึ่งของผู้ก่อตั้งโรงเรียนที่ว่า

“ การมาเข้าร่วมกับคอมพานีนั้นอาจจะไม่มีการให้เงิน ซึ่งที่นี่จะเป็นพื้นที่ให้ประสบการณ์ต่างๆ และการที่เราจะเป็นนักเต้นหรือครูสอนเต้นมืออาชีพ ต้องมีประสบการณ์ในการเต้นจริง ถ้าเรียนเพียงหลักสูตรเพื่อนำไปสอนอย่างเดียวยังไม่เพียงพอ ซึ่งทางคณะก็จะมีทั้งชั้นเรียนบัลเลต์ให้ การเรียนรู้เรื่องการผลิตการแสดง(Production) การเรียนรู้การแสดงเมื่ออยู่ในโรงละคร ซึ่งที่อื่นก็อาจจะไม่มีการสอน ซึ่งก็อยากให้นักเต้นทุกคนได้เข้าร่วมกิจกรรม ด้านเวลาการเข้าร่วมชั้นเรียน อยากให้มาให้ครบ 3 วัน จันทร์ พุธ ศุกร์ เพราะการเป็นนักเต้นนั้นควรจะต้องรู้ตัวเองว่า จะต้องฝึกฝนตัวเองอยู่เสมอ ซึ่งนักเต้นมืออาชีพโดยทั่วไปแล้วจะต้องเข้าชั้นเรียนบัลเลต์ทุกวัน แต่สำหรับเราก็คงทำไม่ได้เพราะทุกคนก็ต้องทำงานอย่างอื่นควบคู่ไปด้วย จึงปรับให้เข้ากับนักเต้นที่มีอยู่ที่จะสามารถทำได้ ” (ผู้อำนวยการคณะ, 2566)

1.3 การนำหลักสูตรไปใช้ (Curriculum Implementation)

การนำหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติ ในการจัดการเรียนรู้มีรายวิชาที่จะต้องสอนหลักๆ ได้แก่ การเต้นบัลเลต์และการเต้นร่วมสมัย (Contemporary Dance) ซึ่งถือว่ามีความสำคัญที่ต้องฝึกฝนไปพร้อมๆ กันในการเป็นนักเต้นบัลเลต์อาชีพ และนอกจากการเข้าร่วมชั้นเรียนจะมีการแสดงประจำปีและการแสดงอื่น ๆ ให้ผู้เรียนได้เข้าร่วมการแสดงอย่างต่อเนื่องตลอดทั้งปี ซึ่งสามารถแบ่งกิจกรรมใหญ่ๆ ที่ผู้เรียนจะต้องเข้าร่วมออกเป็น 3 กิจกรรม ดังต่อไปนี้

1.3.1 การเข้าชั้นเรียนปกติ ได้แก่ ชั้นเรียนบัลเลต์ และชั้นเรียนการเต้นร่วมสมัย ชั้นเรียนบัลเลต์จะมีทุกวัน จันทร์ พุธ ศุกร์ เวลา 10.30-12.00 น. และชั้นเรียนการเต้นร่วมสมัย ทุกวันอังคาร 10.30-12.00 น. ในช่วงปกติที่ไม่มีการแสดง แต่หากช่วงที่มีการแสดงจะมีการเพิ่มเวลาซ้อมบัลเลต์ในวันจันทร์ พุธ ศุกร์ ถึง 14.00 น. และซ้อมการเต้นร่วมสมัย ในวันพฤหัสบดีเวลา 10.30 น. เป็นต้นไป ซึ่งอาจจะมีเพิ่มหรือลดวันและเวลาตามความเหมาะสมของแต่ละงานการแสดงและตามเวลาของนักเต้นที่สามารถจัดสรรได้ ซึ่งการเรียนการสอนจะจัดชั้นโดยครูประจำคณะ และมีบางวันที่จะมีการเชิญครูจากภายนอกเข้ามาสอนร่วมด้วย

1.3.2 การเข้าชั้นเรียนพิเศษ (Workshop) นอกจากชั้นเรียนปกติที่จัดการเรียนการสอนโดยครูประจำคณะและครูจากภายนอก ทางคณะจะมีการจัดชั้นเรียนพิเศษ

ที่อยู่นอกเหนือเวลาในชั้นเรียนปกติโดยการเชิญนักเต้นและนักออกแบบท่าเต้นรวมถึงครูผู้มีความสามารถทางด้านการเต้น มาเปิดสอนชั้นเรียนพิเศษเพื่อให้ความรู้แก่นักเต้น ทั้งด้านการเต้น และความรู้ที่สำคัญสำหรับการเต้น เช่น ประวัติศาสตร์การเต้น การสร้างความแข็งแรงสำหรับร่างกายของนักเต้น การสอนบัลเลต์สำหรับผู้ใหญ่ เป็นต้น

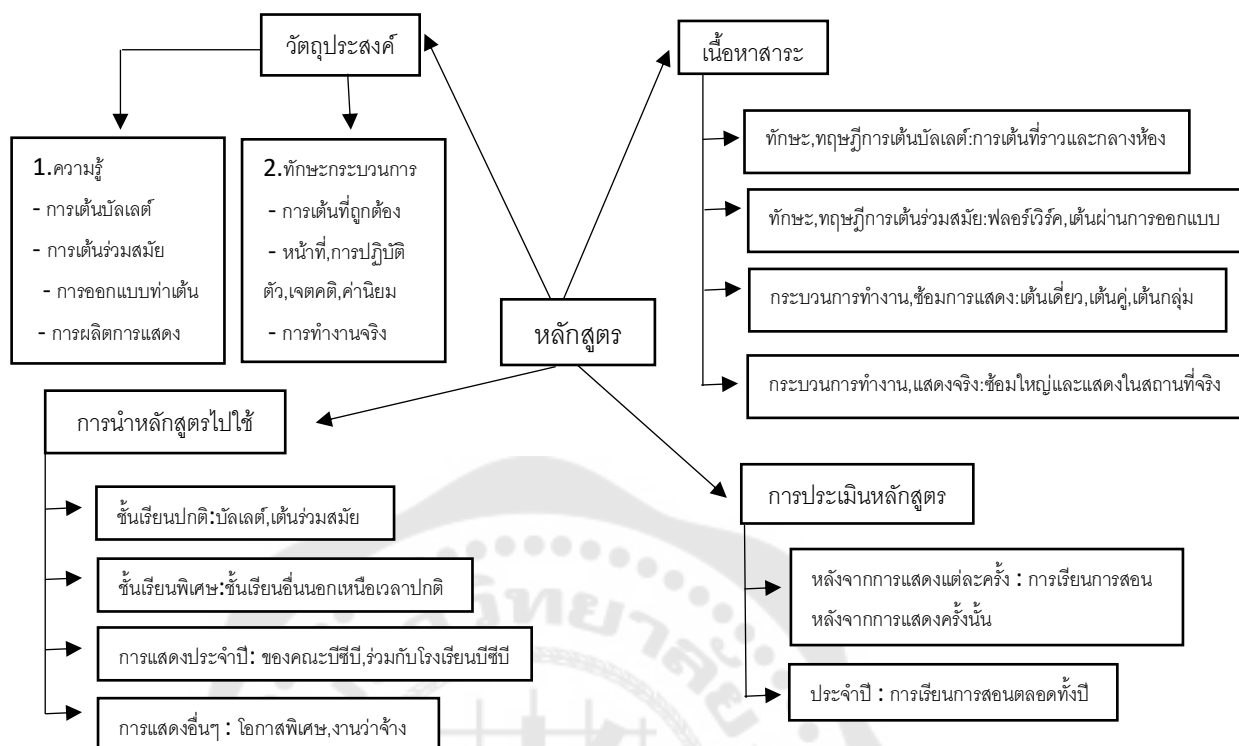
1.3.3 การแสดงประจำปีของทางคณะ มีทั้งหมดสองกลุ่มหลัก ได้แก่ การจัดงานแสดงของทางคณะบางกอกซิตี้บัลเลต์ ในแต่ละปีจะมีการจัดการแสดงที่เป็นของคณะเองโดยจะใช้นักเต้นภายในคณะเป็นหลัก รวมถึงมีการเชิญนักแสดงจากภายนอกที่เป็นนักเต้นมาอาชีพมาร่วมทำงานและร่วมแสดงด้วย อย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง ซึ่งในบางช่วงที่คณะมีสปอนเซอร์สนับสนุนมาก ในปีนั้นจะมีการแสดงของคณะถึง 2 ครั้ง ในการแสดงแต่ละครั้งจะมีทั้งการแสดงบัลเลต์และการแสดงเต้นร่วมสมัย ซึ่งขึ้นอยู่กับความสมัครใจของนักเต้นว่าอยากเข้าร่วมการแสดงทั้งสองรายการหรือไม่ แต่ถือว่าการนี้ เป็นกิจกรรมหลักที่ทางคณะพยายามจะผลักดันให้นักเต้นเข้าร่วม เพื่อฝึกฝนทักษะของการเป็นนักเต้นบัลเลต์อาชีพ และนักเต้นจะได้รับเงินตอบแทนเป็นค่าแสดงและค่าฝึกซ้อม การแสดงร่วมกับโรงเรียนบัลเลต์บางกอกซิตี้บัลเลต์ 1 ครั้งในแต่ละปี ซึ่งเป็นการแสดงบัลเลต์และการเต้นอื่น ๆ ของโรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเลต์ ซึ่งทางคณะจะพยายามให้นักเต้นจากคณะบางกอกซิตี้บัลเลต์ มาแสดงร่วมกับนักเรียนในฐานะนักแสดงรับเชิญ (Guest Dancer) เพื่อฝึกฝนทักษะความสามารถในบทบาทต่างๆ ที่มีความหลากหลาย รวมทั้งการฝึกฝนการเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับนักเต้นที่เป็นนักเรียนอยู่หรือนักเต้นที่เป็นเด็ก ๆ เพื่อสร้างแรงบันดาลใจและเป็นตัวอย่างในการปฏิบัติตัวของนักเต้นรุ่นเยาว์ ซึ่งการแสดงในครั้งนี้จะไม่ได้บังคับและจะไม่ได้แสดงทุกคน แต่ทางคณะจะพยายามหาบทบาทและจัดสรรรูปแบบการแสดงเพื่อให้นักเต้นในคณะได้เข้าร่วมมากที่สุด และนักเต้นจะได้รับเงินตอบแทนเป็นค่าแสดงและค่าฝึกซ้อม

1.3.4 การแสดงหรืออีเวนต์อื่นๆ ในแต่ละปีทางคณะจะได้มีการจัดการแสดงตามการว่าจ้างจากที่ต่าง ๆ ซึ่งทางคณะจะเปิดโอกาสให้นักเต้นประจำคณะได้ทำงานการแสดงทั้งการเป็นนักเต้น และการออกแบบการแสดง ซึ่งจะได้รับค่าตอบแทนในการทำงาน ซึ่งถือว่าเป็นอีกช่องทางหนึ่งที่จะสร้างรายได้ให้กับนักเต้นในคณะ แต่การทำงานรูปแบบนี้จะขึ้นอยู่กับความสมัครใจของนักเต้นในคณะด้วย

1.4 การประเมินผลหลักสูตร (Evaluation) ทางคณะจะมีการประเมินหลักสูตร

ในองค์กรวมโดยจะประเมินจากภาพรวมของการจัดการแสดงใหญ่ประจำปี และการแสดงย่อย ๆ ภายในปีนั้น ว่าเป็นอย่างไร นักเต้นมีการพัฒนาการอย่างไร ผลตอบรับจากการแสดงเป็นอย่างไร การปฏิบัติงานของการจัดการแสดงเป็นอย่างไร การจัดการเรียนการสอน การจัดกิจกรรมต่างๆ มีความเหมาะสมหรือไม่ โดยจะมีการประชุมกันของครูประจำคณะ และผู้อำนวยการคณะเพื่อพูดคุย หรือเพื่อพัฒนาปรับปรุงซึ่งจะมีทั้งจบการแสดงย่อย และจบการแสดงใหญ่

สรุปได้ว่า หลักสูตรของทางคณะบางกอกซิตี้บัลเลต์มีวัตถุประสงค์หลักคือ การฝึกฝนและฝึกซ้อมนักเต้นบัลเลต์ให้มีความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ที่เพียงพอต่อการทำการแสดงบนเวที ไม่ใช่เพียงแค่ทักษะการแสดงบนเวทีเท่านั้น แต่จะรวมถึงการปฏิบัติตนที่ถูกต้อง เหมาะสมของการเป็นนักแสดงมืออาชีพ โดยผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมของทางคณะ ไม่ว่าจะเป็นการเข้าชั้นเรียนประจำ ชั้นเรียนพิเศษ การฝึกซ้อมและเข้าร่วมการแสดงประจำปีและการแสดงอื่น ๆ ของทางคณะ การประเมินหลักสูตรจะมีการประเมินหลังจบการแสดงย่อยและการแสดงใหญ่ ประเมินในองค์กรวมทุกด้าน ได้แก่ พัฒนาการของนักเต้น การจัดกิจกรรม และการเรียนการสอน การปฏิบัติงาน ว่าเหมาะสมหรือไม่ ควรปรับปรุงอย่างไร ซึ่งหลักสูตรจะเน้นให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ที่เหมาะสมกับความถนัด และความสนใจของผู้เรียน มีจุดมุ่งหมายเพื่อเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และมีความสอดคล้องกับวิถีการดำรงชีวิต ผู้เรียนมีบทบาทในการเลือกประสบการณ์ทางการเรียนรู้ภายใต้กรอบความมุ่งหมายของหลักสูตร



ภาพประกอบ 3 แผนผังภาพรวมด้านหลักสูตร

ที่มา : ผู้วิจัย

2.ด้านการเรียนการสอน

การจัดการเรียนการสอน ถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอีกอย่างหนึ่ง เพราะจะทำให้ผู้สอนทราบว่า จะจัดการเรียนการสอนอย่างไร ใช้วิธีการให้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อช่วยให้การเรียนการสอนนั้นสำเร็จลุล่วงไปด้วยดีและเป็นไปตามจุดประสงค์หลักของทางหลักสูตร ซึ่งอาภรณ์ ใจเที่ยง, 2553 ได้แบ่งออกเป็น 3 ประเด็น ดังนี้

2.1 การกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ในการสอน ซึ่งได้แก่ การตั้งจุดมุ่งหมายหรือความคาดหวังของครูผู้สอน

เป้าหมายหลักในการสอนของครูในคณะโดยรวมคือ การพัฒนาผู้เรียนให้มีพัฒนาการทางด้านการแสดงบัลเลต์ให้ดีขึ้น และสามารถแสดงบัลเลต์บนเวทีให้ได้ อย่างสมบูรณ์ที่สุดและเทียบเท่ากับคณะเต้นบัลเลต์นานาชาติเท่าที่จะเป็นไปได้ และอยากให้นักเต้นในคณะกลายเป็นนักแสดงที่ดี รักษาเทคนิค รักษาร่างกายตัวเองอยู่เสมอ นอกจากนั้นก็

อยากให้นักเรียนในคณะเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับนักเต้นเด็กๆ ไม่ใช่เฉพาะเรื่องเทคนิคการเต้น ยังต้องมีเรื่องการรักษาเวลา ทัศนคติ รูปลักษณ์ มารยาทที่เหมาะสมอีกด้วย

เป้าหมายการสอนในแต่ละครั้งคือ การวางแผนว่าวันนี้อยากจะสอนแบบฝึกหัดอะไร พัฒนาเทคนิคอะไร และได้ทำตามแผนครบถ้วนหรือไม่ ซึ่งก็จะเกิดจากการที่ครูได้สังเกตผู้เรียนในภาพรวมว่ามีปัญหาอะไร สิ่งที่ขาด หรือควรเพิ่มเติมอะไร ก็วางแผนการสอนมา และอยากจะเน้นความสำคัญไปที่พื้นฐานให้แน่นก่อน เพื่อที่จะสามารถนำไปสู่การทำท่าที่ยากและซับซ้อนมากขึ้น และอยากให้ตัวนักเต้นมีความเข้าใจทั้งด้านความคิดและทางกล้ามเนื้อ ซึ่งมีนักเต้นหลายคนแสดงให้เห็นว่าเข้าใจมากขึ้น เพียงแต่ร่างกายยังไม่จดจำ ยังต้องอาศัยเวลาด้วย ซึ่งส่วนใหญ่ในชั้นเรียนแต่ละครั้งจะได้ทำท่าครบ ยกเว้นท่าที่มีหลายคนไม่เข้าใจ จะต้องเสียเวลาทำซ้ำหรืออธิบายเพิ่มขึ้น ส่วนใหญ่แบบฝึกหัดที่จะอยู่ในแผนที่ตั้งไว้ในแต่ละวัน สิ่งที่ยพยายามทำให้เกิดขึ้น คือการเพิ่มทักษะในการแสดง (performance skill) ให้มีอยู่ตลอดเวลา ไม่ใช่เวลาที่เน้นเทคนิคแล้วทักษะการแสดงหาย ซึ่งในช่วงเวลาที่ผ่านมานักเต้นของทางคณะมีการพัฒนาการที่ดีขึ้นตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ทั้งเรื่องการรักษาเวลา และเทคนิคการเต้นที่ยกระดับขึ้น นอกจากนั้นความคาดหวังคืออยากให้คณะบางกอกซิที้บัลเลต์เป็นสถานที่ที่ทุกๆคนมารวมกันเพื่อเป้าหมายเดียวกันคืออยากพัฒนาตนเอง พัฒนาร่างกาย คงสภาพร่างกายของตนเองให้ยาวนานที่สุด ครูผู้สอนจึงพยายามทำให้ผู้เรียนรู้สึกสนุกสนานเหมือนได้ทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน พี่ น้อง ช่วยกันผลักดันกันให้พัฒนา ทำบรรยากาศให้ผ่อนคลาย แบ่งปันความรู้และประสบการณ์ร่วมกัน เนื่องจากทางคณะมีผู้เรียนหลากหลายประสบการณ์ ไม่ว่าจะเป็นครูสอนเต้น นักเต้นอาชีพหรือแม้กระทั่งนักศึกษามหาวิทยาลัยอยู่ด้วย

2.2 ศาสตร์และศิลป์ในการสอน ซึ่งได้แก่ รูปแบบ ลักษณะ เทคนิค วิธีการและหลักในการสอน

รูปแบบการเรียนการสอนภายในชั้นเรียนจะเป็นการสอนที่เน้นทักษะทางด้านการปฏิบัติเป็นหลัก การสอนจะเป็นแบบชั้นเรียนอิสระหรือฟรีคลาส (Free Class) ซึ่งชุดแบบฝึกหัดท่าเต้นผู้สอนจะเป็นคนกำหนดเอง ซึ่งจะเป็นไปตามความรู้และความถนัดของครูแต่ละคนและจะมีสอดแทรกเกร็ดความรู้เล็กๆ น้อยๆ ทางด้านทฤษฎีที่มีความจำเป็นที่จะต้องรู้เข้าไปด้วย ได้แก่ หลักการเต้น ชื่อท่า การใช้กล้ามเนื้อ เป็นต้น

ลักษณะการเรียนการสอนภายในชั้นเรียนบัลเลต์ จะแบ่งเป็น 3 ขั้นตอนซึ่งเป็นไปตามหลักของชั้นเรียนบัลเลต์ทั่วไป ได้แก่ การทำแบบฝึกหัดที่ราว(Barre Work) ใช้เวลาประมาณ 30-45 นาที และการทำแบบฝึกหัดที่กลางห้อง(Centre Work) ใช้เวลาประมาณ 30-45 นาที ซึ่งแบบฝึกหัดก็จะมีฝึกฝนการใช้ร่างกายทุกส่วน ไม่ว่าจะเป็นแขน ขา ลำตัว หน้า การกำหนดทิศทางและมุมต่างๆ (Direction and Corners) การฝึกความจำ(Memory) การเปลี่ยนท่า(Transition) การหมุน (Turns) การกระโดด (Jump) การทำแบบฝึกหัดแบบช้า (Adagio) การทำแบบฝึกหัดแบบเร็ว(Allegro) การทำแบบฝึกหัดเล็กและเร็ว(Petit Allegro) การทำแบบฝึกหัดใหญ่และเร็ว (Grand Allegro) ซึ่งก่อนเริ่มต้นชั้นเรียนนักเต้นและผู้สอนต้องทำด้วยตนเองก่อนการเริ่มต้นชั้นเรียน

หลังจากนั้นถ้าอยู่ในช่วงแสดงก็จะมีการซ้อมแสดงต่อเนื่อง หลังจากการทำแบบฝึกหัดที่กลางห้องเสร็จ ซึ่งจะมีการฝึกเทคนิคการเต้นบัลเลต์เพิ่มเติม ไม่ว่าจะเป็นการเต้นเดี่ยว (Solo) การเต้นกลุ่ม (Corps der Ballet) การเต้นคู่ (Pas De Deux) สำหรับผู้หญิงจะมีการฝึกใส่รองเท้าปลายเท้า(Point Shoes)ด้วย ส่วนการเต้นร่วมสมัย จะมีการยืดหยุ่นร่างกายและต่อด้วยการทำแบบฝึกหัด ซึ่งทั้ง 2 อย่างจะอยู่ที่พื้นกลางห้องหรือที่เรียกว่า ฟลอร์เวิร์ค (Floor Work) และถ้าอยู่ในช่วงแสดงก็จะมีการซ้อมการแสดงต่อ ซึ่งการฝึกซ้อมและเทคนิคก็จะ เป็นไปตามแนวคิดและรูปแบบของการเต้นในการแสดงครั้งนั้น ๆ

เทคนิคและวิธีการในการเรียนการสอน จะเป็นวิธีการแบบสาธิต ผู้สอนเป็นแกนหรือศูนย์กลาง ครูผู้สอนจะเป็นคนสาธิตและอธิบายควบคู่กันไปเพื่อให้ นักเรียนทำความเข้าใจและจดจำ และบางครั้งจะทำเป็นแบบอย่างเข้ากับดนตรีให้ผู้เรียนดูด้วย โดยจะกำหนด จังหวะหนักเบาของแต่ละท่า จากนั้นจึงจะให้ นักเรียนทำแบบฝึกหัดอีกครั้งกับเพลงด้วยตนเอง นอกจากนั้นยังมีวิธีการที่ครูจะบอกชื่อท่าและให้ นักเรียน หนึ่งหรือสองคนมาสาธิตให้เพื่อนคนอื่นดู และมีการอธิบายเพิ่มเติมเพื่อให้ นักเรียนเข้าใจมากยิ่งขึ้น หากผู้เรียนมีความสงสัยในด้านท่าเต้น หรือจังหวะ ให้ถามได้ในระหว่างที่ครูอธิบายหรือสาธิต แล้วจึงปฏิบัติด้วยตนเอง การแบ่งกลุ่มใน การทำแบบฝึกหัด จะดูตามลักษณะของแบบฝึกหัด หากมีการใช้พื้นที่เยอะจะแบ่งเป็นกลุ่มเล็ก หากใช้พื้นที่น้อยก็จะสามารถทำพร้อมกันเป็นกลุ่มใหญ่ได้ ซึ่งการทำแบบฝึกหัดแต่ละวันจะต้อง พยายามให้ฝึกเทคนิคให้ครบทุกด้านและพยายามใช้กล้ามเนื้อให้ครบทุกส่วน และแบบฝึกหัดแต่ละแบบฝึกหัดควรจะทำสองครั้ง เพื่อครั้งแรกครูจะสังเกตข้อผิดพลาด และอธิบายเพิ่มเติมในส่วนที่

ขาดหรือบกพร่องหรือควรแก้ไข อาจจะมีทั้งการระบุปัญหาเป็นรายบุคคลหรือระบุปัญหาในภาพรวมเพื่อให้ผู้เรียนแก้ไขให้ตรงจุดหรือในระหว่างการทำแบบฝึกหัดอยู่ครูผู้สอนอาจจะใช้วิธีสัมผัสเพื่อให้ผู้เรียนรู้สึกถึงกล้ามเนื้อที่ถูกต้องมากขึ้น

ในด้านรูปแบบและเทคนิคอื่นๆในการสอน จะขึ้นอยู่กับลักษณะความชอบ และความถนัดของครูท่านนั้น เช่น การใช้ท่าที่มีลักษณะซับซ้อนเพื่อฝึกฝนทักษะในด้านความจำ การใช้ท่าที่ทำซ้ำบ่อย ๆ เพื่อพัฒนาความแข็งแรงของกล้ามเนื้อส่วนต่างๆ การใช้ท่าที่เน้นจังหวะซ้ำเร็วเพื่อฝึกฝนทักษะในการฟังเพลงและการนับจังหวะ และการใช้เทคนิคการเดินหลักสูตรต่าง ๆ หรือเทคนิคส่วนบุคคล ซึ่งครูแต่ละคนจะมีความถนัดและเทคนิคในแต่ละท่าที่ไม่เหมือนกัน

ด้านการเตรียมการด้านการสอนครูส่วนใหญ่จะมีการเตรียมแบบฝึกหัดมาก่อนเพื่อความรวดเร็วในการต่อท่าและการอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจ ซึ่งแบบฝึกหัดนั้นต้องมีความยากง่ายผสมผสานกัน และจะมีการสังเกตผู้เรียนในชั้นเรียนก่อนหน้าว่ามีปัญหาหรือขาดอะไรบ้าง ครูจะพยายามออกแบบแบบฝึกหัดให้แก้ปัญหาส่วนนั้นรวมถึงท่าบางท่าที่ครั้งที่แล้วไม่ได้ฝึกฝนจะพยายามนำมาฝึกฝนในชั้นเรียนถัดไป และจะสังเกตจากภาพรวมของนักเต้นในวันนั้นว่าเหมาะสมกับการฝึกฝนแบบไหน ช้าหรือเร็ว ยากหรือง่ายแค่ไหน ครูจะพยายามให้เข้ากับคนส่วนใหญ่ในวันนั้นให้มากที่สุดและการออกแบบฝึกหัดจะต้องให้กระชับและกระตุ้นผู้เรียนตลอดเวลา นอกจากนั้นจะต้องเพิ่มเติมทักษะของการเป็นนักแสดงเข้าไปด้วย และถ้าหากช่วงไหนที่มีการซ้อมการแสดง ครูผู้สอนก็จะนำเอาท่าต่าง ๆ ในการแสดงมาสอดแทรกให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนในชั้นเรียนก่อน เพื่อที่ว่าในเวลาซ้อมการแสดงนั้นผู้เรียนจะได้มีความเข้าใจในท่านั้น ๆ และสามารถทำงานได้ไวขึ้น

บทสัมภาษณ์ของครูประจำคณะที่ได้กล่าวถึงหลักในการสอนไว้ ดังนี้

“การวิเคราะห์ผู้เรียนและการเลือกวิธีสอน ด้วยความที่เราเป็นคณะเต้นเป้าหมายของเราเป็นสิ่งเดียวกันคือต้องทำให้สำเร็จมากที่สุด และพัฒนาให้ทุกคนเก่งขึ้นและมั่นใจมากขึ้นให้ได้ พยายามให้มันเทียบเท่ากับระดับสากลให้ได้ เพราะฉะนั้นในความตั้งใจของทุกคนที่มีอยู่แล้ว หลักการในการสอนของถือว่าค่อนข้างง่าย คือบอกและอธิบาย ทุกคนก็ทำและพยายามทำตาม ชั้นเรียนของเราแทบจะใช้จิตวิทยาในการสอนน้อยมาก เพราะทุกคนมีความตั้งใจเต็มเปี่ยมอยู่แล้ว อย่างเวลามีตรงไหนที่จะต้องแก้ไขอธิบายในภาพรวมก็จะต้องรออธิบาย

เพื่อให้ทุกคนเข้าใจตรงกัน สำหรับบางคนก็จะเข้าไปอธิบายแล้วก็บอกส่วนตัว แล้วก็ใช้การร่วมสัมผัสด้วย” (ครูประจำคณะ, 2566)

และอีกท่านหนึ่งที่ได้กล่าวถึงจุดประสงค์ในการสอน และหลักในการสร้างแบบฝึกหัดไว้ว่า

“การเลือกรูปแบบและวิธีการสอนเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน เพราะในแต่ละการเรียนการสอนมีจุดประสงค์ที่แตกต่างกัน บางครั้งเป็นการเรียนการสอนทั่ว ๆ ไปเพื่อเตรียมความพร้อมด้านเทคนิค บางครั้งการเรียนการสอนจะเป็นการเตรียมพร้อมนักเต้นเพื่อการแสดง เพราะฉะนั้นการเตรียมเพลงและท่าเต้นแต่ละครั้ง จะมีทั้งระดับง่ายและยากผสมผสานกัน ถึงแม้ว่าระดับความสามารถของผู้เรียนจะแตกต่างกันทั้งนี้เพื่อให้เกิดความท้าทายในการยกระดับความสามารถของตัวเอง” (ครูประจำคณะ, 2566)

และมีครูประจำคณะได้กล่าวถึงการแก้จุดบกพร่องของผู้เรียน ปัญหาที่พบและการวางแผนการสอนในชั้นเรียนไว้ว่า

“ในการเตรียมเพลงและท่าเต้นแต่ละครั้ง เพื่อการเรียนการสอนให้กับนักเต้น ครูจะสามารถมองเห็นจุดแข็งและจุดอ่อนรวมทั้งข้อจำกัดในการเคลื่อนไหวของนักเต้นแต่ละคน และครูก็จะให้คำแนะนำและเทคนิคการเคลื่อนไหวรวมทั้งการแก้ไขที่เหมาะสมและถูกต้องเพื่อให้การเต้นบัลเลต์เป็นไปอย่างสวยงาม ปัญหาเท่าที่มองเห็นคือนักเต้นของคณะบางกอกซิติบัลเลต์มีงานและความรับผิดชอบอื่น ๆ ทำให้ขาดความสม่ำเสมอในการฝึกซ้อม เท่าที่เคยมีประสบการณ์ในต่างประเทศ การฝึกซ้อมของนักเต้นจะมีค่าตอบแทนให้เพราะถือเสมือนว่าเป็นการทำงานให้กับบริษัท ซึ่งเป็นเพียงส่วนหนึ่งในการแก้ปัญหาเท่านั้น” (ครูประจำคณะ, 2566)

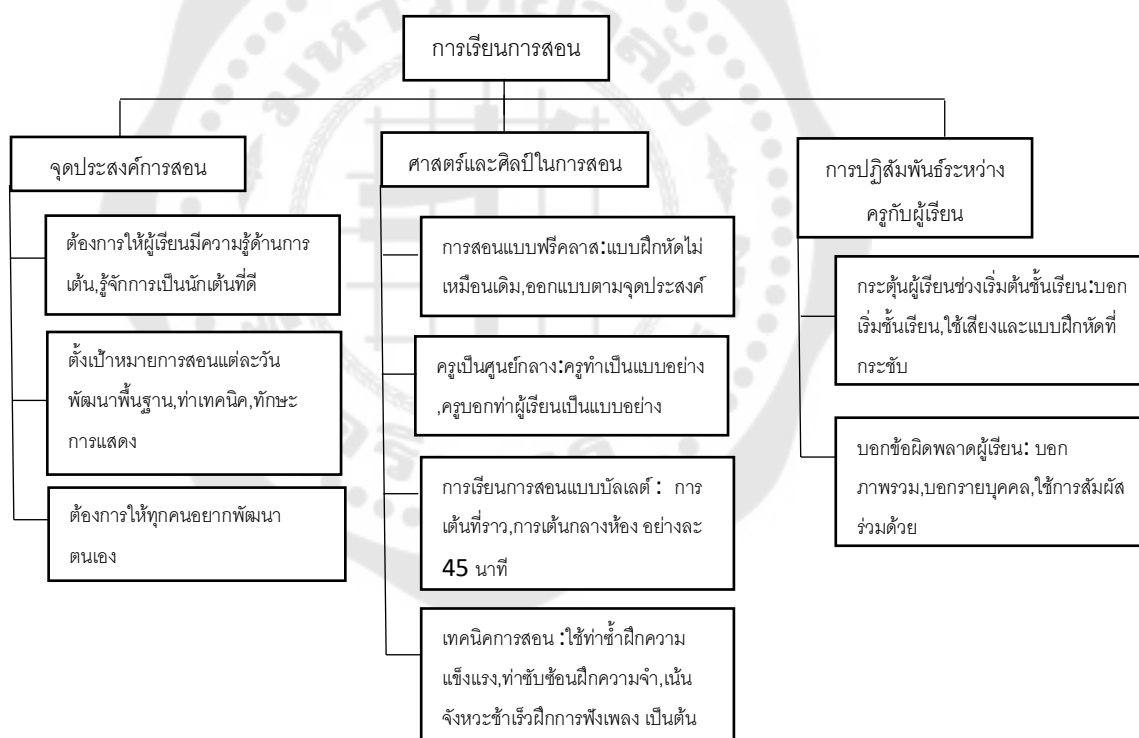
ซึ่งข้อความข้างต้นก็ได้กล่าวถึงปัญหาด้านเวลาในการฝึกฝนและฝึกซ้อมแสดง เนื่องจากนักเต้นแต่ละคนอยู่ในวัยทำงานหรือในวัยเรียน การจะหาเวลามาซ้อมให้ครบทุกครั้งที่กำหนดนั้นเป็นไปได้ยาก ผู้ควบคุมการซ้อมจึงต้องจัดการวางแผนอย่างดีในการทำงานพยายามต่อท่าเก็บรายละเอียดให้ครบทุกคน และนักเต้นทุกคนจำเป็นต้องรับผิดชอบตนเองโดยการทวนท่ามาก่อนจากวิดีโอ หรือหาเวลาเพิ่มเติมเพื่อให้ครูหรือเพื่อนช่วยแนะนำ ซึ่งการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในขณะการซ้อมการแสดงถือว่าเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างมาก นอกจากนั้นผู้อำนวยการจะมีการสังเกตการณ์ในการสอนในบางวัน หากครูผู้สอนไม่ได้สอนท่าไหนที่มีความจำเป็นก็จะมีการบอกกล่าว แต่โดยส่วนมากครูที่มาสอนก็จะสอนครบถ้วน และทำหน้าที่ได้สมบูรณ์ หรือมอง

จากข้างนอกแล้วเห็นว่าผู้เรียนคนไหนยังขาดทักษะการเต้นหรือภาพลักษณ์ของการแสดงอย่างไรก็
จะมีการบอกกล่าวกับครูผู้สอนให้ช่วยดูแลและแก้ไขให้ผู้เรียนคนนั้น

2.3 การปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับผู้เรียน ได้แก่ การโต้ตอบระหว่างครู
และผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนส่วนใหญ่ในห้องนั้นจะเป็นวัยผู้ใหญ่หรือเป็นวัยทำงาน และมีบางส่วนที่กำลัง
ศึกษาอยู่ระดับอุดมศึกษาซึ่งทุกคนก็มีความตั้งใจและพยายามอยู่แล้ว ถือว่าเป็นข้อดีอย่างมาก
แต่อาจจะมีปัญหาในด้านอารมณ์และความรู้สึกในช่วงเริ่มชั้นเรียนบ้าง บางคนอาจจะรู้สึกยังไม่
ตื่นหรือไม่ค่อยมีพลังงาน เนื่องจากทุกคนอยู่ในวัยที่ทำงานหรือเรียน อาจจะมีเหนื่อยเหนื่อย
จากการทำภารกิจต่างๆ และต้องตื่นมาเข้าชั้นเรียนในเวลาเช้า ซึ่งครูก็ต้องใช้พลังงานมากขึ้นใน
การกระตุ้นให้ผู้เรียนตื่นตัว และมีหลายๆคนในห้องก็ช่วยกันกระตุ้นบรรยากาศในชั้นเรียนให้มี
ความสนุกสนานและมีการตื่นตัว ซึ่งก็ทำให้บรรยากาศโดยรวมดีขึ้น แต่ในด้านความตั้งใจทุกคนมี
ความตั้งใจมากอยู่แล้ว เมื่อครูเห็นข้อผิดพลาดและได้บอกกล่าว ผู้เรียนทุกคนก็พยายามปรับตาม
ในการสอนเวลาเจอผู้เรียนที่พื้นฐาน เทคนิคแตกต่างกันภายในชั้น ครูจะบอกเป็นรายบุคคลในด้าน
เทคนิคที่ยังไม่ถูก แต่ในด้านรูปแบบการเต้นบัลเลต์ก็จะมีหลายรูปแบบ เช่น วากานอฟา
(Vaganova) รัสเซีย ฝรั่งเศส อังกฤษ แต่ละแบบก็จะมีวิธีการที่แตกต่างกันไป แต่ครูจะพยายามไม่
สอนว่าอันไหนถูกหรือผิด แต่อยากให้ฝึกทำทุกๆ รูปแบบให้ได้ ครูผู้สอนจะเป็นคนดูว่าผู้เรียนแต่ละ
คนมีจุดบกพร่องตรงไหน ครูจะคอยบอกกล่าวหรือใช้วิธีการสัมผัสร่างกายเพื่อให้ทราบถึงการใช้
กล้ามเนื้อที่ถูกต้อง แต่อาจจะไม่ได้ให้เวลาในแต่ละคนภายในชั้นเรียนมากนัก อาจจะมีการบอก
เพิ่มเติมหลังจากคลาสเสร็จ เนื่องจากภายในห้องเรียนมีเวลาที่จำกัดและผู้เรียนที่หลากหลาย
รวมถึงลำดับขั้นของนักเต้นที่ไม่เหมือนกัน ครูผู้สอนจึงต้องดูปัญหาในภาพรวมเป็นส่วนใหญ่ว่ามี
ปัญหาหรือควรเพิ่มเติมตรงไหน ก็จะพยายามปรับแก้ในส่วนนั้น

สรุปได้ว่า ด้านการเรียนการสอน ด้านจุดมุ่งหมาย ครูมีจุดมุ่งหมายคือการพัฒนา
นักเต้นให้สามารถทำการแสดงบนเวทีได้อย่างสมบูรณ์ อยากให้นักเต้นกลายเป็นักแสดงที่ดี
รักษาร่างกาย เทคนิคของตัวเองให้ดีอยู่เสมอ เป็นแบบอย่างที่ดีให้กับนักแสดงรุ่นน้อง รักษาเวลา
ภาพลักษณ์ มีทัศนคติและมารยาทที่ดี และอยากให้คณะบางกอกซิทบัลเลต์ที่เป็นพื้นที่ที่นักเต้น
อยากมาพัฒนาตัวเอง ด้านศาสตร์และศิลป์ รูปแบบการสอนจะเน้นทักษะการปฏิบัติเป็นหลัก ใช้
การสอนแบบฟรีคลาส ซึ่งครูจะเปลี่ยนแบบฝึกหัดไปทุกวันไม่ซ้ำกัน มีแบบฝึกหัดที่หลากหลาย
ลักษณะการเรียนการสอนเหมือนชั้นเรียนบัลเลต์ทั่วไปคือ การอบอุ่นร่างกาย การฝึกฝนที่ราว และ

การฝึกฝนที่กลางห้อง ซึ่งครูจะต้องสอน ท่าพื้นฐาน ท่าเทคนิคต่าง ๆ รวมถึงฝึกซ้อมท่าต่าง ๆ ที่ใช้ในการแสดงในช่วงเตรียมการแสดง เทคนิคและวิธีการในการเรียนการสอน จะเป็นวิธีการแบบสาธิต ครูผู้สอนเป็นแกนหรือศูนย์กลาง การเตรียมการสอนครูจะเตรียมแบบฝึกหัดมาก่อนเพื่อความเร็วที่จะสังเกตจากชั้นเรียนก่อนหน้าว่านักเรียนครูฝึกอะไรบ้าง แบบฝึกหัดควรมีความยากง่ายผสมกัน และควรกระตุ้นและกระตุ้นผู้เรียนให้ตื่นตัวตลอดเวลา ด้านปฏิสัมพันธ์กับผู้สอน ครูจะต้องคอยกระตุ้นผู้เรียนในช่วงเริ่มต้นชั้นเรียนเพื่อให้ผู้เรียนตื่นตัว และทำสมาธิให้พร้อมกับการเรียน และพยายามทำให้ชั้นเรียนสนุกสนานไม่ตึงเครียด ผู้เรียนแต่ละคนมีความตั้งใจอยู่แล้ว ครูเพียงพยายามบอกจุดบกพร่องของผู้เรียนให้ครบถ้วนในภาพรวม หรือบอกรายบุคคลถ้าหากมีเวลา และใช้การสัมผัสร่วมด้วย



ภาพประกอบ 4 แผนผังภาพรวมด้านการเรียนการสอน

ที่มา : ผู้วิจัย

3.ด้านบุคลากรหรือผู้สอน

ผู้สอน หรือครูเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้การจัดการเรียนรู้เกิดขึ้นและเป็นผู้นำหลักสูตร ไปสู่การปฏิบัติในการพัฒนาผู้เรียน ดังนั้น ผู้สอนจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้

ความสามารถในการถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ ไปสู่ผู้เรียนได้ ทางคณะปีซีบีจึงจะต้องสรรหาและคัดเลือกบุคลากรที่มีคุณภาพที่จะสามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ตามที่องค์กรต้องการ ซึ่งผู้วิจัยสามารถวิเคราะห์และสังเคราะห์ออกเป็น 3 ประเด็น ที่มีความเกี่ยวข้อง ได้แก่

3.1 คุณสมบัติและการคัดเลือกผู้สอน

การเลือกครูที่จะมาสอนประจำที่คณะจำเป็นจะต้องมีประสบการณ์การเต้นบนเวทีการแสดงใหญ่ หรือโรงละครเป็นเวลานานหรือหลายปี และจะต้องมีความน่าเคารพและมีความน่าเชื่อถือ ควรมีทักษะและเทคนิคการเต้นที่ดี มีร่างกายที่เหมาะสม สดงามกับการเต้นและยังสามารถทำเป็นตัวอย่างให้ผู้เรียน (Demonstrate) ได้อยู่ ซึ่งครูแต่ละคนก็จะมีลักษณะการสอนที่แตกต่างกัน เช่น การใช้เสียง การออกแบบแบบฝึกหัด การเชื่อมท่ารูปแบบการสอน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนได้ประโยชน์ที่แตกต่างกันในแต่ละชั้นเรียนของครูแต่ละคน ซึ่งเป็นสิ่งที่ดี ถ้ามองถึงจุดเด่นร่วมของครูทุกคน จะเป็นในด้านของเป้าหมายที่ต้องการพัฒนานักเต้นให้ดีขึ้น

3.2 บทบาทและหน้าที่ของผู้สอน

หน้าที่หลักของครูก็คือการสอนซึ่งได้แก่ การออกแบบชั้นเรียน การคิดแบบฝึกหัด การสาธิตให้ผู้เรียนดู การสังเกตผู้เรียน และทำการแก้ไขจุดบกพร่องของแต่ละคนทั้งด้านท่าเต้น เทคนิคและการใช้กล้ามเนื้อ ดังเช่นบทสัมภาษณ์ของครูประจำคณะท่านหนึ่งได้กล่าวว่า

“ นอกเหนือจากการมองหาจุดแข็งและจุดอ่อนของแต่ละคน และทำการแก้ไขในทันทีแล้ว ครูผู้สอนจะต้องสาธิตท่าเต้นและแสดงให้เห็นถึงการใช้กล้ามเนื้อที่ถูกต้อง ซึ่งถือเป็นบทบาท และหน้าที่ที่สำคัญในชั้นเรียน” (ครูประจำคณะ ,2566)

นอกจากนั้นครูประจำคณะจะต้องช่วยดูแลเรื่องการซ้อมแสดง ไม่ว่าจะเป็นการเต้นเดี่ยว(Solo) เต้นคู่(Pas Des Deux)และนักแสดงหมู่มวอล (Corps de Ballet) และนอกจากนั้นจะมีดูแลการผลิตการแสดงบ้าง ถ้าการแสดงไหนไม่มีครูรับเชิญมาจากต่างประเทศมาดูแลการผลิตและกำกับการแสดง ซึ่งก็มีตรงตามความถนัดและไม่ค่อยถนัด แต่ทำให้ผู้สอนได้เรียนรู้และพัฒนาตัวเองไปด้วยทั้งในด้านบทบาทหน้าที่ ความรู้สึก ให้การทำงานลื่นไหลได้มากที่สุด

ในด้านการทำงานร่วมกันของผู้อำนวยความสะดวกกับครูผู้สอนจะมีการวางแผนงานร่วมกันในการทำการแสดง การซ้อมแสดงงานต่าง ๆ และครูจะมีการปรึกษากันถ้าพบปัญหาภายในชั้นเรียนว่าควรแก้ไขอย่างไร รวมถึงปัญหาและการแก้ไขเทคนิคของนักเรียนแต่ละคนว่าควรทำอย่างไร

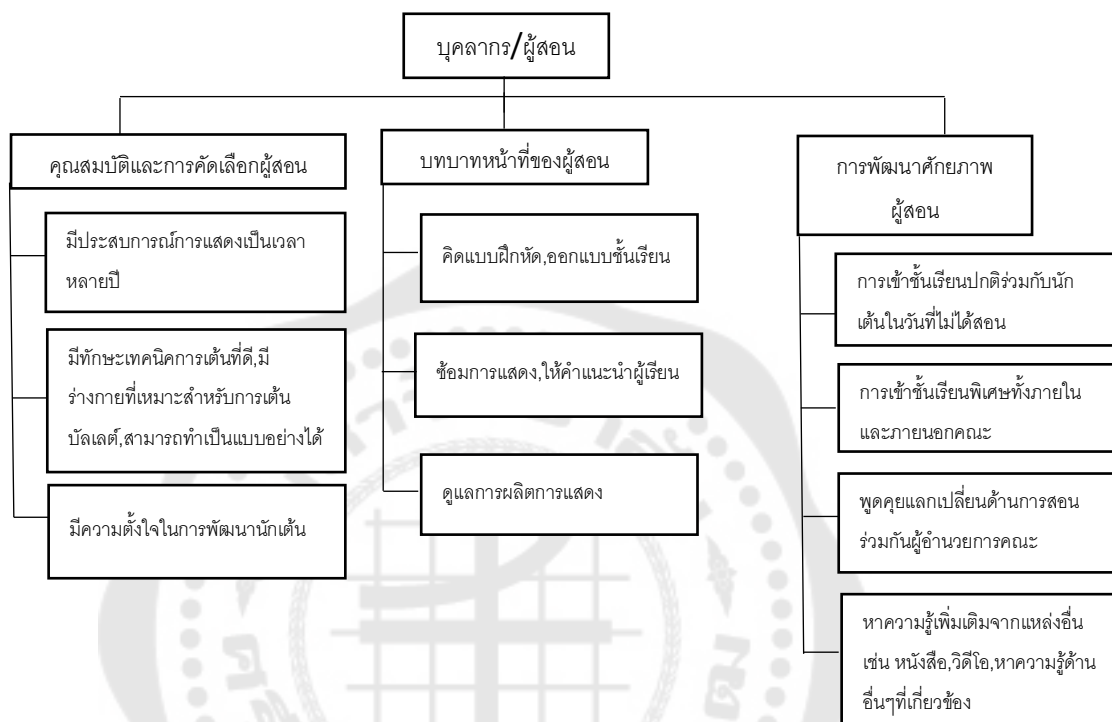
3.3 การพัฒนาศักยภาพของครูผู้สอน

การพัฒนาครูของทางคณะจะมีการเชิญครูจากต่างประเทศมาให้ความรู้และให้ครูทุกคนควรจะเข้าร่วมเป็นประจำและแนวทางการพัฒนาตัวเองในฐานะครูอีกอย่างก็คือ สนับสนุนให้ครูประจำคณะเข้าชั้นเรียนร่วมกับผู้เรียนทุกคนในวันที่ครูท่านนั้นไม่ได้สอน ซึ่งนอกจากจะได้ฝึกฝนและรักษาร่างกายและเทคนิคของตนเองแล้ว จะได้ทำท่าเหมือนผู้เรียนทุกคนทำ ซึ่งตอนสอน ครูจะต้องดูผู้เรียนหลายคนอาจสังเกตได้ไม่ทั่วถึงแต่พอมาเดินด้วยก็จะมองดูผู้เรียนต้นในมุมมองของผู้เรียนด้วยกัน ก็จะได้เห็นมุมด้านอื่นๆ ด้านหน้า ด้านข้าง ด้านหลัง จะได้สังเกตเห็นปัญหา หรือข้อมูลเล็กๆ น้อยๆ ของแต่ละคนมากขึ้น และเรียนรู้ข้อดีข้อเสียของแต่ละคน หรือผู้เรียนไม่ค่อยเข้าใจตรงไหนก็จะได้นำไปปรับใช้ในการสอนครั้งต่อไป นอกเหนือจากการพัฒนาผู้สอนโดยการสนับสนุนจากทางคณะแล้ว สิ่งสำคัญครูผู้สอนจำเป็นจะต้องพัฒนาตัวเองโดยวิธีต่างๆ ดังบทสัมภาษณ์ของครูประจำคณะท่านหนึ่งว่า

“ ครูผู้สอนจะต้องเพิ่มเติมและพัฒนาตัวเองอยู่เสมอ บางครั้งใช้วิธีการอ่านหนังสือเพิ่มเติม ไปร่วมงานเวิร์คชอปหรือชั้นเรียนต่างๆ จากผู้สอนท่านอื่นที่มีประสบการณ์ รวมทั้งศึกษาหาความรู้จากศาสตร์ด้านอื่นๆ ที่สามารถนำมาใช้เกี่ยวข้องกับบัลเลต์ได้” (ครูประจำคณะ ,2566)

สรุปได้ว่าครูผู้สอนของคณะบางกอกซิติบัลเลต์จะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ประสบการณ์อย่างเพียงพอในการแสดงบนเวทีใหญ่ๆ มีความน่าเคารพและน่าเชื่อถือ มีทักษะเทคนิคที่ดีและควรทำเป็นตัวอย่างให้นักเรียนดูได้ บทบาทหน้าที่ของครูคือการสอน นอกเหนือจากนั้น คือการดูแลและควบคุมการซ้อมการแสดงในโอกาสต่างๆ จนกระทั่งถึงการดูแลโปรดัคชันในงานต่างๆ ซึ่งก็แล้วแต่ความเหมาะสมและเวลาของครูแต่ละคนที่จะสามารถทำได้ การพัฒนาครูผู้สอนคือการสนับสนุนให้เข้าร่วมชั้นเรียนจากครูที่มีความรู้ และเข้าร่วมเรียนภายในคณะและเข้าร่วมการแสดงอย่างสม่ำเสมอ อีกทั้งให้เข้าร่วมการอบรมจากครูต่างประเทศหรือนักแสดงต่างประเทศ และ

การศึกษาค้นคว้าจากแหล่งอื่นเพิ่มเติม เพื่อเป็นการพัฒนาศักยภาพของตนเองอย่างสม่ำเสมอ ทั้งด้านความรู้และด้านการทำงานของร่างกายให้ทำงานได้ถูกต้องยาวนานที่สุด และสามารถนำไปปรับใช้กับการสอนได้



ภาพประกอบ 5 แผนผังภาพรวมด้านบุคลากร ผู้สอน

ที่มา : ผู้วิจัย

4.ด้านผู้เรียน

ผู้เรียนหรือนักเต้นประจำคณะเป็นองค์ประกอบที่สำคัญเท่ากับผู้สอน เพราะถ้าไม่มีผู้เรียนหรือผู้รับสาร การจัดการเรียนรู้จะไม่สามารถเกิดขึ้นได้ และเนื่องจากผู้เรียนนั้นเป็นกลุ่มวัยทำงานหรือเรียนมหาวิทยาลัยแล้ว ซึ่งถือว่าเป็นวัยผู้ใหญ่แล้ว ซึ่งจะมีลักษณะและการเรียนรู้ที่แตกต่างจากผู้เรียนที่เป็นเด็ก ซึ่งผู้วิจัยสามารถวิเคราะห์และสังเคราะห์ออกเป็น 4 ประเด็น มัลคัม โนลส์ ตามลักษณะการเรียนรู้ของผู้เรียนผู้ใหญ่ ได้แก่

4.1 มโนทัศน์ของผู้เรียน ได้แก่ การรับรู้และความเข้าใจตนเองของผู้เรียน

นักเต้นส่วนใหญ่ที่เข้าร่วมกับทางคณะบางกอกซิตี้บัลเลต์ ถือว่าเป็นวัยที่กำลังเข้าสู่วัยผู้ใหญ่และวัยทำงาน ซึ่งได้แก่ นักศึกษาฝึกประสบการณ์ ผู้ที่เพิ่งจบ

การศึกษา และผู้ที่อยู่ในวัยทำงาน การที่นักเต้นมาเข้าร่วมกับทางคณะล้วนมีเหตุผลและความต้องการและแรงจูงใจที่แตกต่างกันแต่สิ่งที่คล้ายคลึงกันของผู้เรียนที่มาเข้าร่วมคือ อยากเต้น และอยากมีโอกาสในการแสดง ซึ่งคณะบางกอกซิติ์บัลเลต์ก็เป็นองค์กรที่ทำการแสดงบนเวทีในโรงละคร จัดการแสดงใหญ่หรือเล็กอย่างเป็นประจำทุกปี และยังมีชั้นเรียน ต่าง ๆ ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อยู่ตลอด อีกสิ่งหนึ่งคืออยากพัฒนาตัวเอง ซึ่งคณะบางกอกซิติ์บัลเลต์ก็มีครูที่มีความรู้มีประสบการณ์และมีชื่อเสียงมาสอนที่นี่ อีกทั้งผู้เรียนร่วมชั้นคนอื่น ๆ ที่มีความสามารถหลากหลายคนและมีเป้าหมายเดียวกันคือการอยากพัฒนาตัวเอง ทำให้ผู้เรียนอยากมาเข้าร่วมกับทางคณะ เพราะมีองค์ประกอบหลายอย่างที่น่าสนับสนุนให้นักเต้นบัลเลต์สามารถพัฒนาตนเองได้ ดังเช่นบทสัมภาษณ์ของนักเต้นในคณะหลายท่าน เช่น

“บางกอกซิติ์บัลเลต์ เป็นสถาบันที่มีชื่อเสียง ที่ก่อตั้งมานานและน่าเชื่อถือ เป็นองค์กรที่ให้โอกาสสำหรับคนที่สนใจอยากเต้นจริงๆ เลยเอาตัวเองเข้ามาอยู่ตรงนี้เพื่อที่จะเรียนรู้และพัฒนาตัวเอง และการที่จะเข้าไปเรียนไม่ต้องมีค่าใช้จ่ายและได้เรียนกับอาจารย์ที่เก่งและได้เวิร์คชอปกับครูหรือนักแสดงต่างชาติที่ปีปีได้เชิญมา และยังมีโอกาสได้แสดงบัลเลต์จริงๆ อีกด้วย” (นักเต้นประจำคณะ ,2566)

อีกท่านหนึ่งได้พูดถึงเป้าหมายหลักที่อยากจะแสดงและผลลัพธ์ของการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอไว้ว่า

“เหตุผลแรงจูงใจคืออยากเต้น สำหรับนักเต้นทุกคนการแสดงบนเวทีในโรงละคร การแสดงใหญ่ถือเป็นความคาดหวังหวังและเป้าหมายหลัก การพัฒนาตัวเอง พอเราได้ทำชั้นเรียนเยอะขึ้น ประจำอย่างสม่ำเสมอ ร่างกายของเราก็กังแรงขึ้น เทคนิคบางอย่างที่ทำไม่ได้หรือทำได้ไม่สมบูรณ์ก็ดีขึ้น ที่นี้มีครูรับเชิญจากต่างประเทศ เราก็ได้สไตล์การเต้นของแต่ละที่มากขึ้น ได้ทริคเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เค้ารู้ดีกว่าทำแบบนี้สมบูรณ์กว่า เราก็ได้หนทางในการจัดการร่างกายของเราเพิ่มขึ้น” (นักเต้นประจำคณะ ,2566)

และอีกท่านหนึ่งซึ่งได้กล่าวถึงการทำงานร่วมกับคณะบางกอกซิติ์บัลเลต์ว่านอกจากจะมีพื้นที่ให้พัฒนาตนเอง ยังได้รับค่าตอบแทนที่คุ้มค่าและในกรณีที่มีงานที่ติดต่อทางปีปีเข้ามาทางคณะจะมีการดูแลเรื่องการรับงานที่เหมาะสมให้กับเราอีกด้วย

“ความคาดหวัง การเข้าร่วมกับบางกอกซิติ์บัลเลต์สร้างรายได้จากการแสดงซึ่งเป็นงานที่เราเรียนมา มีความถนัดและเป็นสิ่งที่เรารัก เป็นตามจุดประสงค์ที่

เราตั้งไว้ คือ อยากเข้าคอมพานี(คณะเต้น)ในสมัยก่อนถ้าเราอยากเป็นนักเต้นอาชีพ ที่ไม่ใช่ักเต้น อีเว้น ที่เป็นประจำเราก็ต้องเข้าคอมพานี เขาถึงดูแล เราต้องเข้าคลาสและทำการแสดง จึงจะได้ ค่าตอบแทน ซึ่งสมัยก่อนก็ถือว่าคุ้มค่า อย่างที่อื่นเวลาแสดงก็จะได้เงินและไม่มีคลาสให้เข้า ด้วย เมื่อเราเข้าร่วมกับบีบีเขาก็จะดูแลในเรื่องการรับงานให้เหมาะสม ว่าควรรับเท่าไร ควรมี สวัสดิการอย่างไร ดูว่าจะแสดงอะไร บทบาทเหมาะสมไหม และมีพื้นที่ให้เราซ้อมได้แสดงและ พัฒนาตัวเองตลอด” (นักเต้นประจำคณะ ,2566)

4.2 ประสบการณ์ของผู้เรียน ได้แก่ การนำประสบการณ์เดิมมาพัฒนา ต่อ ยอด เชื่อมโยงกับ ประสบการณ์ใหม่ ซึ่งการคัดเลือกบุคคลที่มาเข้าร่วมเป็นนักเต้นภายในคณะ นั้น เป็นการเปิดรับสมัครบุคคลที่มีความสนใจและมีความสามารถในการเต้นบัลเลต์และการเต้น ร่วมสมัยมาเข้าร่วม ทางคณะจะมีการคัดเลือกหรืออดิชั่นนักเต้นที่มีความเหมาะสมและคิดว่า สามารถพัฒนาต่อไปได้ โดยมีข้อกำหนด ดังต่อไปนี้

4.2.1 นักเต้นต้องมีพื้นฐานทางด้านการเต้นบัลเลต์มาก่อน โดย ไม่จำเป็นจะต้องสำเร็จการศึกษาด้านการเต้นในระดับปริญญาตรี แต่ต้องสามารถเต้นบัลเลต์ ระดับพื้นฐาน หลักสูตรใดก็ได้ในระดับปานกลางถึงระดับสูง หรือเทียบเท่าระดับ Intermediate ของหลักสูตร RAD เป็นอย่างน้อย

4.2.2 นักเต้นต้องมีไหวพริบในการเรียน รู้จักสังเกต เรียนรู้จาก ผู้อื่น และมีความมุ่งมั่น ตั้งใจ ซึ่งจะสังเกตจากการทดลองเข้าชั้นเรียนของคณะ 1 ครั้ง

4.2.3 นักเต้นต้องมีใจรักในการแสดง และอยากแสดง

4.2.4 นักเต้นต้องมีร่างกายที่เหมาะสมต่อการเต้นบัลเลต์ พื้นฐาน ได้แก่ การเปิดต้นขา (Turn Out) ความยืดหยุ่น (Flexibility) ความแข็งแรง (Strenght)

4.2.5 นักเต้นต้องสามารถจัดสรรเวลาเข้ามาเข้าร่วมกิจกรรมของ ทางคณะได้อย่างสม่ำเสมอ หรือในช่วงเวลาที่คณะกำหนด หรือตามที่ได้ตกลงกันไว้ ซึ่งส่วนใหญ่ จะเป็นผู้ที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีมาแล้ว ซึ่งจะสามารถจัดสรรเวลาได้

การคัดเลือกนักเต้นนั้น นักเต้นจะต้องสมัครเข้าทำการคัดเลือก โดยจะ มีการทดสอบการเข้าร่วมชั้นเรียนบัลเลต์ของทางคณะร่วมกันนักเต้นคนอื่น ๆ 1 ครั้ง หลังจากจบ ชั้นเรียน นักเต้นต้องทำการแสดงที่ตนเองถนัด 1 ชุดการแสดงที่ได้เตรียมมา ซึ่งถ้าเป็นการเต้นร่วม สมัยจะพิจารณาเป็นพิเศษ และนักเต้นต้องทำการด้นสด(Improvisation) ร่วมกับนักเต้นในคณะ

ซึ่งผู้อำนวยการคณะ และครูภายในคณะ 2-3 ท่าน จะเป็นคนคัดเลือก โดยจะพิจารณาตามข้อกำหนดข้างต้น ซึ่งไม่ได้เป็นกฎเกณฑ์ตายตัว แต่จะพิจารณาเป็นรายบุคคลว่านั่นต้นคนนั้นมี ความน่าจะเป็นที่จะพัฒนาต่อไปได้หรือไม่

ซึ่งการคัดเลือกนักเต้นของทางคณะมีความสำคัญอย่างมากต่อการเรียนรู้ของนักเต้น เนื่องจากการเข้ามาฝึกฝนอบรมภายในคณะ ผู้เต้นจำเป็นจะต้องมีทักษะ ประสิทธิภาพในการเต้นในระดับหนึ่ง เมื่อได้เข้ามาฝึกฝนในคณะ จะสามารถนำความรู้และ ประสิทธิภาพเดิมมาต่อยอดให้เกิดความรู้ใหม่ๆ ได้ง่าย แต่ถ้านักเต้นคนไหนมีประสบการณ์น้อย อาจจะมีการพัฒนาได้ยากกว่าคนที่มีความชำนาญมากกว่า แต่ปัญหาเหล่านี้ก็สามารถแก้ไขได้โดย การขยันฝึกฝน ฝึกซ้อมตนเอง ลงมือปฏิบัติให้บ่อยขึ้นเพื่อให้ตนเองมีพัฒนาการ หรือประสิทธิภาพ เทียบเท่านักเต้นคนอื่น ๆ

4.3 ความพร้อมที่จะเรียน ได้แก่ ความพร้อมของผู้เรียนเมื่อรู้สึกว่สิ่งนั้น จำเป็นต่อตนเองซึ่งนักเต้นของทางคณะส่วนใหญ่จะเป็นครูสอนเต้นของทางสถาบันต่างๆ นักแสดง/นักเต้น นักออกแบบท่าเต้น ซึ่งการเข้าร่วมกิจกรรมของทางคณะก็จะมีประโยชน์ทั้งต่อนัก เต้นเองรวมถึงการไปทำงานในสายอาชีพการแสดง ในส่วนของการเป็นครูประโยชน์ของการเข้าร่วมชั้นเรียนอย่างเป็นประจำ จะทำให้เพิ่มทักษะการทำงานของร่างกาย เพื่อที่ว่าเมื่อร่างกายเรา เข้าใจและทำได้แล้ว เราจะสามารถอธิบายให้นักเรียนเข้าใจได้ง่ายขึ้น รวมถึงสามารถทำเป็น แบบอย่างได้ด้วย และการที่นักเต้นได้ทำการแสดงอยู่เสมอจะสามารถที่จะนำเทคนิคการเต้นบน เวที ทักษะการแสดงออกไปสอนให้นักเรียนต่อได้ ดังเช่นนักเต้นประจำคณะท่านหนึ่งได้กล่าวถึง ประโยชน์ของการเข้าร่วมไว้ว่า

“ประโยชน์และความสำคัญของการเข้าร่วม ถ้าใครอยากจะ พัฒนาตัวเองในสายบัลเลต์คลาสสิกและพร้อมที่จะพัฒนาตัวเองจริงๆที่นี้ก็จะมีประโยชน์มาก เพราะว่าที่นี้จะเปิดโอกาสให้เรา ถ้าใครใจมาหรือพร้อมที่จะเต็มที่ ความสำคัญก็คือเราได้เข้าคลาส เวลา เราได้เป็นผู้นำการเต้นให้เด็กดูในฐานะครู เราก็ยังสามารถทำได้ และการเข้ามาอยู่ตรงนี้ทำให้เราได้รู้จักกับคุณครูหลายคนที่เก่งๆ ที่เค้าจะสามารถให้ความรู้กับเราได้ และมันก็มีความสำคัญ เมื่อเราอยู่ในวงการเต้น การรู้จักกับคุณครูท่านอื่น บางทีก็จะคอยช่วยเหลือกัน เมื่อเรามาอยู่ตรงนี้ ก็ทำให้เรามีสังคมในแวดวงเดียวกันมากยิ่งขึ้น”

การเป็นนักแสดง/นักเต้นอิสระหรือนักออกแบบท่าเต้น เมื่อนักเต้นได้ทำ การฝึกฝนร่างกาย เทคนิคต่างๆจนชำนาญ และได้มีประสบการณ์ในการทำการแสดงอย่าง

สม่ำเสมอ จึงทำให้นักเดินเป็นบุคคลหนึ่งที่มีความรู้ ความสามารถ ไม่ว่าจะเป็นด้านร่างกาย ความคิดหรือด้านการแสดงออก และเมื่อนักเดินได้ไปทำงานจริงก็ทำให้มีประสบการณ์ในการทำงานที่หลากหลายรูปแบบ เนื่องจากนักเดินได้ผ่านการทำงานเวทีใหญ่ๆ และผ่านการทำงานอย่างมีระบบมาแล้ว และเมื่อเจอปัญหาในการทำงานก็สามารถนำไปปรับใช้ได้ ซึ่งก็มีนักเดินได้กล่าวถึงประโยชน์ของการอยู่ที่คณะว่าสัมพันธ์กับการทำงานในการนำประสบการณ์ไปปรับใช้ได้ว่า

“ในด้านการทำงานก็จะเป็นเรื่องของประสบการณ์ในการทำงาน เพราะบางกอกซิติบัลเลต์มีการทำงานที่หลากหลายรูปแบบและได้เจอคนที่มาทำงานร่วมด้วยหลากหลาย ได้เจอทั้งการทำงานที่เราไม่เคยเจอมาก่อน ในด้านกระบวนการการทำงาน เวลาเราอยู่ที่ไทย ทำงานที่ไทยบางทีก็จะมีกระบวนการเดิม ๆ ซ้ำ ๆ บางทีเราก็คิดว่าน่าจะมีกระบวนการอื่นๆ ที่จะสามารถทำงานให้มันสำเร็จและได้ผลดีมากขึ้น และพอเราได้เจอวิธีการที่มันแตกต่างมันสามารถต่อยอดความคิดในการเต้นของเราได้มากขึ้น การทำงานที่หลากหลาย ทำให้มีมุมมองในการเต้นและการทำงานมากขึ้น” (นักเต้นประจำคณะ ,2566)

การที่คณะบางกอกซิติบัลเลต์พยายามทำให้นักเต้นของคณะเก่งขึ้น สามารถเป็นประโยชน์ต่อการการเต้นบัลเลต์ในวงกว้าง เนื่องจากมีทั้งครูจากสถาบันต่างๆ ที่คอยนำความรู้ไปพัฒนานักเรียนต่อ ดังเช่นที่นักเต้นท่านหนึ่งได้กล่าวไว้ว่า

“สิ่งที่บางกอกซิติบัลเลต์ทำอยู่ก็คือเป็นการทำให้นักเต้นในคอมพานีเก่งขึ้น ซึ่งเราก็คิดว่าการที่คนที่นี่เก่งขึ้น มันไม่ได้มีผลแค่ต่อเดียว เพราะครูและสมาชิกของที่นี่ส่วนใหญ่คือครูที่กระจายสอนตามที่ต่างๆ ในกรุงเทพและทำให้เกิดผลดีในวงกว้าง ซึ่งทำให้พัฒนาศักยภาพของเด็กรุ่นใหม่ได้มากขึ้น ด้วยองค์ความรู้ที่มีไม่ได้อยากจะบอกว่ามีเยอะกว่าที่อื่นแต่มีองค์ความรู้ที่ถูกเติมและเช็คอย่างสม่ำเสมอว่าสิ่งที่เราเต้นที่เราเข้าใจนั้นมีความถูกต้องหรือเข้าใจมากน้อยแค่ไหนก็เป็นผลดีในวงกว้างในสังคมการเต้นบัลเลต์ในกรุงเทพ” (นักเต้นประจำคณะ ,2566)

อีกทั้งการเป็นนักเต้นหรือนักออกแบบท่าเต้น จำเป็นต้องมีทักษะทั้งทางร่างกายและกระบวนการความคิดที่ถูกฝึกฝนและพัฒนาอยู่เสมอจึงจะเป็นผู้ที่เป็ความต้องการของผู้จ้างงาน ซึ่งที่นี้ก็มีพื้นที่ให้ได้ฝึกฝนตัวเองอย่างสม่ำเสมอ ดังเช่นนักเต้นท่านหนึ่งได้กล่าวว่า

“ปีปีพยายามที่จะให้เกิดวิธีการหรือกระบวนการให้ใกล้เคียงกับคณะเต้น (Ballet Company) มากที่สุด ก็คือมีการเข้าชั้นเรียนอย่างประจำ สำหรับสมาชิกของคณะ และหาและเชิญคุณครูจากภายนอกมาเติมความรู้ให้อย่างสม่ำเสมอ ก็เหมือนบริษัทบัลเลต์ที่อื่นแต่ว่าความเข้มข้นอาจจะไม่เท่าบริษัทบัลเลต์จริงๆขนาดนั้น ซึ่งก็เป็นสิ่งที่นักเต้นบัลเลต์หรือนักเต้นสายนี้ควรทำอยู่แล้วคือการเข้าคลาสอย่างสม่ำเสมอ เรียนรู้อย่างสม่ำเสมอเพื่อต่อยอดจากศาสตร์การเต้น เพราะอาชีพนักเต้นมันมีอายุขัยของมันค่อนข้างที่จะสั้นมาก ดังนั้นถ้าไม่พัฒนาตัวเองอย่างสม่ำเสมอ ตัวเราเองก็จะเต้นไม่ได้ แล้วคนรุ่นใหม่ก็เก่งขึ้นทุกๆ วัน ซึ่งก็จะมีพื้นที่สำหรับเรา” (นักเต้นประจำคณะ ,2566)

ในด้านหน้าที่ของนักเต้นซึ่งผู้เต้นต้องมีการจัดสรรเวลาเพื่อมาเข้าใช้เรียน เข้าซ้อมแสดง และร่วมแสดงด้วย ซึ่งจะมีการแจ้งให้ทราบก่อนการมาเข้าร่วมกับทางคณะทุกครั้ง และนอกเหนือจากการคัดเลือกโดยการทดสอบความสามารถแล้วจะต้องมีการสัมภาษณ์เพื่อแจ้งให้ทราบถึงกฎระเบียบและพูดคุยเกี่ยวกับด้านการทำงาน การจัดสรรเวลา และเรื่องความรับผิดชอบ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการเป็นนักเต้นบัลเลต์และการทำงานร่วมกับผู้อื่น ซึ่งก็มีบทสัมภาษณ์จากครูประจำคณะท่านหนึ่งที่ได้กล่าวถึงภาพรวมของนักเต้นประจำคณะไว้ว่า

“ สมาชิกคณะบางกอกซิทึ่บัลเลต์ มีอายุและลักษณะทางกายภาพไม่แตกต่างกันมาก ทำให้ง่ายในการจัดการด้านการแสดง โดยภาพรวมทุกคนมีความรับผิดชอบสูง โดยเฉพาะช่วงที่มีการเตรียมความพร้อมก่อนการแสดง นอกจากนี้ทุกคนมีความรักความชอบในการเต้นและการแสดง ทำให้บรรยากาศในห้องเรียนมีพลังขับเคลื่อนสู่ความสำเร็จ” (ครูประจำคณะ ,2566)

4.4 ความมุ่งหมายหรือแนวทางการเรียนรู้ ได้แก่ ความต้องการหรือการวางแผนในการเรียนรู้และพัฒนาตนเองของผู้เรียน

ด้านการวางแผนการพัฒนาตนเองของผู้เรียนนั้นก็จะมีส่วนที่ทำงานเกี่ยวข้องกับการแสดงไม่ได้วางแผนในระยะยาว เพียงแค่คิดว่าอยากพัฒนาการเต้นของตนเองและได้แสดงอย่างต่อเนื่องไปจนกว่าร่างกายจะเต้นไม่ได้ และมีบางส่วนมาเข้าร่วมเนื่องจากในขณะนั้นมีความต้องการที่จะพัฒนาทักษะตนเองในด้านบัลเลต์ และเมื่อถึงช่วงเวลาหนึ่ง เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงด้านหน้าที่ หรืออาชีพที่ไม่ได้สัมพันธ์กับบัลเลต์แล้วก็จะยุติการเข้าร่วมไป และจะมีบางส่วนที่เข้าร่วมกับทางคณะมาอย่างต่อเนื่อง เมื่อเริ่มมีอายุเพิ่มขึ้นจะเริ่มมองเรื่องร่างกายมากขึ้น เมื่อร่างกาย

ของนักเต้นลดความสามารถลง การเต้นของนักเต้นก็จะไม่สมบูรณ์ อาจจะได้แค่การสอนหรือ ทำด้านการผลิตการแสดง ซึ่งนักเต้นจะต้องเรียนรู้ ลองทำ และเก็บเกี่ยวประสบการณ์ไปเรื่อย ๆ ซึ่ง หากว่านักเต้นชอบและมีความสุขที่จะทำก็สามารถเก็บสะสมความรู้และนำไปต่อยอดอีกได้เมื่อนัก เต้นมีอายุมากขึ้น ดังเช่นบทสัมภาษณ์ของนักเต้นท่านหนึ่งที่ได้กล่าวถึงแผนของตนที่หากยังเป็น นักเต้นบัลเลต์อยู่การอยู่ที่นั่นเป็นที่ที่เหมาะสม ซึ่งกล่าวไว้ว่า

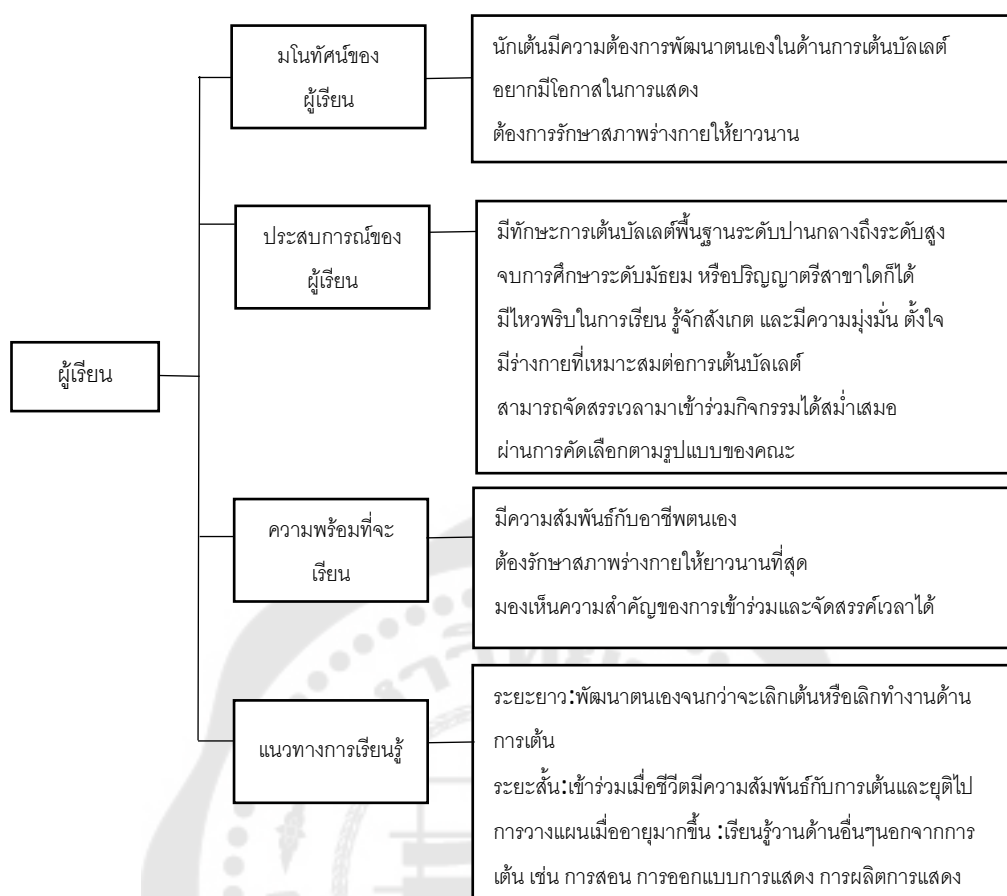
“ด้านการวางแผน จริง ๆ ก็ไม่ได้มีการวางแผนขนาดนั้น แค่รู้สึกว่าการอยู่ที่ ที่นี้ทำให้เราเก่งขึ้น ซึ่งตราบดีที่เราอยู่ที่นี่ไทยและยังไม่เลิกเต้นบัลเลต์ ก็คิดว่าที่นี่เป็นทางเลือกที่ ดีที่สุดแล้วที่จะทำให้เราสามารถเต้นบัลเลต์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งก็คงจะอยู่ไปถึงช่วงอายุ าระดับหนึ่ง ถ้ายังคงเป็นนักเต้นอยู่ที่นี่ก็ตอบโจทย์ในการรักษาร่างกายและเรียนรู้ร่างกายด้วย จะมี การปรึกษาคุณครูบ้างส่วนใหญ่มักจะเป็นในด้านของเทคนิคการเต้น” (นักเต้นประจำคณะ ,2566)

เมื่อผู้เรียนได้เข้าร่วมกับทางคณะมาซึกัพักหนึ่ง ตัวผู้เรียนจะมองเห็นว่าตนเองมี การพัฒนาในหลาย ๆ ด้าน ทางด้านร่างกายน่าจะเป็นสิ่งสำคัญและเห็นชัดเจนมากที่สุดที่ตัวนัก เต้นเองรู้สึกได้ อย่างเช่น พื้นฐานการเต้นที่มีความเข้าใจมากขึ้นและสามารถเต้นได้อย่างถูกวิธีมาก ขึ้น เทคนิคการเต้น เช่น การหมุน การกระโดดเล็ก กระโดดใหญ่ ก็พัฒนาขึ้น มีความรู้ทางด้านชื่อ ท่าและการเต้นรูปแบบต่าง ๆ มากขึ้น มีความยืดหยุ่นของร่างกาย รวมถึงด้านความแข็งแรงของ ร่างกาย สามารถเต้นได้ยาวนานขึ้นซึ่งมีสัมพันธ์กับการหายใจ แต่สิ่งเหล่านี้ก็ต้องอาศัยเวลาและ ความอดทนในการฝึกฝนให้มีความชำนาญ อีกหนึ่งด้านคือด้านความคิดเนื่องจากทางคณะมีการ ทำงานร่วมกับศิลปินภายนอก ทำให้นักเต้นได้เรียนรู้กระบวนการทำงานและความคิดที่ หลากหลาย ทำให้นักเต้นในคณะมีองค์ความรู้เพิ่มมากขึ้น เพื่อนำไปปรับใช้ในการแสดงหรือการ ทำงานของตน นอกจากการพัฒนาด้านร่างกายและความคิดแล้ว นักเต้นยังได้เรียนรู้การปฏิบัติตัว ที่เหมาะสมในฐานะนักเต้นมืออาชีพ ได้แก่ ความรับผิดชอบต่องานของตนเองและผู้อื่น การรักษาเวลา การมีระเบียบวินัยในการฝึกซ้อม การแต่งกายที่เหมาะสมไม่ว่าจะเป็นผม เสื้อผ้า ซึ่งเราจะต้องเป็น แบบอย่างให้กับนักเรียนหรือนักเต้นรุ่นน้อง ซึ่งก็มีนักเต้นได้กล่าวถึงด้านการพัฒนาตนเองไว้ ดังนี้

“ซึ่งก็เป็นปกติที่เราได้ฝึกฝนมากขึ้นได้เรียนรู้มากขึ้น ก็จะทำให้เราเก่งขึ้น เก่งขึ้น ในที่นี้หมายความว่ามีความเข้าใจในด้านทักษะมากขึ้น มีความเข้าใจในการใช้ร่างกายของตัวเอง มากขึ้น และเรียนรู้ร่างกายตัวเองมากขึ้น พอเราได้คำแนะนำของคุณครู ทำให้เรามีองค์ความรู้ใน การฝึกซ้อมด้วยตัวเองและสามารถถ่ายทอดให้ผู้อื่นได้ ทำให้เกิดอาชีพนอกจากเราจะเป็นนักเต้น

แล้วเรายังสามารถเป็นคุณครูได้ ซึ่งทุกวันนี้ก็เป็นคุณครูด้วยซึ่งก็ใช้ความรู้จากตรงนี้เป็นส่วนใหญ่ ”
(นักเดินประจำคณะ, 2566)

สรุปได้ว่าผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่จะมีลักษณะเฉพาะ คือ 1. มโนทัศน์ต่อตนเองคือการนำตัวเอง ซึ่งนักเดินส่วนใหญ่ที่มาเข้าร่วมต้องการพัฒนาการเดินและการแสดงของตนและอยากที่จะเรียนรู้ทักษะต่างๆเพื่อพัฒนาตนเอง 2. ประสบการณ์การเรียนรู้เดิม มีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้ ทำให้ต่อยอดความรู้ได้ง่ายซึ่งนักเดินที่เข้าร่วมคณะต้องมีความสามารถด้านการเดินบัลเลต์และการเต้นร่วมสมัยในระดับกลางจนถึงระดับสูง เพื่อไม่เป็นปัญหาต่อการพัฒนาการเรียนรู้ของตน 3. ความพร้อมที่จะเรียน นักเดินที่มาเข้าร่วมต่างมาเข้าร่วมเนื่องจากทำงานที่เกี่ยวข้องกับการเต้น การแสดง ซึ่งมาเข้าร่วมกับทางคณะทำให้ได้มีความรู้และประสบการณ์ที่จำเป็นต่ออาชีพและสถานภาพทางสังคมของเขา 4. แนวทางการเรียนรู้ คือความต้องการในการพัฒนาตนเองตามปัญหาของตน ซึ่งส่วนใหญ่จะเข้าร่วมเพื่อต้องการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องในสายงานที่ทำ หรือยังต้องการทำอยู่ ซึ่งก็มีหลายคนหยุดไปเพราะจำเป็นต้องใช้ทักษะด้านนี้แล้ว แต่ก็มีบางกลุ่มที่อายุเริ่มขึ้นก็เริ่มมองหาเส้นทางอื่นๆ นอกจากการใช้ร่างกายเดิน อย่างเช่น การสอน การทำงานเบื้องหลัง เป็นต้น



ภาพประกอบ 6 แผนผังภาพรวมด้านผู้เรียน
ที่มา : ผู้วิจัย

5.ด้านบรรยากาศการเรียนการสอน ได้แก่ การจัดบรรยากาศชั้นเรียนเชิงบวก จำแนกออกเป็น 2 ประเภท (พิมพันธ์ เดชะคุปต์ 2558)

5.1 บรรยากาศทางกายภาพ ได้แก่ บรรยากาศที่เกิดจากการห้องเรียน สื่ออุปกรณ์ที่ส่งเสริมการเรียนการสอน

ลักษณะทางกายภาพของห้องเรียน มีขนาดใกล้เคียงกับเวที และมีพื้นที่ไม่แข็ง คือ มีความตุง(Bouncing) เพื่อป้องกันการบาดเจ็บของเข่า และพื้นทำข้างล่างได้มีการต่อเติมขึ้นมาใหม่คือ สปริงฟลอร์(Spring) ส่วนพื้นเป็นกระเบื้องไวนิล (Linoleum) ซึ่งมีคุณสมบัติป้องกันการลื่นได้ดี อุปกรณ์เครื่องเสียงใช้งานได้ดี เสียงดังฟังชัด ในชั้นเรียนมีแสงที่เข้ามาเนื่องจากเป็นกระจกบานใหญ่เปิดรับแสงแต่มีม่านไว้ปิดในกรณีแสงมากเกินไป วิวทัศน์ทัศน์มีต้นไม้และเมือง ทำให้รู้สึกปลอดโปร่ง มีราวบัลเลต์ที่แข็งแรงและเพียงพอต่อนักเต้นในคณะ ถือว่าบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมค่อนข้างเหมาะสม แต่ภายในห้องเรียนจะมีเสาใหญ่อยู่ในห้องหนึ่งเสา

ทำให้การฝึกทำที่ต้องใช้พื้นที่ใหญ่ หรือมีทิศทางเป็นวงกลมก็จะมีปัญหาเล็กน้อย แต่เป็นโครงสร้างของอาคาร ซึ่งเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ในส่วนของห้องเปลี่ยนชุดมีทั้งหมด 3 ห้อง มีขนาดเล็กจนเกินไป และมีห้องให้รอสำหรับการอบอุ่นร่างกายก่อนเข้าชั้นเรียน ซึ่งถือว่ามีความจำเป็นต่อนักเรียนอย่างมาก ท่าเลที่ตั้งอยู่ใจกลางเมือง การเดินทางสะดวก มีรถไฟฟ้าผ่าน สำหรับคนที่มีรถยนต์อาจมีปัญหาเรื่องรถ เพราะอยู่กลางเมือง อาจจะต้องเผื่อเวลาในการเดินทาง ที่จอดรถมีเพียงพอและไม่เสียค่าจอดรถ ผู้เรียนส่วนใหญ่ถือว่าอุปกรณ์ ห้องเรียนและห้องอื่นๆ มีเหมาะสมสำหรับการเรียนการสอนต้น และการเดินทางมาเข้าร่วมการเรียนการสอนมีความสะดวก

5.2 บรรยากาศทางจิตวิทยาหรือบรรยากาศทางจิตใจ ได้แก่ บรรยากาศที่เกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้เรียน

5.2.1 ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน

ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ในด้านการสอนครูจะมีความเข้มงวดในด้านพื้นฐานและเทคนิคแต่ครูจะพยายามทำให้ชั้นเรียนมีความสุขสนุกสนาน ไม่เครียดจนเกินไป เพื่อให้นักเรียนจะได้ไม่กดดัน ผู้เรียนสามารถแบ่งปันความคิดหรือปัญหากับครูผู้สอนได้ ซึ่งผู้เรียนก็ยังคงให้ความเคารพครูผู้สอนอยู่ และในห้องเรียนครูจะไม่มีการต่อว่าต่อหน้าผู้อื่น เคารพกัน ให้ความเคารพผู้เรียนเป็นศิลปินท่านหนึ่ง และต้องพยายามทำให้อารมณ์ภายในชั้นกลมกลืนกันมากที่สุด ซึ่งจะเกิดการพูดเพื่อการเริ่มต้นชั้นเรียน เพื่อให้ผู้เรียนรู้สึกตื่นตัวและเตรียมพร้อมกับการเรียน ซึ่งบทบาทหน้าที่จะไม่ใช่อสอนในฐานะครูอย่างเดียวแต่จะเป็นผู้ให้คำแนะนำในฐานะนักเต้นรุ่นพี่ด้วย

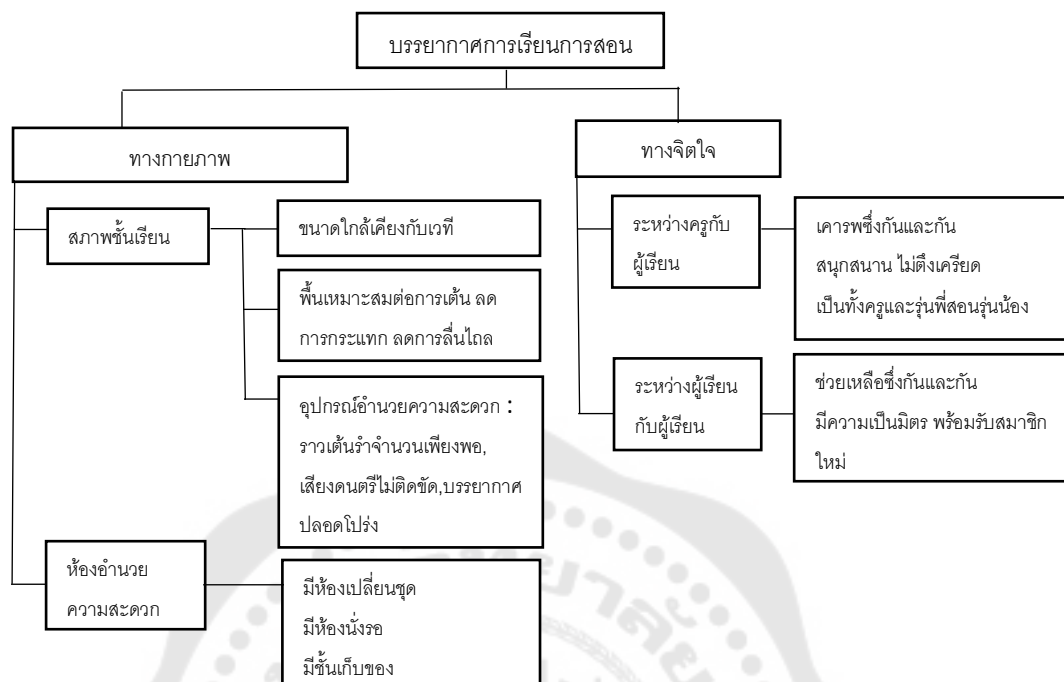
5.2.2 ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน

ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน ในขณะเวลาเข้าชั้นเรียน ในระหว่างการอบอุ่นร่างกายและการทำแบบฝึกหัดที่ราว ผู้เรียนแต่ละคนจะตั้งใจจดจ่อ และมีสมาธิอยู่กับตนเองในการทำแบบฝึกหัดซึ่งต้องใช้ทั้งความจำ การทำความเข้าใจ และการบังคับกล้ามเนื้อ และในขณะที่ทำแบบฝึกหัดที่กลางห้อง ทุกคนก็จะรู้สึกผ่อนคลายมากขึ้นเนื่องจากผู้เรียนต้องทำแบบฝึกหัดเป็นกลุ่ม ผู้เรียนก็ยังต้องมีความสามารถในการจำท่าและทำความเข้าใจเช่นเดิม บรรยากาศเช่นนี้ทำให้ผู้เรียนเกิดความกดดันตนเองบ้าง เนื่องจากเกิดการเปรียบเทียบตนเองกับผู้อื่น แต่ผู้เรียนก็พยายามในการพัฒนาตนเองต่อไป เพราะบรรยากาศรอบตัวมีแต่คนที่ตั้งใจและพยายาม ซึ่งเป็นแรงกระตุ้นอย่างหนึ่ง ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนก็จะมีช่วยเหลือกันในการช่วยบอกท่า

หรือเทคนิคสำหรับคนที่ไม่ทัน หรือไม่รู้เทคนิคนั้น และช่วยกันแบ่งปันความคิดในแต่ละการซ้อม การทำคลาส และการแสดง เพื่อหาจุดตรงกลางที่คิดว่าสมบูรณ์ที่สุดซึ่งบรรยากาศภายในห้องจะมีความเคารพพูนพูนน้อง และทุกคนเป็นมิตรต่อกัน และพร้อมต้อนรับคนที่เข้ามาใหม่อยู่เสมอ ทุกคนมีส่วนร่วมในการสร้างบรรยากาศที่ดี แม้ทุกคนจะมีความเหน็ดเหนื่อยจากการทำงานมา แต่ทุกคนก็พยายามช่วยกันรับส่งพลังงาน ดังบทสัมภาษณ์ตอนของนักเต้นประจำคณะที่เล่าบรรยากาศในชั้นเรียน ว่า

“ บรรยากาศภายในห้องเหมือนทุกคนพยายามที่จะมาเข้าคลาสให้ได้ก่อนแต่อาจจะยังไม่มีเอนเนอจี แต่ทุกคนก็พยายามสร้างพลังงานไปด้วยกัน และเรียนรู้ไปพร้อมๆกัน เป็นความรู้สึกที่พยายามจะช่วยเหลือกัน อีกทั้งความรู้สึกที่แชร์ความรู้ต่อกัน แนะนำกัน ต่างคนต่างรับฟังคนอื่น ๆ ซึ่งเป็นบรรยากาศที่บายใจ แต่ก็จะมีความรู้สึกเกรงใจไปด้วยในชั้นเรียน เพราะเป็นเรื่องของความอาวุโส การที่เรารู้สึกกดดัน ก็ดีแล้วเพราะการกดดันก็ทำให้เรามีแรงผลักดันเองในการทำแบบฝึกหัดต่างๆ แต่พบจบคลาสทุกคนก็จะรู้สึกสบายขึ้น ถือว่าเป็นบรรยากาศที่สามารถทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี “ (นักเต้นประจำคณะ, 2566)

สรุปได้ว่าลักษณะทางกายภาพของสถานที่เรียน ในชั้นเรียนมีพื้นที่ พื้น แสง อุปกรณ์เครื่องเสียงที่เหมาะสมและไม่มีปัญหาอะไร บรรยากาศโดยรวมมีความเหมาะสมในการฝึกฝนการเต้น แต่มีเพียงปัญหาเดียวคือมีเสาอยู่ในห้องที่จะทำให้การฝึกบางท่าไม่ค่อยสมบูรณ์ ห้องอื่นๆ ได้แก่ ห้องเปลี่ยนชุด ห้องให้รอสำหรับการอบอุ่นร่างกายมีความเหมาะสม สถานที่ตั้งอยู่ใจกลางเมืองสามารถเดินทางได้สะดวกเนื่องจากมีขนส่งสาธารณะ ลักษณะทางด้านจิตใจ ผู้เรียนทุกคนมีความตั้งใจ มีสมาธิในการเรียน ทำความเข้าใจ และพยายามปฏิบัติ ซึ่งสภาพทางด้านจิตใจไม่ได้มีความอึดอัดอะไร เพียงแค่บางครั้งอาจมีความกดดันตนเอง เมื่อมีการเปรียบเทียบกับผู้อื่น แต่ก็ถือว่าเป็นแรงผลักดันได้ดี ส่วนทางด้านสังคม ครูกับผู้เรียนมีความเคารพ ครูพยายามสอนให้นักเรียนสนุกสนานไม่เครียดจนเกินไป ผู้เรียนและผู้เรียน มีความเป็นมิตรต่อกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แบ่งปันความรู้ ประสบการณ์ และเคารพความเป็นรุ่นพี่ รุ่นน้อง



ภาพประกอบ 7 แผนผังภาพรวมด้านบรรยากาศการเรียนรู้การสอน
ที่มา : ผู้วิจัย

6.ด้านการวัดและประเมินผล ได้แก่ กระบวนการวัดทักษะทางปฏิบัติ มีขั้นตอนที่สำคัญ 6 ข้อ (สุวิมล ว่องวานิช, 2555) ดังนี้

1.การกำหนดงานตามจุดมุ่งหมายหลักสูตร ทางคณะจะจัดงานการแสดง บัลเลต์เป็นประจำทุกปีเพื่อให้นักเต้นทุกคนเข้าร่วมกิจกรรม เพื่อให้เป็นไปตามจุดประสงค์หลักของการก่อตั้งคณะที่ต้องการพัฒนานักเต้นมืออาชีพ การเข้าร่วมการแสดงในแต่ละปี ทางคณะจะได้ประเมินนักเต้นแต่ละคนว่ามีพัฒนาการ หรือการเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรในแต่ละปี และเพื่อหาจุดบกพร่องและแนวทางในการพัฒนานักเต้นคนนั้นต่อไป

2.การกำหนดสถานการณ์หรือเงื่อนไขที่ใช้ในการปฏิบัติงาน กิจกรรมในการปฏิบัติงานเพื่อใช้วัดผู้เรียนนั้น จะเป็นสถานการณ์ในการทำงานจริง นั่นคือการเป็นนักแสดงมืออาชีพ นักเต้นทุกคนจะลงมือปฏิบัติงานจริงทุกขั้นตอน ซึ่งจะมีทั้งการแสดงประจำปีที่เป็นการแสดงใหญ่ การแสดงย่อย ๆ ซึ่งจะทำให้ให้นักเต้นได้ทำงานหลากหลายประเภท

3.การกำหนดคุณลักษณะที่วัดทักษะ ในการประเมินผู้เรียนนั้นทางคณะจะ

ประเมินผู้เรียนตั้งแต่ขั้นตอนในการซ้อม ซึ่งได้แก่ ความสม่ำเสมอของการเข้าเรียน ความพยายาม และความตั้งใจในการเรียนและการฝึกซ้อม และขั้นตอนในการปฏิบัติงานการแสดง ซึ่งได้แก่ การตรงต่อเวลา การปฏิบัติตามกฎระเบียบหรือแนวทางปฏิบัติของการทำงาน และสุดท้ายคือผลลัพธ์ในการแสดง ในด้านเทคนิคเด่น การแสดง และความเป็นศิลปิน

4.การกำหนดวิธีการวัดภาคปฏิบัติ วิธีการวัดของทางคณะคือการให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติงานจริงในการเป็นนักเต้นมืออาชีพ ซึ่งได้แก่ การฝึกซ้อมการแสดงในชั้นเรียน การฝึกซ้อมการแสดงในโรงละคร และการแสดงจริงในโรงละคร นอกจากงานด้านการแสดงยังมีงานด้านการผลิตการแสดงสำหรับผู้สนใจ จะได้ลงมือปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงจริงๆ ด้วย

5.การกำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการวัด การวัดจะใช้วิธีการการจดบันทึกความสม่ำเสมอของการเข้าชั้นเรียนและการซ้อม การสังเกตความตั้งใจและพยายามในการเรียนและการซ้อม และการสังเกตผลลัพธ์จากการแสดงจริง

6.การกำหนดวิธีการประเมินผลและรายงานผลการวัด การวัดจะใช้วิธีการวัดและประเมินตามสภาพจริง ซึ่งครูประจำคณะและผู้อำนวยการจะช่วยกันประเมินนักเต้นแต่ละคนตั้งแต่เริ่มต้นเข้ามาคณะ การเข้าชั้นเรียน การซ้อมการแสดง จนจบการแสดง ว่าในแต่ละงานนักเต้นคนนั้นมีพัฒนาการในการทำงานเป็นอย่างไร ทั้งในด้านการแสดง การทำงาน ความคิด การปฏิบัติตัว การแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ซึ่งครูและผู้อำนวยการจะมีการจัดประชุมและประเมินผลนักเต้นแต่ละคน ว่าสามารถพัฒนาไปสู่บทบาทใหม่ที่ยากขึ้นได้หรือไม่ หรือสามารถพัฒนาไปสู่บทบาทหน้าที่อื่น ๆ ที่เหมาะสมกับนักเต้นคนนั้นอย่างไรบ้างในการจัดการแสดงครั้งต่อไป

สรุปได้ว่าทางคณะจัดการแสดงใหญ่ประจำปี 1-2 ครั้ง เพื่อเป็นการวัดประเมินผลนักเต้นในคณะ โดยนักเต้นจะได้เข้าร่วมแสดง ได้ทำงานในสถานการณ์จริงคือการเป็นนักเต้นบัลเลต์มืออาชีพ โดยนักเต้นจะต้องเข้าร่วมและปฏิบัติเองทุกขั้นตอน คณะจะประเมินผู้เรียนตั้งแต่ขั้นตอนในการซ้อม ซึ่งได้แก่ ความสม่ำเสมอของการเข้าเรียน ความพยายามและความตั้งใจในการเรียนและการฝึกซ้อม และขั้นตอนในการปฏิบัติงานการแสดง ซึ่งได้แก่ การตรงต่อเวลา การปฏิบัติตามกฎระเบียบหรือแนวทางปฏิบัติของการทำงาน และสุดท้ายคือผลลัพธ์ในการแสดง ในด้านเทคนิคเด่น การแสดง และความเป็นศิลปิน การวัดจะใช้วิธีการการจดบันทึกความสม่ำเสมอของการเข้าชั้นเรียนและการซ้อม การสังเกตความตั้งใจและพยายามในการเรียนและการซ้อม และการสังเกตผลลัพธ์จากการแสดงจริง การวัดจะใช้วิธีการวัดและประเมินตามสภาพจริง ซึ่งครู

ประจำคณะและผู้อำนวยความสะดวกจะช่วยกันประเมินนักเต้นแต่ละคนตั้งแต่เริ่มต้นเข้ามาคณะ การเข้า
ชั้นเรียน การซ้อมการแสดง จนจบการแสดง



ภาพประกอบ 8 แผนผังภาพรวมด้านการวัดและประเมินผล

ที่มา : ผู้วิจัย

4.2 กระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ ผู้วิจัย ได้ทำการนำข้อมูลที่ได้เก็บรวบรวมจากจุดประสงค์งานวิจัยข้อแรกมาวิเคราะห์ร่วมกับกระบวนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ผู้ใหญ่ (Andragogy) ของ มัลคัม โนลส์ ซึ่งสามารถสรุปผลตามขั้นตอนของทฤษฎี ทั้งหมด 7 ประเด็น ได้แก่

1. การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการเรียนรู้

สามารถวิเคราะห์ได้ทั้งหมด 2 ประเด็น

1.1 จัดสภาพทางด้านกายภาพให้มีความพร้อมและส่งเสริมการ

เรียน ห้องเรียนและพื้นที่ต่าง ๆ ของคณะในที่ตั้งปัจจุบัน มีการจัดสรรให้เหมาะสม ดังต่อไปนี้

1.1.1 ขนาดและพื้นที่ของห้องเรียน ปีนี้มีห้องที่ใช้เรียนทั้งหมด

2 ห้อง คือ ห้องขนาดใหญ่ มีขนาด 13x11 เมตร ห้องขนาดกลาง มีขนาด 11.8x10 เมตร การเรียนการสอนและการซ้อมการแสดง ส่วนใหญ่จะใช้ห้องขนาดใหญ่และห้องขนาดกลางมากที่สุดตามลำดับ เพราะมีขนาดใหญ่ สามารถใช้พื้นที่ได้กว้าง และมีขนาดเพียงพอกับจำนวนนักเต้นในคณะ และจะมีอีก 1 ห้องเล็กซึ่งจะไม่ได้ใช้ในการเรียนการสอน แต่จะใช้ไว้เก็บของ อุปกรณ์การเรียน และจะใช้ในการนั่งรอก่อนเข้าชั้นเรียน สามารถใช้เป็นพื้นที่ในการยืดหยุ่นร่างกายก่อนการเข้าชั้นเรียนหรือการซ้อมการแสดง

สมาคมครูสอนเต้นแห่งชาติอังกฤษ (The British National Dance Teachers Association) แนะนำให้จัดเตรียมพื้นที่อย่างน้อยห้าตารางเมตรสำหรับนักเต้นตั้งแต่ชั้นมัธยมขึ้นไปทุกคน และพื้นที่สำหรับผู้ใหญ่อย่างน้อย 10 x 9 เมตร ซึ่งคณะบางกอกซิติบัลเลตถือว่ามีความเหมาะสม และห้องเรียนของทางคณะมีเพดานควรจะสูงพอที่นักเต้นจะกระโดดและยกขึ้นได้ นอกจากนั้นยังมีราวจับติดรอบห้องทั้งหมด 3 ด้าน และมีบาร์เสริมแบบประกอบไว้รองรับจำนวนนักเต้นได้ถึง 30 คน สำหรับห้องใหญ่ และ 20 คนสำหรับห้องกลาง

1.1.2 พื้นและกระจกที่เหมาะสมสำหรับการเต้น คณะบางกอกซิติบัลเลตมีการเลือกใช้พื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับการฝึกซ้อมการเต้นบัลเลตคือพื้นไวนิลและข้างล่างพื้นมีการออกแบบเป็นแบบสปริงเพื่อรองรับการกระแทก พื้นไวนิลหรืออีกชื่อหนึ่งที่คนนิยมเรียกคือพื้นมาเลย์ (marlay) ซึ่งเป็นพื้นที่ได้รับความนิยมอย่างมากในการทำพื้นสตูดิโอเต้นบัลเลต เนื่องจากมีคุณสมบัติการยืดเกาะ ลดการลื่นไถล และการล้มลง และไม่ฝืดจนเกินไปสำหรับการเต้น พื้นผิวกันลื่นของพื้นมาเลย์เหมาะกับรองเท้าในการฝึกซ้อมการเต้นทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นการฝึกบัลเลต เต้นแท็ป หรือแม้แต่เท้าเปล่าในการกันลื่น พื้นภายใต้พื้นมาเลย์นั้นคือพื้นสปริงซึ่งทำจากไม้ เป็นพื้นที่สร้างขึ้นให้มีระบบดูดซับแรงกระแทกในตัวและมีการส่งแรงกลับไปยังผู้ใช้เล็กน้อย เหมาะสำหรับกิจกรรมที่ใช้แรงกายมาก เช่น การเต้นรำ ซึ่งในการเต้นบัลเลตจำเป็นต้องมีท่าที่ใช้แรงกระโดดอยู่เสมอ การใช้พื้นแบบนี้จะทำให้นักเต้นมีความปลอดภัย ลดการกระแทกของข้อต่อและกล้ามเนื้อของนักเต้นจากการกระโดดมากขึ้น และในระยะยาวจะช่วยยืดอายุการใช้งานของ

ร่างกายนักเต้นและทำให้เต้นสบายขึ้นเพราะมีแรงดันกลับ ช่วยให้นักเต้นกระโดดและเคลื่อนที่ได้ดีขึ้น

กระจก ซึ่งจำเป็นต่อการปรับรูปแบบและเทคนิคของนักเต้นให้สมบูรณ์แบบ ในชั้นเรียนได้ติดตั้งกระจกทั้งหมดสองด้าน ด้านหนึ่งมีราวบาร์กัน อีกด้านหนึ่งไม่มีบาร์กัน ทำให้นักเต้นสามารถมองเห็นตนเองได้อย่างชัดเจน และกระจกติดตั้งแต่พื้นขึ้นไปเป็นระดับความสูง 2.8 เมตร ทำให้นักเต้นสามารถมองเห็นตัวเองได้ทั้งตัว แต่เนื่องจากปีปีมีเสาภายในห้องจึงมีการติดกระจกที่เสาเพื่อให้ออกกำลังกายมากขึ้น

1.1.3 บรรยากาศด้านวิทัศน์ที่ปลอดภัย และอุณหภูมิที่เหมาะสม ในชั้นเรียนได้ติดไฟที่เพดานเหนือศีรษะไฟจะส่องสว่างกระจายทั่วห้องอย่างสม่ำเสมอ มีหน้าต่างหนึ่งด้านเปิดรับแสงจากธรรมชาติเปิดให้เห็นวิวของเมืองและต้นไม้ ซึ่งทำให้นักเต้นรู้สึกเพลิดเพลินและรู้สึกไม่อึดอัดจนเกินไป และหน้าต่างจะมีม่านไว้ ในกรณีที่แสงจากภายนอกสว่างมากจนเกินไปเพื่อไม่ให้รบกวนสมาธิของนักเต้นในการฝึกซ้อม

ด้านอุณหภูมิ ในห้องมีการติดเครื่องปรับอากาศขนาดใหญ่จำนวน 2 เครื่อง เพื่อปรับอากาศให้นักเต้นไม่ร้อนในขณะที่ใช้กำลังกายในการฝึกซ้อมอย่างหนักหน่วง แต่ในช่วงแรกของการเริ่มชั้นเรียน นักเต้นต้องการอบอุ่นร่างกายเพื่อไม่ให้ร่างกายบาดเจ็บ เพราะฉะนั้นครูผู้สอนจะไม่เปิดเครื่องปรับอากาศภายในห้องมีอุณหภูมิที่อบอุ่น และเมื่อทำการเรียนการสอนไปซักพักจนแน่ใจว่ากล้ามเนื้อของผู้เรียนได้ทำงานและพร้อมที่จะเต้นแล้ว ครูจึงจะเปิดเครื่องปรับอากาศในอุณหภูมิที่เหมาะสมเพื่อให้ผู้เรียนไม่ร้อนจนเกินไป และไม่หนาวจนเกินไป

1.1.4 เสียงดนตรี มีการเปิดเพลงจากลำโพงภายในห้องเรียน โดยใช้เพลงบรรเลงเปียโนที่บันทึกไว้ ที่ครูได้เตรียมมาแล้ว ในความจริงการมีนักดนตรีเล่นเปียโนสดภายในชั้นเรียน อาจตอบสนองความต้องการของการเรียนการสอนบัลเลต์ได้มากกว่า เพราะสามารถปรับลดความเร็ว หรือเพิ่มความยาวของดนตรีได้ตามความต้องการของครูผู้สอน และยังช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดอารมณ์ร่วมในการเรียนได้มากกว่า แต่ด้วยงบประมาณที่สูง และการหานักเปียโนที่มีความรู้พื้นฐานด้านการเต้นและเข้าใจการเคลื่อนไหวของนักเต้นนั้นก็ยังหาได้ยาก เพราะฉะนั้นการใช้เสียงเปียโนที่ได้นับถือไว้ถือว่าเป็นทางเลือกที่น่าสนใจ ซึ่งในปัจจุบันก็มีเทคโนโลยีสมัยใหม่มากขึ้นที่ทำให้ครูผู้สอนสามารถเปิดเพลงได้สะดวกมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการเชื่อมต่ออุปกรณ์กับโทรศัพท์ หรือเชื่อมต่อกับนาฬิกาอัจฉริยะเพื่อเปิดเพลง หรือการเพิ่มและลด

ความเร็วของเพลงก็สามารถทำได้ และยังมีอัลบั้มเพลงให้เลือกมากมายและหาได้ง่ายในอินเทอร์เน็ต

1.1.5 พื้นที่อำนวยความสะดวกอื่น ๆ ได้แก่ ห้องแต่งตัว ชั้นเก็บของ พื้นที่นั่งเล่น ซึ่งทางปีซีปีก็ได้จัดสรรห้องแต่งตัวไว้กับนักเต้นทั้งหมด 3 ห้อง ที่มีม่านเลื่อนปิดอย่างมิดชิด นอกจากนั้นยังมีพื้นที่ให้นั่งรอ ยืดหยุ่นร่างกายก่อนเข้าชั้นเรียน และมีชั้นเก็บของให้วางกระเป๋าและสัมภาระต่าง ๆ อีกด้วย ซึ่งมีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับนักเต้น

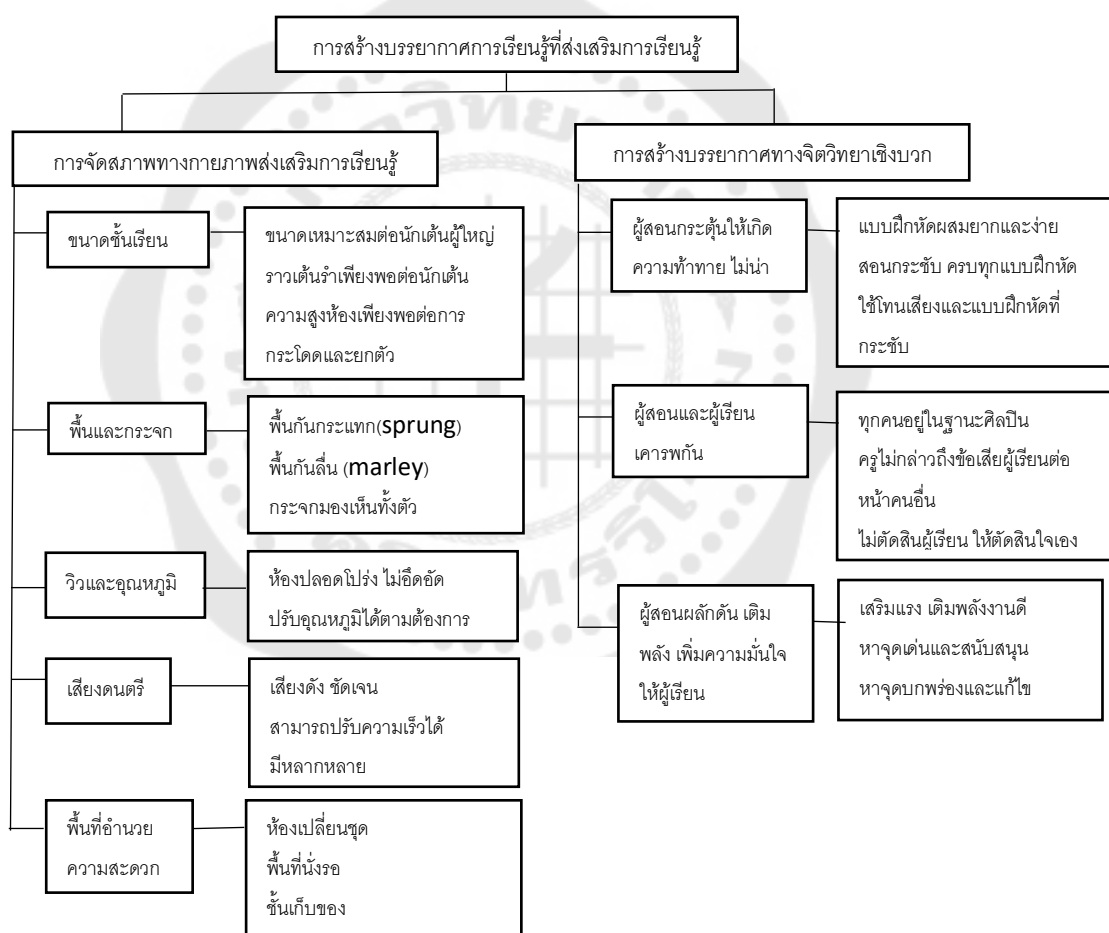
1.2 สร้างบรรยากาศด้านจิตวิทยาให้เป็นเชิงบวก บรรยากาศภายในชั้นเรียนของปีซีปีมีความเป็นครอบครัวสูงมาก เนื่องจากนักเต้นประจำของปีซีปีจะอยู่เป็นสมาชิกเป็นเวลานานอย่างน้อย 1 ปี ทำให้สมาชิกมีความสนิทสนม กลมเกลียวและมีความเป็นมิตรต่อกัน เนื่องจากการมาเข้าชั้นเรียนอย่างสม่ำเสมอ และได้ทำกิจกรรมและการแสดงของทางคณะที่ปีซีปีจัดขึ้นอย่างต่อเนื่อง อีกทั้งครูประจำคณะส่วนใหญ่ก็เป็นนักเต้นประจำคณะมาก่อนเป็นเวลานาน และได้มาสอนร่วมด้วย ทำให้การมาสอนจึงเป็นการสอนที่เหมือนรุ่นพี่สอนรุ่นน้อง และนักเต้นทุกคนก็ให้ความเคารพเนื่องจากอายุและประสบการณ์ของคุณครูทุกท่าน บรรยากาศในชั้นเรียนจึงมีความอบอุ่นและเป็นกันเอง และครูผู้สอนจะพยายามทำให้เกิดบรรยากาศในเชิงบวก ดังต่อไปนี้

1.2.1 การกระตุ้นและจูงใจผู้เรียน ให้เกิดความท้าทาย ให้เกิดความอยากฝึกฝนและไม่น่าเบื่อ ครูผู้สอนประจำคณะของคณะ ต้องมีการเตรียมการสอนมาเป็นอย่างดี เนื่องจากชั้นเรียนในแต่ละมีผู้เรียนหลากหลายความสามารถ และอายุแตกต่างกัน การสร้างแบบฝึกจำเป็นจะต้องมีทั้งง่ายและยากผสมผสานกันไป เพื่อความไม่น่าเบื่อและผู้เรียนทุกระดับสมารถที่จะทำได้ และการสอนนั้นจำเป็นจะต้องกระชับเนื่องจากเวลาในชั้นเรียนแต่ละวันมีน้อยเมื่อเทียบกับแบบฝึกหัดที่จำเป็น ครูผู้สอนจึงต้องบริหารจัดการเวลาเป็นอย่างดี และไม่สอนซ้ำหรือเอื่อยจนเกิน อาจจะต้องใช้โทนเสียง หรือแบบฝึกหัดที่เร็วขึ้นกระตุ้นให้ผู้เรียนตื่นและจดจ่อกับการมาเรียนช่วงเช้ามากขึ้น

1.2.2 ผู้สอนและผู้เรียนเคารพและให้เกียรติกันและกัน ไม่มีการพูดถึงข้อเสียต่อหน้าคนรอบข้าง ทางคณะถือว่านักเต้นทุกคนของคณะเป็นผู้ใหญ่แล้ว ต้องรู้จักรับผิดชอบหน้าที่ของตน และให้เกียรติทุกคนในฐานะศิลปิน การที่ครูหรือผู้อื่นกล่าวถึงข้อเสียของคน ๆ หนึ่งต่อหน้าผู้อื่น อาจจะทำให้คน ๆ นั้นรู้สึกเสียหน้า หรือไม่มั่นใจในตนเอง ดังนั้นครูประจำคณะจะไม่พยายามตัดสินผู้เรียน หรือกำหนดว่าการทำตามครูบอกเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เพียงแต่จะให้ความรู้และข้อเสนอแนะในฐานะครูผู้สอนและนักเต้นรุ่นพี่ และให้นักเต้นนำไปปรับใช้กับตนเอง

1.2.3 ผู้สอนต้องคอยผลักดัน เติมพลังให้ผู้เรียน รู้สึกว่าตนเองมี

คุณค่า และมีความมั่นใจ จุดประสงค์หลักของการมาเข้าร่วมของนักเต้นประจำปีคือการได้พัฒนาตนเองอยู่เสมอ การนำตนเองมาอยู่ในคณะจึงได้เจอทั้งครูและเพื่อนที่คอยกระตุ้น ผลักดัน และเติมไฟให้กับตนเอง แม้ว่าจะต้องทำงานอย่างอื่นไปด้วย ดังนั้นครูประจำคณะจึงต้องมองเห็นว่าผู้เรียนต้องการอะไร คอยเติมพลัง และเพิ่มความมั่นใจให้กับผู้เรียน ไม่ว่าจะเป็นการคอยเสริมแรง มองหาจุดเด่นและคอยสนับสนุน พูดเพื่อเติมกำลังใจในการฝึกฝน แก้ไขจุดผิดพลาด และเพิ่มเติมความรู้เพื่อให้ผู้เรียนมีความมั่นใจมากขึ้นในการไปทำงานของตนเอง และเป็นการเริ่มต้นวันด้วยพลังงานที่ดีในทุก ๆ เช้าก่อนการไปทำงานของตนเองในช่วงบ่ายหรือเย็น



ภาพประกอบ 9 แผนผังภาพรวมการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการเรียนรู้

ที่มา : ผู้วิจัย

2.การจัดโครงสร้างเพื่อการวางแผนร่วมกันกับผู้เรียน

เนื่องจากคณะบางกอกซิติบัลเลต์ไม่ใช่คณะเต้นบัลเลต์ขนาดใหญ่ ที่นักเต้นจะทำงานเต็มเวลาและได้รายได้เป็นรายเดือนและรายได้ของการแสดงแต่ละครั้งก็ไม่ได้มากนัก ดังนั้นที่นี้จึงจะไม่ได้อยู่ในตำแหน่งที่นักเต้นจะมาหารายได้เป็นหลัก แต่จะเป็นพื้นที่ที่นักเต้นมาเพื่อฝึกฝนและพัฒนาตัวเองเสียมากกว่า เพราะฉะนั้นนักเต้นทุกคนจึงต้องมีภาระหน้าที่หรืองานอย่างอื่นที่ต้องทำเพื่อหารายได้เลี้ยงชีพ นักเต้นเองจึงต้องจัดสรรเวลาให้ลงตัวและไม่เป็นผลเสียกับตนเอง และถึงแม้ว่าตารางเวลาเรียนของทางคณะจะได้กำหนดไว้แล้ว แต่ทางคณะก็ต้องการให้นักเต้นทุกคนได้เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ให้ได้มากที่สุด จึงต้องมีความยืดหยุ่นตามความเหมาะสม และต้องมีการวางแผนร่วมกันกับผู้เรียนในเรื่องต่อไปนี้

2.1 วางแผนร่วมกันในด้านเวลาเรียน ด้านการทำงานและข้ออมการ

แสดง สอบถามความสมัครใจในการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆของทางคณะ ในช่วงแรกที่คณะเริ่มมีการจัดชั้นเรียนอย่างเป็นประจำในวัน จันทร์ พุธและศุกร์ คณะได้มีสอบถามผู้เรียนส่วนใหญ่ว่ามีความสะดวกที่จะเข้าชั้นเรียนในช่วงวันและเวลาใด เพื่อเป็นการจัดสรรเวลาที่จะมีผู้เรียนสามารถมาเข้าร่วมได้มากที่สุด และได้มีการจัดชั้นเรียนเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งทางคณะเข้าใจเป็นอย่างดีว่า นักเต้นทุกคนนั้นมีความจำเป็นที่จะต้องใช้เวลาในการดำรงชีวิต และการมาเข้าร่วมกับทางคณะไม่ได้มีผลตอบแทนให้หรือมีให้เพียงเล็กน้อยในการเข้าร่วมการแสดง ซึ่งในการมาเข้าชั้นเรียนนั้นทางคณะจึงอยากให้ผู้เรียนจัดสรรเวลาด้วยตนเอง ไม่ได้บังคับ เพียงแค่สนับสนุนให้ทุกคนมาเข้าชั้นเรียนอย่างสม่ำเสมอหรือให้มากที่สุดเพื่อการพัฒนาของตนเอง และเมื่อทางคณะมีงานการแสดงประจำปี หรือการแสดงอื่น ๆ ก็จะมีการสอบถามและปรึกษากับนักแสดงว่าอยากเข้าร่วมหรือไม่ และมีเวลาข้ออมมากน้อยแค่ไหน ซึ่งในด้านตารางข้ออมก็จะสามารถยืดหยุ่นได้ตามสมควร แต่ถ้าเป็นงานที่มีคนจำนวนมาก ก็จำเป็นจะต้องยืดหยุ่นเวลาตามคนส่วนใหญ่ เพื่อการดำเนินงานของคณะให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

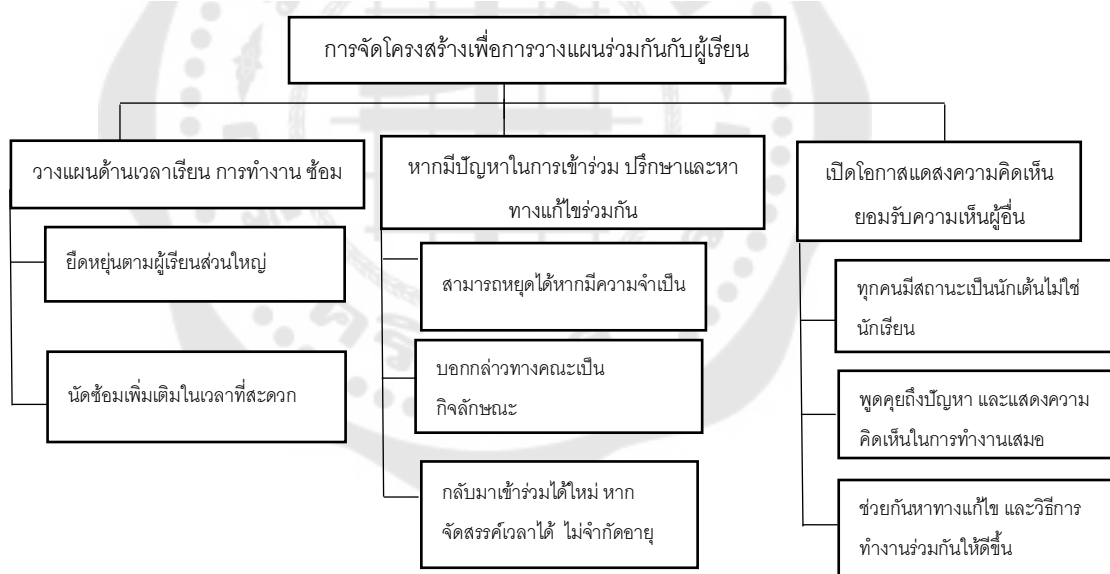
2.2 หากมีปัญหาในด้านการเข้าร่วมกิจกรรมสามารถขอคำปรึกษากับครูหรือผู้อำนวยการได้เพื่อหาทางออกร่วมกัน

ในการเข้าร่วมกิจกรรมของทางคณะนักเต้นหลายคนมีการประสบปัญหาในการเข้าร่วมคณะ ทำให้การเข้าร่วมหยุดไปหรือไม่ต่อเนื่อง ซึ่งก็เกิดขึ้นจากปัจจัยหลายอย่าง อย่างเช่นการเปลี่ยนงานทำให้ไม่มีเวลามาเข้าร่วม หรือการหยุดพักไปเรียนต่อ หรือทำธุรกิจต่าง ๆ ที่ต้องใช้เวลา หรืออยู่ห่างไกลจากที่ตั้งของคณะ หรือปัญหาอื่น ๆ ซึ่งทางคณะก็มีความเข้าใจในเงื่อนไขชีวิตของนักเต้นแต่ละคน ซึ่งก็อยากให้ทุกคนได้มาบอกกล่าวพูดคุยและปรึกษากับทางคณะให้เป็นกิจลักษณะ เพื่อเป็นการบอกกล่าว ทำให้เกิดความเข้าใจต่อ

กัน ทำให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีและถือว่าเป็นมารยาทอย่างหนึ่งในการเข้าร่วมกับองค์กรใด ๆ ซึ่งต่อไปในอนาคตหากนักเด็ทันทันนั้น มีการจัดสรรเวลาให้ลงตัวหรือสามารถกลับมาเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ได้ และอยากเข้าร่วมการแสดง ทางคณะก็มีความยินดีที่จะต้อนรับให้ทุกคนกลับมาพัฒนาตนเองอีกครั้ง เนื่องจากความตั้งใจของผู้ก่อตั้งคณะคืออยากพัฒนานักเด็ทันทันไทยให้มีศักยภาพมากที่สุดเท่าที่ความสามารถของแต่ละคนจะทำได้

2.3 สนับสนุนและเปิดโอกาสในการแสดงความคิดเห็น ยอมรับ

ความเห็นต่าง การทำงานร่วมกับผู้อื่นและการทำงานเป็นทีม ในการทำงานกับทางปีชีปีจะถือว่าทุก ๆ คนเป็นผู้ใหญ่และมีสถานะเป็นนักเด็ทันทันแล้วไม่ใช่ นักเรียน การทำงานต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการซ้อมงานแสดงหรือการออกแบบงานแสดง จะมีการพูดคุยระหว่างผู้ควบคุมการแสดงหรือนักออกแบบท่าเด็ทันทัน และนักเด็ทันทันอยู่เสมอ เพื่อให้ทุกคนได้แสดงความรู้สึก ความคิดเห็น และได้เรียนรู้ซึ่งกันและกัน รวมทั้งพูดคุยถึงปัญหาในการทำงาน ช่วยกันหาทางแก้ไข และหาจุดตรงกลาง ที่จะทำให้การทำงานราบรื่น เป็นผลดีกับทุกฝ่าย และทำให้งานประสบความสำเร็จให้ได้มากที่สุด



ภาพประกอบ 10 แผนผังภาพรวมด้านการจัดโครงสร้างเพื่อการวางแผนร่วมกันกับผู้เรียน

ที่มา : ผู้วิจัย

3.การวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ของผู้เรียน

นักเด็ทันทันส่วนใหญ่ที่เข้าร่วมกับทางปีชีปีจะอยู่ในช่วงวัยรุ่นไปจนถึงวัยทำงานที่ยังสามารถใช้ร่างกายในการเด็ทันทันได้อยู่ และนักเด็ทันทันที่มาเข้าร่วมมักมีความเกี่ยวข้องข้องกับการเด็ทันทันหรือสามารถนำความรู้ความสามารถในการเด็ทันทันไปใช้ในการเรียนหรือการประกอบอาชีพของตนเอง

ดังนั้นทางคณะจึงต้องพยายามอย่างถึงที่สุดเพื่อพัฒนาศักยภาพของนักเต้น นอกจากการพัฒนานักเต้นไปตามแนวคิดของคณะแล้ว สิ่งสำคัญอีกสิ่งที่ทำให้การพัฒนานักเต้นให้มีประสิทธิภาพมากที่สุดคือการวิเคราะห์ผู้เรียนเพื่อให้ตอบสนองความต้องการของผู้เรียนให้ได้มากที่สุด ซึ่งทางคณะจำเป็นจะต้องคำนึงถึงเรื่องต่อไปนี้

3.1 มองดูถึงลักษณะชีวิตไม่ว่าจะเป็นอาชีพ อายุ ร่างกายของ

ผู้เรียนและแต่ละคนที่มาเข้าร่วมต้องการอะไร การมาเข้าร่วมกับทางคณะของนักเต้นแต่ละคนอาจมีเป้าหมายที่แตกต่างกัน แต่ที่สิ่งที่แน่ชัดก็คือทุกคนอยากเต้น ได้พัฒนาตนเองและการได้แสดงและเป้าหมายหลักของคณะคือ การพัฒนานักเต้นให้เป็นนักแสดงมืออาชีพ ซึ่งครูแต่ละคนก็เข้าใจจุดประสงค์นี้ดี และพยายามพัฒนานักเต้นเพื่อให้นักแสดงให้ดีที่สุด ซึ่งครูก็จะต้องมองให้ออกว่าสิ่งใดที่จำเป็นและสำคัญต่อผู้เรียน มีปัญหาใดที่ต้องแก้ไข มีจุดเด่นอย่างไรที่ควรผลักดันในการเป็นนักแสดง ซึ่งก็จะสัมพันธ์กับอายุและลักษณะทางร่างกายของนักเต้นแต่ละคนด้วย ซึ่งการพัฒนาทั้งทางความรู้ ความเข้าใจและร่างกายอาจจะ ใช้วิธีการและเวลาที่แตกต่างกันเพื่อไปสู่เป้าหมายเดียวกัน และอีกเป้าหมายหนึ่งที่นักเต้นมาเข้าร่วมกับทางคณะคือการนำความรู้ไปใช้ในการประกอบอาชีพหรือการเรียน ซึ่งได้แก่ ครู นักเต้น นักแสดง นักออกแบบท่าเต้น ครูผู้สอนก็ต้องจัดทำบทเรียนในแต่ละครั้งให้มีความรู้ที่ครบถ้วนและเน้นความหลากหลายมากที่สุด เนื่องจากผู้เรียนจะได้มีองค์ความรู้ที่หลากหลาย สามารถนำไปปรับใช้กับการทำงานของตนเองให้ได้มากที่สุด ซึ่งความต้องการของนักเต้นในคณะอาจแบ่งได้เป็น 3 ด้าน ได้แก่

3.1.1 ความ ต้องการ พัฒ นา ด้าน ความ รู้ (Cognitive Development needed) ได้แก่ ความรู้ความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับการเต้น

3.1.2 ความรู้ในการใช้กล้ามเนื้อที่ถูกต้อง ความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับด้านการเต้น เช่น ประวัติศาสตร์การเต้น เทคนิคการสอนนักเรียน การทำงานเบื้องหลัง เป็นต้นความต้องการพัฒนาด้านร่างกายหรือทักษะ (Psychomotor Development needed) ได้แก่ การที่ร่างกายสามารถทำท่าพื้นฐานการเต้นได้อย่างถูกต้อง ร่างกายสามารถทำท่าเทคนิคต่าง ๆ ได้ และร่างกายมีความแข็งแรงเพียงพอที่จะเต้นได้อย่างสวยงามและยาวนานที่สุด

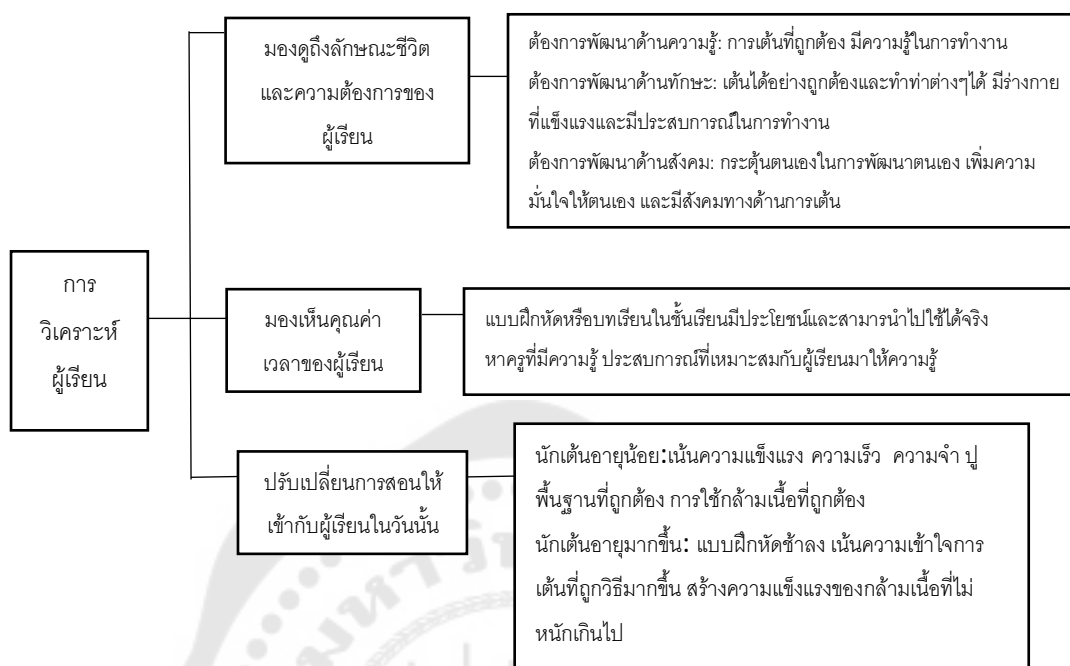
3.1.3 การ ความ ต้องการ พัฒ นา ด้าน จิต ใจ (Affective Development needed) ได้แก่ การสร้างความมั่นใจให้ตนเอง การสร้างความมุ่งมั่นตั้งใจพัฒนาตัวเองอยู่เสมอ และการสร้างมิตรภาพที่ดีต่อเพื่อนนักเต้นและสังคมนักเต้น

3.2 มองเห็นคุณค่าของเวลาของผู้เรียนจึงต้องใช้เวลาให้คุ้มค่าใน

การจัดการเรียนการสอน วางแผนการสอนในแต่ละวันให้ได้ประโยชน์มากที่สุด เนื่องจากผู้เรียนทุกคนอยู่ในวัยทำงานหรือวัยเรียน ย่อมมีภาระหน้าที่ในการทำงานหรือเรียน และมีภารกิจส่วนตัวอื่น ๆ มากมาย การที่นักเดินมาเข้าร่วมกับทางคณะแสดงว่าที่นี่สามารถสร้างประโยชน์หรือมีความจำเป็นต่อตัวเขา หรือสามารถแก้ปัญหาบางอย่างในชีวิตของเขาได้ ดังนั้นการที่ผู้เรียนได้แบ่งจัดสรรเวลาของเขาเข้ามาเข้าร่วมกับคณะ ครูผู้สอนและผู้อำนวยการจึงต้องพยายามทำเวลานั้นให้เกิดประโยชน์สูงสุด พยายามหาครูที่เก่ง และกิจกรรมที่จะทำให้ผู้เรียนพัฒนามาให้ผู้เรียนอยู่เสมอ และการจัดการเรียนการสอนในแต่ละวันจำเป็นต้องวางแผนมาเป็นอย่างดีเพื่อให้ผู้เรียนได้ทำแบบฝึกหัดที่จำเป็นอย่างครบถ้วนและมีประสิทธิภาพมากที่สุด

3.3 ปรับเปลี่ยนการสอนในแต่ละวันให้เข้ากับกลุ่มผู้เรียนในวันนั้น

มากที่สุด การเรียนการสอนในแต่ละวันนั้น จะมีนักเดินมาเข้าร่วมแตกต่างกันไป ทั้งด้านทักษะ อายุ ความสามารถ ครูผู้สอนอาจจะต้องมีการปรับเปลี่ยนแบบฝึกหัดในแต่ละวันให้เข้ากับผู้เรียนส่วนใหญ่ในวันนั้น อย่างเช่นการสอนผู้เรียนที่ยังเป็นวัยรุ่นยังไม่เยอะมาก อาจจะต้องใช้แบบฝึกหัดเพื่อฝึกความเร็ว ความแข็งแรง ความจำ อาจมีท่าที่ใช้กำลังมากน้อยเพื่อเป็นการสร้างความท้าทายและฝึกพลังกำลังพร้อมกับความเข้าใจกล้ามเนื้อไปด้วย แต่ถ้าผู้เรียนส่วนใหญ่เริ่มมีอายุมากขึ้น การทำแบบฝึกหัดอาจจะต้องช้าขึ้น เน้นความเข้าใจในกล้ามเนื้อมากกว่าพลังกำลัง เพราะอาจจะทำให้ร่างกายบาดเจ็บได้ง่าย เป็นต้น หรือถ้าหากเกิดปัญหาที่ทำให้ชั้นเรียนล่าช้า เช่น การสอนในบางท่าที่ต้องใช้เวลาาน ก็อาจจะต้องมีการปรับเปลี่ยนแบบฝึกหัดต่อไปให้กระชับขึ้น หรือผสมผสานท่าเพื่อทำให้การดำเนินการสอนจบลงภายในเวลาที่กำหนด



ภาพประกอบ 11 แผนผังภาพรวมการวัดและประเมินผลการวิเคราะห์ผู้เรียน
ที่มา : ผู้วิจัย

4.การวางแผนวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ ทางคณะมีการวางแผนวัตถุประสงค์เพื่อดำเนินงานให้เป็นไปตามเป้าหมายหลักของทางคณะคือเพื่อการพัฒนาให้นักเดินให้มีความเป็นมืออาชีพมากที่สุด โดยการจัดสรรทั้งด้านความรู้และประสบการณ์เพื่อเพิ่มพูนทักษะของนักเดินบัลเล่ต์ ซึ่งทางคณะไม่ได้บังคับให้นักเดินทุกคนต้องทำตาม หรือเข้าร่วมทุกกิจกรรมของทางคณะ เพียงแต่ทางคณะเป็นผู้อำนวยความสะดวก เสนอแนะ และมีส่วนร่วมในการวางแผน ซึ่งทางคณะได้มีการวางแผนวัตถุประสงค์ไว้ครอบคลุมเป็นข้อ ๆ ดังต่อไปนี้

4.1 ต้องการให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถที่พร้อมต่อการ
ทำงานในการเป็นนักเต้นบัลเล่ต์อาชีพ ทางคณะมีเป้าหมายหลักตั้งแต่ก่อตั้งคณะว่าอยากพัฒนานักเต้นบัลเล่ต์ชาวไทยให้มีความสามารถเทียบเท่ากับนักเต้นนานาชาติ โดยการสร้างคณะเต้นที่มีความคล้ายคลึงกับคณะเต้นต่างประเทศให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยสร้างชั้นเรียนบัลเล่ต์และชั้นเรียนการเต้นร่วมสมัยซึ่งเป็นการเต้นที่จำเป็นต่อการทำงานของนักเต้นบัลเล่ต์ขึ้นอย่างเป็นประจำเพื่อฝึกฝนทักษะ ความสามารถของร่างกายซึ่งจะฝึกฝนทั้งด้านเทคนิคการเต้น การเป็นนักแสดง และการปฏิบัติตัวในการเป็นนักเต้นอาชีพ พยายามสร้างโอกาสในการแสดงให้กับนักเต้นในคณะให้บ่อยที่สุด ซึ่งอย่างน้อยต้องจัดปีละ 1 ครั้ง ที่เป็นการแสดงใหญ่ในโรงละครที่เหมือนกับ

คณะดันที่อื่น เพื่อเป็นการนำความรู้ ทักษะ ความสามารถที่ได้ฝึกฝนตลอดทั้งปี มาทำงานจริง ซึ่งก็จะได้ฝึกฝนทุกขั้นตอนก่อนการแสดงจริง ไม่ว่าจะเป็นการฝึกซ้อมในห้องซ้อม การฝึกซ้อมที่โรงละคร และการแสดงจริงในโรงละคร นอกจากนั้นยังมีการแสดงขนาดเล็กในหลากหลายจุดประสงค์ เช่น เพื่อการศึกษา งานนิทรรศการ การกุศล รวมถึงงานอีเวนต์ ซึ่งเป็นการสร้างเสริมประสบการณ์ในการทำงานที่หลากหลายให้กับนักเต้นในคณะเพื่อให้เจอปัญหาจริง และหาทางแก้ไข และนำไปปรับใช้ในการทำงานต่อ ๆ ไป

4.2 เน้นความหลากหลายของรูปแบบการเต้นบัลเลต์และการเต้น

ร่วมสมัย เนื่องจากการเต้นบัลเลต์และการเต้นร่วมสมัยในปัจจุบันมีหลากหลายรูปแบบ แล้วแต่ความนิยมของแต่ละพื้นที่และบริบทต่าง ๆ ซึ่งการทำงานเป็นนักเต้นบัลเลต์อาชีพจึงจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนการเต้นของตนให้เข้ากับการทำงานในทุก ๆ รูปแบบตามที่งานงานนั้นต้องการ ซึ่งคณะก็เล็งเห็นความสำคัญที่นักเต้นจำเป็นจะต้องฝึกฝนการเต้นให้ได้หลายรูปแบบ(Style) ไม่ยึดติดรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งเป็นหลัก โดยการเชิญศิลปินที่มีความรู้และมีชื่อเสียงทั้งในประเทศและต่างประเทศมาให้ความรู้และทำงานร่วมกับนักเต้นอย่างต่อเนื่อง นักเต้นและครูสอนเต้นบัลเลต์คอนเทมโพรารีจากต่างประเทศที่เคยมาสอนเต้นและมาทำงานร่วมกับนักเต้นปีซีบี ตัวอย่าง เช่น Pedro Carneiro, Garry Trinder, Jame Pett, Travis Clausen-Night, Oliviero Bifulco, MenGhan Lou, Liza Ochiai, เป็นต้น และนักเต้นและครูสอนเต้นที่มีชื่อเสียงในประเทศไทย ได้แก่ ศรฉวี ธนะธนิต(ปัก), ณัฐนรี พิพิธสุขสันต์(ออมมิ) เป็นต้น เพื่อเพิ่มเติมความรู้ใหม่ ๆ อย่างสม่ำเสมอ ทั้งทางด้านการเต้นซึ่งก็จะมีทั้งการทำชั้นเรียนเต้นและการบรรยาย และกระบวนการสร้างสรรค์ผลงาน

4.3 สร้างองค์ความรู้เพื่อให้ผู้เรียนนำไปปรับใช้กับตนเอง ดังที่

กล่าวไปข้างต้นว่าทางคณะบางกอกซิตีบัลเลต์เล็งเห็นความสำคัญที่นักเต้นจำเป็นจะต้องฝึกฝนการเต้นให้ได้หลายรูปแบบ ไม่ยึดติดรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งเป็นหลัก ในชั้นเรียนประจำ ครูผู้สอนของคณะจะไม่บอกว่าการเต้นรูปแบบไหนถูกหรือผิด หรือรูปแบบไหนดีกว่ากัน เพียงแต่ครูจะแนะนำในการปรับใช้ของตนเองว่าเป็นอย่างไร และให้ผู้เรียนได้คิด วิเคราะห์และหาวิธีการหรือรูปแบบการเต้นที่เหมาะสมกับตนเองที่สุด อีกทั้งทางคณะยังเปิดโอกาสให้นักเต้นได้สร้างสรรค์ผลงานตามรูปแบบที่ตนเองถนัดอีกด้วย

4.4 ปลูกฝังค่านิยม ความประพฤติ ทศนคติ ที่เหมาะสมสำหรับ

การทำงานและการเป็นนักเต้นบัลเลต์อาชีพ ทางคณะพยายามอย่างยิ่งที่จะปลูกฝังสิ่งสำคัญของการเป็นนักเต้นบัลเลต์อาชีพ ไม่ว่าจะเป็นการมีวินัยในการเข้าชั้นเรียน ความรับผิดชอบต่อหน้าที่

ของตน ภาพลักษณ์ของการเป็นนักแสดงควรแต่งกายให้เหมาะสมและทำตนเองให้ดูดีอยู่เสมอ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ก็ได้รับการปลูกฝังมาจากผู้ก่อตั้งคณะและครูประจำคณะตั้งแต่ก่อตั้งคณะเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน และการปฏิบัติตัวเป็นแบบอย่างของนักเต้นรุ่นพี่ให้กับนักเต้นรุ่นน้องซึ่งเป็นสิ่งสำคัญมาก นอกจากนั้นสิ่งสำคัญอีกอย่างคือการทำงานร่วมกับผู้อื่น การเห็นอกเห็นใจผู้อื่น การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ความสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จะทำให้การทำงานนั้นราบรื่นและประสบความสำเร็จ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะไม่มีการบังคับหรือมีกฎระเบียบที่ตายตัวให้นักเต้นทำ แต่ให้นักเต้นได้เรียนรู้จากตนเองและคนรอบข้างเพื่อตัดสินใจในการปฏิบัติตัวของนักเต้นเอง



ภาพประกอบ 12 แผนผังภาพรวมการวางแผนวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้
ที่มา : ผู้วิจัย

5.การออกแบบประสบการณ์ในการเรียนรู้ การออกแบบกิจกรรมต่างๆ ของทางคณะ จะต้องมองเห็นถึงความสำคัญและความจำเป็นต่อนักเต้นที่จะสามารถพัฒนานักเต้นให้มีความรู้ ทักษะ และประสบการณ์ที่พร้อมต่อการทำงานเป็นนักเต้นอาชีพให้มากที่สุดและเหมาะสมกับตัวนักเต้นมากที่สุด ซึ่งจะมีหลักเกณฑ์ในการออกแบบรูปแบบกิจกรรมต่างๆ ดังต่อไปนี้

5.1 มองดูถึงความสนใจและความสามารถของแต่ละบุคคล และ

ศักยภาพในองค์รวมของสมาชิก ในการออกประสบการณ์ในการเรียนรู้ของนักเต้น ทางคณะจะต้องทำการมองดูความสามารถส่วนตัวของนักเต้นแต่ภาพรวมของนักเต้นในคณะทั้งหมด เพื่อการออกแบบประสบการณ์ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการจัดอบรม(workshop) การเลือกครูจากภายนอก มาสอน การออกแบบการแสดง ซึ่งทางคณะควรจะเลือกรูปแบบกิจกรรมหรือรูปแบบการเต้นที่คาดว่านักเต้นในคณะจะสามารถทำได้ หรือน่าจะพัฒนาให้ใกล้เคียงได้ และจะต้องเป็นสิ่งที่มีความประโยชน์และจำเป็นต่อนักเต้นส่วนใหญ่ และก็ขึ้นอยู่กับความเป็นไปได้ของโอกาสในการจัดงบประมาณที่ทางคณะจะสามารถหามาได้ และการสนับสนุนรายบุคคลจะมีบ้าง ตามโอกาสที่มาถึง และนักเต้นคนนั้นมีความพร้อมและความสามารถเพียงพอที่จะสนับสนุนต่อไป ทางคณะก็จะพยายามสนับสนุนอย่างเต็มที่

5.2 เน้นการทำงานที่เหมือนหรือใกล้เคียงกับคณะเต้นมืออาชีพ

จริง ๆ ไม่ว่าจะเป็นในด้านการเรียน การซ้อม รวมถึงการทำการแสดง ทางคณะจำเป็นจะต้องทำทุกอย่างให้เป็นระบบมากที่สุดให้เหมือนกับคณะเต้นในต่างประเทศ ซึ่งได้แก่ การกำหนดวัน เวลา ในการแสดง การเรียนและซ้อมอย่างชัดเจนล่วงหน้าอย่างน้อย 2 เดือน การกำหนดตำแหน่งนักเต้นตามหลักของคณะบัลเลต์สากล การเตรียมชุดการแสดงและการแต่งหน้าแต่งตัวด้วยตนเอง เป็นต้น

5.3 มีการส่งเสริม และเปิดโอกาสให้ทำงานที่หลากหลาย นอกจากคณะ

จะเปิดโอกาสในการแสดงและพัฒนานักเต้นให้เป็นนักเต้นอาชีพแล้ว ทางคณะยังมีการสนับสนุน และเปิดโอกาสให้ทำงานด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการแสดง ไม่ว่าจะเป็น การออกแบบท่าเต้น การควบคุมการแสดง และการดูแลการผลิตการแสดง(Production) รวมถึงการสอน ซึ่งก็แล้วแต่ความสนใจและความถนัดของสมาชิกแต่ละคน นอกจากนั้นทางคณะจะดูจากความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมายอีกด้วยว่าเหมาะสมที่จะได้ทำงานนั้น ๆ หรือไม่



ภาพประกอบ 13 แผนผังภาพรวมการออกแบบประสบการณ์ในการเรียนรู้
ที่มา : ผู้วิจัย

6.การดำเนินการให้เกิดประสบการณ์ในการเรียนรู้

ทางคณะจะมีการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งจะแบ่งได้เป็นสองช่วง ได้แก่ ช่วงที่มีการแสดง และช่วงที่ไม่มีการแสดง ซึ่งในทั้งสองช่วงจะมีความแตกต่างกันเล็กน้อย ซึ่งในแต่ละช่วงก็จะมีขั้นตอนการทำงานที่แตกต่างกัน ดังต่อไปนี้

6.1 ช่วงที่มีการแสดง ซึ่งเป็นเป้าหมายหลักของทางคณะ ที่ต้องการให้นักเต้นได้สร้างทักษะ ความรู้ ประสบการณ์ไปการไปแสดงบนเวที ซึ่งการแสดงหลักของทางคณะจะมี 2 การแสดง ได้แก่ การแสดงร่วมกับโรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเลต์ ซึ่งจะจัดขึ้นประมาณเดือนมีนาคม และการแสดงของทางคณะบางกอกซิตี้บัลเลต์เองจะจัดขึ้นในเดือนมิถุนายน – กรกฎาคมของทุกปี ซึ่งจะมีขั้นตอนการทำงานไปในทิศทางเดียวกัน ดังต่อไปนี้

6.1.1 การเตรียมการ การวางแผนเตรียมงานจะเป็นหน้าที่ของผู้อำนวยการ และทีมคุณครูประจำคณะ ปรัชชาหรือหาพื้นที่ในการแสดง หาเงินทุนรวมถึงความเป็นไปได้ในการจัดการแสดงต่างๆ และการทำงานเบื้องหลัง ซึ่งจะเป็นไปตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1) การวางแผนงานในการเลือกการแสดงในส่วนของบริษัทจะดูว่าบัลเลต์เรื่องไหนเหมาะสมกับความสามารถของนักเต้นในคณะตอนนั้น ทั้งด้านความสามารถและด้านจำนวนของนักเต้น ในส่วนของการเต้นร่วมสมัย จะพยายามหาศิลปินที่มาเข้าร่วมหรือมาทำงานร่วมกับนักเต้นในรูปแบบที่นักเต้นในคณะยังไม่คุ้นเคย หรือเป็นงานรูปแบบ

ใหม่ ๆ ที่คนไทยยังไม่คุ้นเคย เพื่อให้ นักเดินไทยและคนดูได้ได้ประสบการณ์ใหม่ ๆ การติดต่อนักแสดงรับเชิญซึ่งจะต้องดูว่าศิลปินคนใดมีความพร้อมด้านเวลารวมถึงงบประมาณที่ทางคณะมี

2) การจองสถานที่ ทางคณะจะต้องทำการติดต่อไปยังโรงละครที่เหมาะสมไม่ว่าจะเป็นด้านทำเล การรองรับคน เทคนิคของโรงละครที่การแสดงครั้งนั้นต้องการและทำการเลือกวัน เวลา ที่คิดว่าเหมาะสมและสอดคล้องกับงบประมาณเพื่อตกลงและจองกับทางโรงละครให้เรียบร้อย

3) การประชาสัมพันธ์ หลังจากที่ได้ทำการเลือกเรื่องที่จะแสดงและวันเวลาที่เหมาะสมแล้ว ทางคณะจะต้องทำการประชาสัมพันธ์โดยการทำโปสเตอร์เผยแพร่ไปในสถานที่ต่าง ๆ รวมถึงทางออนไลน์เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์ให้กับคนดูและเพื่อทำการติดต่อหาผู้สนับสนุนทางด้านเงินทุน

4) การทำงานเบื้องหลัง นอกจากการทำการประชาสัมพันธ์และการหาเงินทุนแล้ว ทางคณะจะต้องทำการเตรียมงานในส่วนเบื้องหลัง ได้แก่ การติดต่อบริษัททำงานเบื้องหลัง เพื่อทำการออกแบบและวางแผนรูปแบบงาน ลำดับขั้นตอนต่าง ๆ ของการจัดงาน การออกแบบเวที รวมถึงกลไกต่าง ๆ ของเวที และการต้อนรับแขกหน้างาน จนกระทั่งสิ้นสุดงาน

6.1.2 การฝึกซ้อม ซึ่งจะเป็นหน้าที่หลักของครูประจำคณะ จะต้องชี้แจงอธิบาย ขอบเขตการทำงานต่าง ๆ ให้แก่นักเดิน ซึ่งได้แก่ บทบาทที่ได้รับ การจัดสรรเวลาซ้อม และการพัฒนาทักษะเพื่อการแสดง ซึ่งจะมีครูเป็นผู้สนับสนุนและคอยชี้แนะ ขั้นตอนนี้จะเกิดขึ้นหลังจากมีการสรุปงานเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ซึ่งจะเป็นไปตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1) แจ้งรายละเอียดของการจัดงาน ไม่ว่าจะเป็นวันที่สถานที่ รูปแบบงาน ระยะเวลาในการซ้อม

2) แจ้งบทบาทหน้าที่ในการแสดงว่าแต่ละคนได้แสดงชุดการแสดงใดบ้าง และสอบถามความสมัครใจและตารางงานของแต่ละคนเพื่อจัดสรรระยะเวลาในการซ้อมเพิ่มเติมจากตารางการซ้อมที่ได้กำหนดไว้แล้ว

3) เริ่มทำการซ้อมหลังจากเวลาเข้าชั้นเรียนบัลเลต์ และตารางเวลาอื่น ๆ ที่ทำได้การนัดหมายเพิ่มเติม โดยมีผู้ออกแบบผลงานเป็นผู้ควบคุม ฝึกซ้อม และปรับแก้

4) ผู้อำนวยการเข้าชมและให้ข้อชี้แนะในการพัฒนาการแสดงเป็นระยะ

5) ในกรณีที่มิมีนักแสดงรับเชิญจากต่างประเทศ ก็ต้องทำการซ้อมร่วมกันตามระยะเวลาที่ทางคณะกำหนดไว้

6) ในกรณีที่มิมีผู้สนับสนุนจะมีการซ้อมการแสดงเพื่อให้ผู้สนับสนุนเข้าชมก่อนเข้าโรงละครและแสดงจริง

7) ในการแสดงร่วมกับโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์จะมีการซ้อมใหญ่ร่วมกันนักเรียนก่อนการแสดง 1 เดือน

6.1.3 การปฏิบัติ คือการเข้าโรงละครเพื่อการแสดงจริง จะทำทุกอย่างตามขั้นตอนของการเป็นนักแสดงมืออาชีพ ไม่ว่าจะเป็นการเข้าไปซ้อมในสถานที่จริง 1-2 วัน การอบอุ่นร่างกายก่อนการแสดงจริง การซ้อมพร้อมกับชุดจริงขั้นตอนเหมือนการแสดงจริงทุกอย่าง และการแสดงรอบจริง บวกกับประสบการณ์บนเวทีร่วมกับนักแสดงมืออาชีพระดับนานาชาติที่มาร่วมงานร่วมกัน ซึ่งจะเป็นไปตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1) การเตรียมของที่ตนเองใช้เพื่อเข้าโรงละคร นักแสดงทุกคนจะต้องจัดการดูแลชุดและเครื่องแต่งกายของตนเองให้เรียบร้อย และนำไปโรงละครด้วยตนเอง ช่วงก่อนการแสดง ทางนักแสดงทุกคนจะต้องมีการซ้อมการแสดงพร้อมกับชุดจริง ซึ่งนักแสดงแต่ละคนต้องลองชุดของทางคณะที่ตรงตามชุดการแสดง และมีขนาดชุดใกล้เคียงกับตัวเอง และถ้าหากต้องมีการปรับ แก้ไขชุดส่วนใด ต้องทำการชี้แจงให้กับช่างทำชุดประจำคณะช่วยแก้ไข หรือถ้าหากแก้ไขเพียงเล็กน้อยก็สามารถทำได้ด้วยตนเองให้แล้วเสร็จก่อนที่จะเข้าซ้อมที่โรงละคร

2) การเข้าซ้อมที่โรงละคร จำนวนวันในการเข้าซ้อมจะขึ้นอยู่กับจำนวนการแสดงในแต่ละครั้ง ถ้ามีหลายการแสดงก็จะมีหลายวัน ส่วนมากจะอยู่ที่ 2-3 วันก่อนการแสดงจริง จะประกอบไปด้วย การกำหนดจุดบนเวทีของนักแสดง(Blocking) การกำหนดไฟร่วมกับนักแสดง(Lighting) การซ้อมการแสดงเหมือนรอบจริง(Runthrough)ซึ่งจะซ้อมร่วมกับนักแสดงรับเชิญจากต่างประเทศและกับทีมงานทุกฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายฉาก ฝ่ายอุปกรณ์การแสดง ฝ่ายผู้ควบคุมเวที ฝ่ายผู้ประสานงานหลังเวที(Backstage) นักแสดงทุกคนจะต้องรู้ตำแหน่งการเข้าออกของตนในแต่ละชุดการแสดง และอุปกรณ์เสริมต่าง ๆ ที่ตนเองต้องรับผิดชอบนำเข้าหรือออกเวที

3) การแสดงจริง ก็แล้วแต่ว่าการแสดงครั้งนั้นมีจำนวนกี่วันหรือกี่รอบ ซึ่งจะทำทุกอย่างตามที่ได้ซ้อมไว้

6.2 ช่วงที่ไม่มีการแสดงหรือพักการแสดง ทางคณะยังมีการจัดการเรียนการสอนของคณะเด่นอย่างเป็นปกติ เพื่อให้นักแสดงได้ฝึกฝนร่างกายอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งทางคณะจะคอยหา

ครูผู้มีความรู้และประสบการณ์ มาสอนและให้ความรู้อย่างหลากหลายและสม่ำเสมอ นอกจากการเต้นบัลเลต์และการเต้นร่วมสมัยแล้ว ยังมีการเต้นประเภทอื่น เช่น การเต้นแท็ป การเต้นระบำพื้นเมืองตะวันตก เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีครูผู้มีความรู้มาให้ความรู้ในด้านการบรรยายอีกด้วย เช่น การบรรยายเรื่องประวัติศาสตร์การเต้น บัลเลต์ในช่วงโควิด 19 การบาดเจ็บและการสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อนักเต้น เป็นต้น นอกจากการเข้าชั้นเรียนเพื่อพัฒนาตนเองแล้ว ทางคณะยังสนับสนุนให้นักเต้นได้เข้าร่วมการแข่งขันเต้นในระดับประเทศ ตามความสนใจและเวลาของนักเต้นแต่ละคนที่มีอีกด้วย

เดือน	การแสดง	กิจกรรม
มกราคม	การแสดง	ฝึกซ้อมการแสดง
กุมภาพันธ์	ร่วมกับโรงเรียน	ซ้อมร่วมกับนักเรียน BCB
มีนาคม	BCB	การแสดง Bangkok city ballet Junior Ballet
เมษายน	พักการแสดง	ชั้นเรียนปกติ เพื่อรักษาสภาพร่างกายนักเต้นและฝึกฝนทักษะพื้นฐานให้พร้อมต่อการแสดง
พฤษภาคม	การแสดงของ	วางแผนงานและฝึกซ้อม
มิถุนายน	คณะ BCB	ฝึกซ้อมการแสดง
กรกฎาคม		ฝึกซ้อมการแสดง
สิงหาคม		การแสดง การแสดง Bangkok city ballet Company
กันยายน	พักการแสดง	ชั้นเรียนปกติ เพื่อรักษาสภาพร่างกายนักเต้นและฝึกฝนทักษะพื้นฐานให้พร้อมต่อการแสดง
ตุลาคม	พักการแสดง	ชั้นเรียนปกติ เพื่อรักษาสภาพร่างกายนักเต้นและฝึกฝนทักษะพื้นฐานให้พร้อมต่อการแสดง
พฤศจิกายน	การแสดง	วางแผนงานการแสดง/นักเต้นเข้าชั้นเรียนปกติ
ธันวาคม	ร่วมกับโรงเรียน BCB	ฝึกซ้อมการแสดง

ตาราง 1 ตารางการทำงานของคณะบางกอกซิตีบัลเลต์ภายใน 1 ปี

ที่มา : ผู้วิจัย

7.การประเมินผลและการวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ใหม่

การประเมินของทางคณะจะได้ไม่เป็นการประเมินแบบลายลักษณ์อักษร แต่จะเป็นการประเมินตามสภาพจริง โดยการสังเกตพฤติกรรมของนักเต้นทั้งด้านทักษะ การทำงาน กระบวนการคิด การแก้ไขปัญหาทั้งในขั้นตอนก่อนการทำงาน ระหว่างการทำงาน และการแสดงออกในการปฏิบัติงานจริง ซึ่งการประเมินของทางคณะจะมีทั้งการประเมินในองค์รวมของนักเต้นทั้งคณะ และประเมินนักเต้นรายบุคคลโดยผู้อำนวยการ และทีมคุณครูประจำคณะ ซึ่งเมื่อจบการแสดงแต่ละครั้งทางคณะจะมีการสรุปงานและทำเป็นรายงานหลังจบการแสดงในภาพรวม การประเมินของทางคณะมีขั้นตอน ๆ ดังต่อไปนี้

7.1 คณะประเมินผลผู้เรียนในองค์รวมก่อนการจัดการแสดง ครู

และผู้อำนวยการจะปรึกษาหารือถึงความสามารถของสมาชิกในคณะว่ามีศักยภาพมากน้อยเพียงใด ทั้งด้านทักษะ ความสามารถและจำนวนบุคลากรว่ามีเพียงพอหรือไม่ ในการจัดการแสดงต่างๆ และออกแบบรูปแบบงานให้เหมาะสมที่สุดกับความสามารถของคณะในขณะนั้น

7.2 คณะประเมินผลผู้เรียนรายบุคคลก่อนการแสดง ครูและ

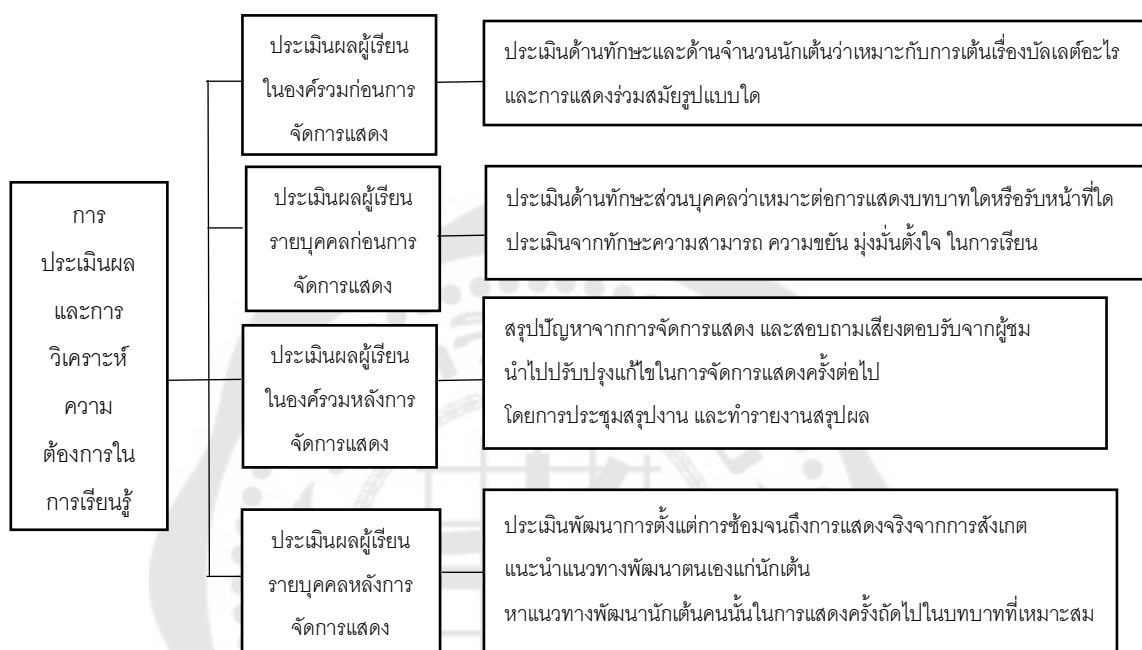
ผู้อำนวยการปรึกษาหารือถึงการพัฒนาทักษะและความรับผิดชอบของนักแสดงแต่ละคน ตั้งแต่เริ่มต้นเข้าร่วมคณะจนถึงเวลาที่จะจัดการแสดง เพื่อจัดสรรบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสม หรือมอบหมายบทบาทที่คิดว่านักเต้นแต่ละคนจะสามารถพัฒนาเพื่อไปถึงจุดนั้นได้

7.3 คณะประเมินผลผู้เรียนในองค์รวมหลังจากการแสดง ว่าประสบ

ความสำเร็จมากน้อยเพียงใด มีข้อผิดพลาดอย่างไร และผลตอบรับจากผู้สนับสนุน และผู้ชมที่มาดูเป็นอย่างไร เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข หรือมองเห็นสิ่งที่เป็นจุดเด่นหรือแนวทางที่ควรนำไปผลักดันต่อไป และนำไปพัฒนาการผลิตการแสดงให้ดีขึ้นในครั้งต่อไป

7.4 คณะประเมินผลผู้เรียนรายบุคคลหลังการแสดง ครูและ

ผู้อำนวยการจะดูผลลัพธ์จากการแสดงของนักเต้นแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร ทั้งด้านทักษะในส่วนของเทคนิคการเต้น ทักษะในการเป็นนักแสดงหรือการสื่อสาร รวมทั้งระเบียบวินัย ความรับผิดชอบในการทำงาน ว่าทั้งสามส่วนนั้นบรรลุผลมากน้อยเพียงใด รวมทั้งดูพัฒนาการตั้งแต่เริ่มซ้อมจนถึงการแสดงสิ้นสุด แต่การประมวลผลนั้นจะไม่ได้มีการตัดสินหรือพูดถึงในแง่ร้าย จะเป็นการให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ ชี้แนะการพัฒนาต่อไปในอนาคต มองหาจุดเด่นที่ควรผลักดันหรือมอบโอกาสที่เหมาะสมให้ในครั้งต่อไป



ภาพประกอบ 14 แผนผังภาพรวมการประเมินผลและการวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ใหม่
ที่มา : ผู้วิจัย

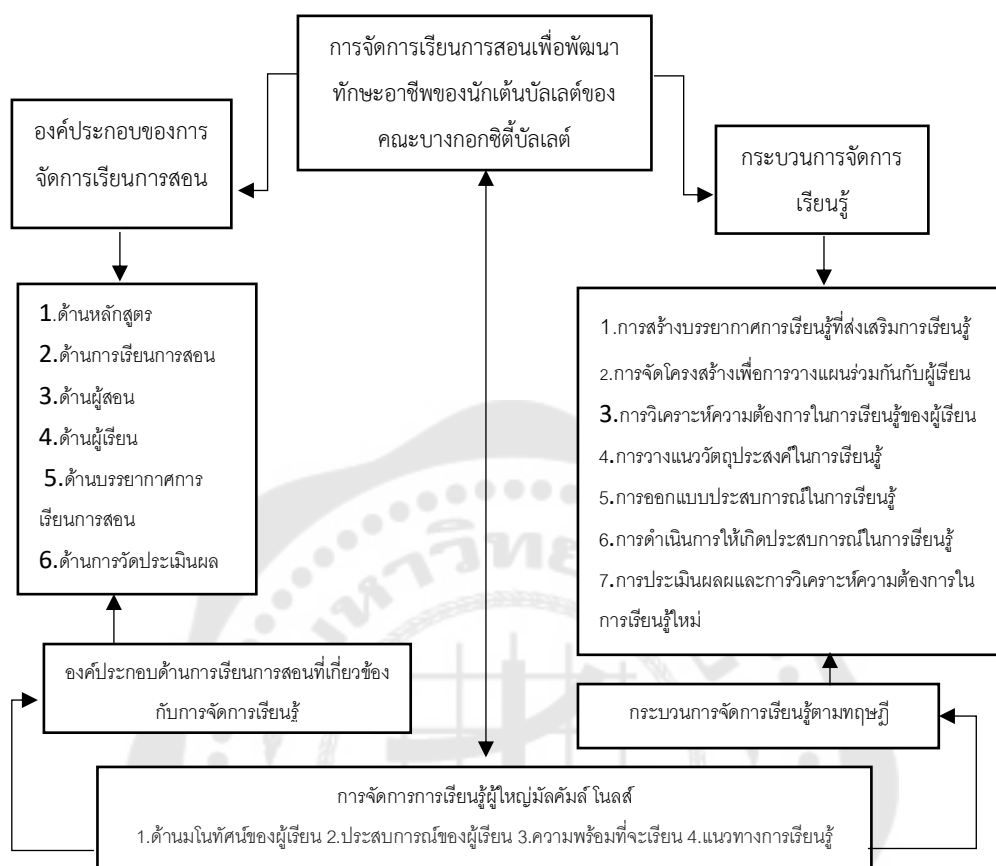
จากการวิเคราะห์การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเรียนบัลเลต์ของคช บางกอกซิตี้บัลเลต์มีความสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้ผู้ใหญ่ของมัลคัม โนลส์ เนื่องจากทาง คณะได้มีการจัดการเรียนการสอนให้ตอบสนองต่อธรรมชาติของผู้ใหญ่ ซึ่งจะมีการกล่าวถึงหลัก 4 ข้อ ซึ่งมีความสัมพันธ์ดังต่อไปนี้

1.ด้านมโนทัศน์ของผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนที่เข้าร่วมล้วนมีความต้องการในการ พัฒนาตนเองในด้านการเต้นบัลเลต์และต้องการมีพื้นที่ในการแสดงและหาประสบการณ์ต่างๆเพื่อนำไปใช้ในชีวิตของตน จึงทำให้คนกลุ่มนี้ต้องการเข้าร่วมกับทางคณะ ซึ่งกระบวนการจัดการ เรียนรู้ตามหลักข้อนี้ได้แก่ การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เหมาะสม การวิเคราะห์ความต้องการ ของผู้เรียน การประเมินผลและการวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ใหม่

2. ประสิทธิภาพของผู้เรียน ผู้เรียนที่มาเข้าร่วมนั้นต่างมีประสิทธิภาพในการเต้น บัลเลต์มาก่อน การที่มาเข้าร่วมกับทางคณะซึ่งมีการจัดการเรียนการสอน และจัดประสบการณ์ ทางด้านการเต้นบัลเลต์และการทำงานด้านการเต้น จะทำให้ผู้เรียนนั้นได้พัฒนาต่อยอดความรู้ เดิมของตนที่มีอยู่ให้เกิดเป็นประสบการณ์ใหม่ที่เชื่อมโยงกับองค์ความรู้เดิม ซึ่งเกิดจากการเรียนรู้ ด้วยตนเองซึ่งกระบวนการจัดการเรียนรู้ตามหลักข้อนี้ได้แก่ การออกแบบประสบการณ์ในการ เรียนรู้ การดำเนินการให้เกิดประสบการณ์ในการเรียนรู้

3. ความพร้อมที่จะเรียน กลุ่มผู้เรียนที่มาเข้าร่วมกับทางคณะนั้นสามารถจัดสรรค เวลาเข้ามาเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆของทางคณะ เนื่องจากเล็งเห็นความสำคัญของการเข้าร่วม สามารถ นำความรู้ที่ได้ไปใช้ในการประกอบอาชีพหรือการใช้ชีวิตของตนเองได้ ซึ่งกระบวนการจัดการ เรียนรู้ตามหลักข้อนี้ได้แก่ การจัดโครงสร้างเพื่อการวางแผนร่วมกันกับผู้เรียน

4. แนวทางการเรียนรู้ กลุ่มผู้เรียนที่มาเข้าร่วมจะยึดปัญหาเป็นศูนย์กลางในการ เรียนรู้ เนื่องจากในการประกอบอาชีพหรือการใช้ชีวิตของผู้เรียนนั้นมีการเต้นบัลเลต์เข้ามา เกี่ยวข้อง การเข้าร่วมการเรียนการสอนของทางคณะจึงเป็นหนทางหนึ่งที่จะสามารถนำไปแก้ไข ปัญหา หรือจุดบกพร่องต่าง ๆ ของผู้เรียนได้ ซึ่งกระบวนการจัดการเรียนรู้ตามหลักข้อนี้ได้แก่ การ วางแนววัตถุประสงค์ในการเรียนรู้



ภาพประกอบ 15 แผนผังภาพการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเดินบัลเลต์ของคณะ
บางกอกคดี บัลเลต์สัมพันธ์กับกระบวนการจัดการการเรียนรู้ผู้ใหญ่มัลคัมส์ โนลส์
ที่มา : ผู้วิจัย

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการศึกษาวิเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนรู้ตลอดชีวิตเพื่อพัฒนานักเด็บบัณฑิตอาชีพ ของคณะบางกอกซิตี้บัลเลต์ มีการสรุปผลการวิจัย การอภิปรายผลและข้อเสนอแนะในบทนี้ ซึ่งจะกล่าวถึง วัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล เครื่องมือที่ใช้ การวิเคราะห์ข้อมูล สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้และข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป รายละเอียดได้กล่าวเป็นลำดับดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1) เพื่อศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเด็บบัณฑิตในประเทศของคณะบางกอกซิตี้บัลเลต์
- 2) เพื่อวิเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเด็บบัณฑิตในประเทศของคณะบางกอกซิตี้บัลเลต์

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยฉบับนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ(Qualitative Research) โดยอาศัยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการรวบรวมข้อมูลด้านเอกสาร (Review Data) และการรวบรวมข้อมูลภาคสนาม (Fiew Data) ซึ่งมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

1. การเก็บรวบรวมข้อมูลด้านเอกสารจากหนังสือ ตำรา งานวิจัย บทความ เอกสารทางวิชาการที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย
- 2.การเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม ดำเนินการสัมภาษณ์ บุคลากรที่เกี่ยวข้อง เช่น กลุ่มผู้บริหาร กลุ่มครูผู้สอน และกลุ่มนักเด็บบัณฑิตประจำคณะบางกอกซิตี้บัลเลต์ และสังเกตการณ์การจัดการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมภายในคณะ
- 3.นำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์เพื่อสรุปหาหัวข้อในการวิจัยพร้อมทั้งส่งงานวิจัยฉบับแรกให้ครูที่ปรึกษาตรวจสอบ รับคำแนะนำและทำการแก้ไข
- 4.ตรวจสอบความถูกต้องและดำเนินการแก้ไขพร้อมจัดพิมพ์เป็นงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ และนำเสนอผลงาน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้านเอกสารและข้อมูลภาคสนามด้วยตัวเอง ซึ่งการเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม มีเครื่องมือที่ใช้ ดังนี้

- 1.การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth interview) โดยใช้แนวคำถามประกอบการสัมภาษณ์
- 2.การสังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participative Observation) โดยผู้วิจัยทำการสังเกตการณ์จากการเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมภายในคณะ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่เกี่ยวข้อง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้เป็นผู้ที่เกี่ยวข้องกับคณะบางกอกชิตตี้บัลเลต์ ได้แก่ ผู้อำนวยการคณะบัลเลต์ ครูผู้สอนคณะบัลเลต์ สมาชิกคณะบัลเลต์

กลุ่มตัวอย่างได้จากการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ที่มีความสำคัญและมีความเกี่ยวข้องกับการวิจัยในครั้งนี้ โดยใช้วิธีการเลือกสัมภาษณ์แบบเจาะจง และได้กำหนดคุณสมบัติไว้ ดังต่อไปนี้

- 1.กลุ่มผู้บริหาร มีประสบการณ์การบริหารคณะบางกอกชิตตี้บัลเลต์ไม่น้อยกว่า 10 ปี จำนวน 1 คน เป็นหญิง 1 คน
- 2.กลุ่มครูผู้สอน เป็นครูสอนบัลเลต์ประจำของคณะบางกอกชิตตี้บัลเลต์ไม่น้อยกว่า 5 ปี จำนวน 5 คน เป็นหญิง 4 คน เป็นชาย 1 คน
- 3.กลุ่มนักเต้นอาชีพประจำของคณะ เคยเข้าร่วมการเรียนการสอนและการแสดงของคณะบางกอกชิตตี้บัลเลต์ไม่น้อยกว่า 3 ปี จำนวน 11 คน เป็นหญิง 5 คน เป็นชาย 6 คน

การวิจัยครั้งนี้นำเสนอข้อมูลในลักษณะพรรณนาเพื่ออธิบายองค์ประกอบการจัดการเรียนการสอนและกระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์โดยสร้างข้อสรุปจากการวิเคราะห์ข้อมูลตามแนวคิดและทฤษฎีการเรียนรู้ผู้ใหญ่

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการศึกษาวิเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนรู้ตลอดชีวิตเพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของคณะบางกอกชิตตี้บัลเลต์ ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัยออกเป็น 2 ด้านหลักๆ ได้แก่ การศึกษาด้านสภาพการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ใน

ประเทศไทยของคณะบางกอกซิตี้บัลเลต์ และ การศึกษากระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์โดยใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ผู้ใหญ่ (Andragogy) ของ มัลคัม โนลส์ มาวิเคราะห์ ซึ่งผู้วิจัยสามารถสรุปสาระสำคัญได้ดังต่อไปนี้

1. สภาพการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ในประเทศไทยของคณะบางกอกซิตี้บัลเลต์ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาและพบว่ามืองค์ประกอบด้านการเรียนการสอนที่มีความสำคัญต่อการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะวิชาชีพของนักเต้นบัลเลต์ในคณะบางกอกซิตี้บัลเลต์ ได้แก่

1.1 ด้านหลักสูตร เป็นเครื่องมือสำคัญประการหนึ่งที่ใช้พัฒนาและเป็นแนวทางให้กับผู้เรียนและไปสู่จุดหมายปลายทางที่พึงประสงค์ ซึ่งผู้วิจัยสามารถวิเคราะห์และสังเคราะห์ออกเป็น 4 ประเด็น ได้แก่

1.1.1 วัตถุประสงค์ของหลักสูตร (Curriculum Aims) เป้าหมายหลักคือการพัฒนา และฝึกฝนนักแสดงบัลเลต์เพื่อการแสดงบัลเลต์ และอยากให้ในประเทศไทยมีคณะเต้นบัลเลต์ที่เทียบเท่านานาชาติ ซึ่งจุดประสงค์ของหลักสูตรที่ทางคณะมุ่งหวังจะแบ่งออกได้เป็น 2 ส่วน ได้แก่

1) ความรู้ในเนื้อหาสาระ ทำให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจในด้านการเต้นบัลเลต์ และการเต้นร่วมสมัยที่ถูกต้อง รวมถึงความรู้ในด้านการออกแบบท่าเต้น กระบวนการทำงานเบื้องหน้าและเบื้องหลังในการผลิตการแสดง

2) ทักษะกระบวนการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนมีทักษะกระบวนการในด้านทักษะและความคิดได้แก่ ทักษะกระบวนการเต้นที่ถูกต้องสมบูรณ์ ทักษะกระบวนการสร้างความตระหนักรู้ถึงหน้าที่และการปฏิบัติตนของการเป็นนักเต้นบัลเลต์ที่ดี ทักษะกระบวนการสร้างเจตคติและค่านิยมของการเป็นเป็นนักเต้นบัลเลต์ที่ดี ทักษะกระบวนการในการแก้ปัญหาในการทำงานจริง

1.1.2 เนื้อหาสาระ (Content) ภารกิจหลักในการสร้างการแสดงบัลเลต์อย่างเป็นประจำทุกปี เพื่อเป็นพื้นที่ในสมาชิกรักเต้นในคณะได้ฝึกฝนตนเองเพื่อให้พร้อมต่อการแสดง ในการเข้าร่วมการแสดงแต่ละครั้ง เนื้อหาที่ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้และฝึกฝน ได้แก่

1) การเรียนรู้ด้านทักษะและทฤษฎีของการเต้นบัลเลต์ในชั้นเรียน

2) การเรียนรู้ด้านทักษะและทฤษฎีของการเต้นร่วมสมัย
ในชั้นเรียน

3) กระบวนการและขั้นตอนในการฝึกซ้อมการแสดง
บัลเลต์และการเต้นร่วมสมัย รวมถึงกระบวนการสร้างสรรค์ผลงาน

4) กระบวนการและขั้นตอนในการแสดงจริงของการ
แสดงบัลเลต์และการเต้นร่วมสมัย และการทำงานร่วมกับนักแสดงต่างประเทศ

1.1.3 การนำหลักสูตรไปใช้ (Curriculum Implementation)

เป็นการนำหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติ ผู้เรียนจะต้องเข้าร่วมออกเป็น 3 กิจกรรม ดังต่อไปนี้

1) การเข้าเรียนเข้าชั้นเรียนปกติ ซึ่งจะมีชั้นชั้น
เรียนบัลเลต์และชั้นเรียนการเต้นร่วมสมัย

2) การเข้าชั้นเรียนพิเศษหรือเวิร์คชอป

3) การแสดงประจำปีของทางคณะ มีทั้งหมด
สองกลุ่มหลัก ได้แก่ การแสดงประจำปีของทางคณะ และการแสดงร่วมกับโรงเรียนบัลเลต์ปีซีปีการ
แสดงหรืออีเวนต์อื่นๆ

1.1.4 การประเมินผลหลักสูตร (Evaluation) ทางคณะจะมีการ
ประเมินหลักสูตรในองค์รวมโดยจะประเมินจากภาพรวมของการจัดการแสดงใหญ่ประจำปี และการ
แสดงย่อย ๆ ภายในปีนั้น ว่าเป็นอย่างไร โดยจะมีการประชุมกันของครูประจำคณะ และผู้อำนวยการ
คณะเพื่อพูดคุย หรือเพื่อพัฒนาปรับปรุงซึ่งจะมีทั้งจบการแสดงย่อย และจบการแสดงใหญ่

1.2 ด้านการเรียนการสอน ผู้วิจัยสามารถวิเคราะห์และสังเคราะห์แบ่ง
ออกเป็น 3 ประเด็น ดังนี้

1.2.1 การกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ในการสอน ซึ่งได้แก่ การ
ตั้งจุดมุ่งหมายหรือความคาดหวังของครูผู้สอน ได้แก่ ความต้องการให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านการเต้น
บัลเลต์บนเวทีการแสดงที่สมบูรณ์ขึ้น เป็นนักแสดงที่ดี และเป็นแบบอย่างที่ดีต่อนักเต้นรุ่นน้อง และ
อยากให้เป็นพื้นที่ที่นักเต้นทุกคนอยากมาพัฒนาตนเอง

1.2.2 ศาสตร์และศิลป์ในการสอน ซึ่งได้แก่ รูปแบบ ลักษณะ
เทคนิค วิธีการและหลักในการสอน รูปแบบการเรียนการสอนภายในชั้นเรียนจะเป็นการสอนที่เน้น
ทักษะทางด้านการปฏิบัติเป็นหลัก การสอนจะเป็นแบบชั้นเรียนอิสระหรือฟรีคลาส (Free Class) ซึ่ง
แบบฝึกหัดในแต่ละวันจะไม่ซ้ำกัน ลักษณะการเรียนการสอนภายในชั้นเรียนบัลเลต์ จะแบ่งเป็น 2

ขั้นตอนซึ่งเป็นไปตามหลักของชั้นเรียนบัลเลต์ทั่วไป ได้แก่ การทำแบบฝึกหัดที่ราว(Barre Work) และ การทำแบบฝึกหัดที่กลางห้อง(Centre Work) เทคนิคและวิธีการในการเรียนการสอน จะเป็นวิธีการแบบสาธิต ผู้สอนเป็นแกนหรือศูนย์กลาง การออกแบบแบบฝึกหัดควรมีความยากง่ายผสมกัน กระชับ และกระตุ้นผู้เรียนตลอดเวลา นอกจากการฝึกฝนการเต้นที่ถูกต้องแล้ว จำเป็นจะต้องเสริมสร้างทักษะการเป็นนักแสดงในชั้นเรียนด้วย

1.2.3 การปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับผู้เรียน ได้แก่ การโต้ตอบระหว่างครูและนักเรียน ครูจะต้องคอยกระตุ้นผู้เรียนในช่วงเริ่มต้นชั้นเรียนเพื่อให้ผู้เรียนตื่นตัว และทำสมาธิให้พร้อมกับการเรียน และพยายามทำให้ชั้นเรียนสนุกสนานไม่ตึงเครียด ผู้เรียนมีความตั้งใจมาก ๆ อยู่แล้ว ครูเพียงพยายามบอกจุดพร่องพร่องของผู้เรียนให้ครบถ้วนในภาพรวม หรือรายบุคคล หากถ้ามีเวลา อาจจะใช้การสัมผัสร่วมด้วยเพื่อให้ทราบถึงการไขก๊อกลำเนื้อที่ถูกต้อง

1.3 ด้านผู้สอน ผู้วิจัยสามารถวิเคราะห์และสังเคราะห์ออกเป็น 3 ประเด็นที่มีความเกี่ยวข้อง ได้แก่

1.3.1 คุณสมบัติและการคัดเลือกผู้สอน การเลือกครูที่จะมาสอนประจำที่คณะจำเป็นต้องมีประสบการณ์การเต้นบนเวทีเป็นเวลานานหรือหลายปี และจะต้องมีความน่าเคารพและมีความน่าเชื่อถือ ควรมีทักษะและเทคนิคการเต้นที่ดี มีร่างกายที่เหมาะสม สบายกับการเต้นและยังสามารถทำเป็นตัวอย่าง(Demonstrate) ให้ผู้เรียนดูได้

1.3.2 บทบาทและหน้าที่ของผู้สอน หน้าที่หลักของครูก็คือการสอนซึ่งได้แก่ การออกแบบชั้นเรียน การคิดแบบฝึกหัด การสาธิตให้ผู้เรียนดู การสังเกตผู้เรียน และทำการแก้ไขจุดบกพร่องของแต่ละคนและช่วยดูแลเรื่องการซ้อมแสดง นอกจากนั้นจะมีดูแลการผลิตการแสดง(Production) ในกรณีที่การแสดงนั้นไม่มีครูรับเชิญมาจากต่างประเทศมาดูแลการซ้อมและกำกับการแสดง ซึ่งทำให้ผู้สอนได้เรียนรู้และพัฒนาตัวเองไปด้วยในด้านการทำางานอื่น ๆ ทั้งในด้านบทบาทหน้าที่ การจัดการอารมณ์ความรู้สึก ให้การทำงานลื่นไหลได้มากที่สุด

1.3.3 การพัฒนาศักยภาพของผู้สอน การพัฒนาครูของทางคณะจะมีการเชิญครูจากต่างประเทศมาให้ความรู้และให้ครูทุกคนควรจะเข้าร่วมเป็นประจำและแนวทางการพัฒนาตัวเองในฐานะครูอีกอย่างก็คือ สนับสนุนให้ครูประจำคณะเข้าชั้นเรียนร่วมกับผู้เรียนทุกคน เพื่อฝึกฝนและรักษาร่างกายและเทคนิคของตนเอง และสังเกตเห็นปัญหาของผู้เรียน ข้อดีข้อเสีย เพื่อจะได้นำไปปรับใช้ในการสอนครั้งต่อไป

1.4 ด้านผู้เรียน ซึ่งผู้วิจัยสามารถวิเคราะห์และสังเคราะห์ออกเป็น 4 ประเด็น ตามลักษณะการเรียนรู้ของผู้เรียนผู้ใหญ่ ได้แก่

1.4.1 มโนทัศน์ต่อตนเอง คือ การนำตัวเอง ซึ่งนักเต้นส่วนใหญ่ ที่มาเข้าร่วมต้องการพัฒนาการเต้นและการแสดงของตนและอยากที่จะเรียนรู้ทักษะต่างๆเพื่อพัฒนาตนเอง

1.4.2 ประสบการณ์การเรียนรู้เดิม มีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้ ทำให้ต่อยอดความรู้ได้ง่ายซึ่งนักเต้นที่เข้าร่วมคณะต้องมีความสามารถด้านการเต้นบัลเลต์ในระดับที่ไม่อ่อนจนเกินไปหรืออยู่ในระดับปานกลางถึงสูงเพื่อไม่เป็นปัญหาต่อการพัฒนาการเรียนรู้ของตน

1.4.3 ความพร้อมที่จะเรียน นักเต้นที่มาร่วมต่างมาเข้าร่วมเนื่องจากทำงานที่เกี่ยวข้องกับการเต้น การแสดง ซึ่งมาเข้าร่วมกับทางคณะทำให้ได้มีความรู้และประสบการณ์ที่จำเป็นต่ออาชีพและสถานภาพทางสังคมของเขา ซึ่งทำให้ตัวนักเต้นเองต้องพยายามจัดสรรเวลาเพื่อมาเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ

1.4.4 แนวทางการเรียนรู้ คือความต้องการในการพัฒนาตนเองตามปัญหาของตน ซึ่งส่วนใหญ่จะเข้าร่วมเพื่อต้องการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องในสายงานที่ทำ หรือยังต้องการทำการเต้นอยู่เพราะตอบสนองความต้องการด้านอื่น ๆ ซึ่งก็มีหลายคนหยุดไปเพราะไม่จำเป็นต้องใช้ทักษะด้านนี้แล้ว แต่ก็มีบางกลุ่มที่อายุเริ่มขึ้นก็เริ่มมองหาเส้นทางอื่นๆ นอกจากการใช้ร่างกายเต้น อย่างเช่น การสอน การทำงานเบื้องหลัง เป็นต้น

1.5 ด้านบรรยากาศการเรียนการสอน ซึ่งผู้วิจัยสามารถวิเคราะห์และสังเคราะห์ออกเป็นตามการจัดบรรยากาศชั้นเรียนเชิงบวก จำแนกออกเป็น 2 ประเภท

1.5.1 ลักษณะทางกายภาพของสถานที่เรียน ห้องเรียน มีขนาดใหญ่ใกล้เคียงกับเวที และมีพื้นที่ที่มีความตึง(Bouncing) หรือสปริงฟลอร์เพื่อป้องกันการบาดเจ็บของเข่า พื้นเป็นกระเบื้องไวนิล (Linoleum) ซึ่งมีคุณสมบัติป้องกันการลื่นได้ดี อุปกรณ์เครื่องเสียงดี ดังชัดเจน มีกระจกเปิดรับแสง วิวทัศน์ทัศนมิติต้นไม้และเมืองทำให้ปลอดโปร่ง บรรยากาศและสิ่งแวดล้อมค่อนข้างเหมาะสม แต่ติดปัญหาที่จะมีเสาอยู่ในห้องหนึ่งเสา ทำให้การฝึกท่าที่ต้องใช้พื้นที่ใหญ่ หรือมีทิศทางเป็นวงกลมก็จะมีปัญหาบ้างเล็กน้อย มีห้องให้หรือสำหรับการอบอุ่นร่างกายก่อนเข้าชั้นเรียน ท่าเลที่ตั้งอยู่ใจกลางเมือง การเดินทางสะดวก ลักษณะทางกายภาพของชั้นเรียนโดยรวมมีความเหมาะสมต่อการเต้น

1.5.2 ลักษณะทางพฤติกรรม จิตใจ และสัมพันธภาพระหว่างผู้สอนและผู้เรียน

1) ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ครูจะมีความเข้มงวดในด้านพื้นฐานและเทคนิคแต่ครูจะพยายามทำให้ชั้นเรียนมีความสุขสนุกสนาน ไม่เครียดจนเกินไป ผู้เรียนสามารถแบ่งปันความคิดหรือปัญหากับครูผู้สอนได้ ซึ่งผู้เรียนและผู้สอนเคารพซึ่งกันและกัน

2) ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน ผู้เรียนพยายามในการพัฒนาตนเองเพราะบรรยากาศรอบตัวมีแต่คนที่ตั้งใจและพยายามซึ่งเป็นแรงกระตุ้นอย่างหนึ่ง ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนก็จะมี การช่วยเหลือกันในการช่วยบอกทำ และช่วยกันแบ่งปันความคิดในแต่ละการซ้อม การเข้าชั้นเรียน และการแสดง เพื่อหาจุดตรงกลาง บรรยากาศภายในห้องจะมีความเคารพเพื่อนที่รุ่นน้อง และทุกคนเป็นมิตรต่อกัน และพร้อมต้อนรับคนที่เข้ามาใหม่อยู่เสมอ ทุกคนมีส่วนร่วมในการสร้างบรรยากาศที่ดี

1.6 ด้านการวัดและประเมินผล ซึ่งผู้วิจัยสามารถวิเคราะห์และสังเคราะห์ตามกระบวนการวัดทักษะทางปฏิบัติ โดยทางคณะกรรมการแสดงใหญ่ประจำปี 1-2 ครั้ง เพื่อเป็นการวัดประเมินผลนักเรียนในคณะ โดยนักเรียนจะได้เข้าร่วมแสดง ได้ทำงานในสถานการณ์จริงคือการเป็นนักเต้นบัลเลต์มืออาชีพ โดยนักเรียนจะต้องเข้าร่วมและปฏิบัติเองทุกขั้นตอน คณะจะประเมินผู้เรียนตั้งแต่ขั้นตอนในการซ้อม ซึ่งได้แก่ ความสม่ำเสมอของการเข้าเรียน ความพยายามและความตั้งใจในการเรียนและการฝึกซ้อม และขั้นตอนในการปฏิบัติงานการแสดง ซึ่งได้แก่ การตรงต่อเวลา การปฏิบัติตามกฎระเบียบหรือแนวทางปฏิบัติของการทำงาน และสุดท้ายคือผลลัพธ์ในการแสดง ในด้านเทคนิคเต้น การแสดง และความเป็นศิลปิน การวัดจะใช้วิธีการการจดบันทึกความสม่ำเสมอของการเข้าชั้นเรียนและการซ้อม การสังเกตความตั้งใจและพยายามในการเรียนและการซ้อม และการสังเกตผลลัพธ์จากการแสดงจริง การวัดจะใช้วิธีการวัดและประเมินตามสภาพจริง ซึ่งครูประจำคณะและผู้อำนวยการจะช่วยกันประเมินนักเรียนแต่ละคนตั้งแต่เริ่มต้นเข้ามาคณะ การเข้าชั้นเรียน การซ้อมการแสดง จนจบการแสดง

2.กระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ ผู้วิจัย ได้ทำการนำข้อมูลที่ได้เก็บรวบรวมจากจุดประสงค์งานวิจัยข้อแรกมาวิเคราะห์ร่วมกับกระบวนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ผู้ใหญ่ (Andragogy) ของ มัลคัม โนลส์ ซึ่งสามารถสรุปผลตามขั้นตอนของทฤษฎี ได้แก่

2.1 การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการเรียนรู้

2.1.1 จัดสภาพทางด้านกายภาพให้มีความพร้อมและส่งเสริมการเรียนรู้ ห้องเรียนและพื้นที่ต่าง ๆ ของที่คณะในที่ตั้งปัจจุบัน มีการจัดสรรให้เหมาะสม ดังต่อไปนี้

1) ขนาดและพื้นที่ของห้องเรียน ทางคณะมีห้องที่ใช้เรียนทั้งหมด 2 ห้อง คือ ห้องขนาดใหญ่ 13x11 เมตร ห้องขนาดกลางมีขนาด 11.8x10 เมตร ห้องมีขนาดใกล้เคียงกับเวทีและเพียงพอกับจำนวนนักเต้นในคณะ

2) พื้นและกระจกที่เหมาะสมสำหรับการเต้นบัลเลต์คือ พื้นไวนิลกันลื่น และข้างล่างพื้นมีการออกแบบเป็นแบบสปริงเพื่อรองรับการกระแทก ซึ่งช่วยให้นักเต้นมีความปลอดภัย ลดการกระแทกของข้อต่อและกล้ามเนื้อจากการกระโดดมากขึ้น ในระยะยาวจะช่วยให้การฝึกซ้อมของร่างกายนักเต้นและทำให้เส้นเอ็นที่ติดขัดดีขึ้น กระจกซึ่งจำเป็นต่อการปรับรูปแบบและเทคนิคของนักเต้นให้สมบูรณ์ ในชั้นเรียนได้ติดตั้งกระจกทั้งหมดสองด้าน ระดับความสูง 2.8 เมตร ทำให้นักเต้นสามารถมองเห็นตัวเองได้ทั้งตัว

3) บรรยากาศที่เหมาะสม ด้านวิวทิวทัศน์ที่ปลอดโปร่ง อุณหภูมิที่เหมาะสมกับการเต้นต้องไม่ร้อนหรือเย็นเกินไปสามารถปรับได้จากเครื่องปรับอากาศ มีไฟที่เพดานเหนือศีรษะไฟส่องสว่างกระจายทั่วห้องอย่างสม่ำเสมอ มีหน้าต่างหนึ่งด้านเปิดรับแสงจากธรรมชาติเปิดให้เห็นวิวของเมืองและต้นไม้ ทำให้นักเต้นรู้สึกไม่อึดอัดจนเกินไป และหน้าต่างจะมีม่านไว้ปิดตามความต้องการ

4) เสียงดนตรี มีการเปิดเพลงจากลำโพงภายในชั้นเรียน โดยใช้เพลงบรรเลงเปียโนที่บันทึกไว้ที่ครูได้เตรียมมาแล้ว ครูผู้สอนสามารถเปิดเพลงได้สะดวกโดยการเชื่อมต่อบลูทูธกับโทรศัพท์ หรือเชื่อมต่อกับนาฬิกาอัจฉริยะเพื่อเปิดเพลง ซึ่งมีอัลบั้มเพลงให้เลือกมากมายและหาได้ง่ายในอินเทอร์เน็ต

5) พื้นที่อำนวยความสะดวกอื่น ๆ ได้แก่ ห้องแต่งตัว ชั้นเก็บของ พื้นที่นั่งเล่น พื้นที่ให้นั่งรอหรือยืดหยุ่นร่างกายก่อนเข้าชั้นเรียน และมีชั้นเก็บของให้วางสัมภาระ

2.1.2 สร้างบรรยากาศด้านจิตวิทยาให้เป็นเชิงบวก บรรยากาศภายในชั้นเรียนของคณะมีความเป็นครอบครัวสูงมาก เนื่องจากนักเต้นในคณะมีความสนิทสนมกลมเกลียวและมีความเป็นมิตรต่อกัน เนื่องจากการมาเข้าชั้นเรียนและร่วมกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง อีกทั้งครูประจำคณะส่วนใหญ่ก็เป็นนักเต้นประจำคณะมาก่อนเป็นเวลานาน ทำให้การมาสอนจึงเป็นการสอนที่เหมือนรุ่นพี่สอนรุ่นน้อง และนักเต้นทุกคนก็ให้ความเคารพเนื่องจากอายุและประสบการณ์ของคุณครูทุกท่าน บรรยากาศในชั้นเรียนจึงมีความอบอุ่นและเป็นกันเอง และครูผู้สอนจะพยายามทำให้เกิดบรรยากาศในเชิงบวก ดังต่อไปนี้

1) การกระตุ้นและจูงใจผู้เรียน ให้เกิดความท้าทาย ให้เกิดความอยากฝึกฝนและไม่น่าเบื่อ โดยสร้างแบบฝึกหัดมีทั้งง่ายและยากผสมผสานกันไป เพื่อให้ผู้เรียนทุกระดับสามารถที่จะทำได้ ไม่สอนซ้ำหรือเอื้อยจนเกิน อาจจะต้องใช้โทนเสียง หรือแบบฝึกหัดที่เร็วขึ้นเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนตื่นและจดจ่อกับการมาเรียนช่วงเช้ามากขึ้น

2) ผู้สอนและผู้เรียนเคารพและให้เกียรติกันและกัน ไม่มี การพูดถึงข้อเสียต่อหน้าคนรอบข้าง ทางคณะถือว่านักเต้นทุกคนเป็นผู้ใหญ่แล้ว ต้องรู้จักรับผิดชอบหน้าที่ของตน ให้เกียรติทุกคนในฐานะนักเต้น

3) ผู้สอนต้องคอยผลักดัน เต็มพลังให้ผู้เรียน รู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า และมีความมั่นใจ ไม่ว่าจะเป็นการคอยเสริมแรง มองหาจุดเด่นและคอยสนับสนุน แก้ไขจุดผิดพลาดและเพิ่มเติมความรู้เพื่อให้ผู้เรียนมีความมั่นใจมากขึ้นในการไปทำงานของตนเอง และเป็นการเริ่มต้นวันด้วยพลังงานที่ดีในทุก ๆ เช้าก่อนการไปทำงานของตน

2.2 การจัดโครงสร้างเพื่อการวางแผนร่วมกันกับผู้เรียน

เนื่องจากคณะบางกอกซีทีบัลเลต์ไม่ใช่คณะเต้นบัลเลต์ขนาดใหญ่ ที่นักเต้นจะทำงานเต็มเวลาและรายได้ของการแสดงแต่ละครั้งก็ไม่ได้มากนัก เต้นเองจึงต้องจัดสรรเวลาให้ลงตัวและไม่เป็นผลเสียกับตนเอง ทางคณะจึงต้องมีความยืดหยุ่นตามความเหมาะสมและต้องมีการวางแผนร่วมกันกับผู้เรียนในเรื่องต่อไปนี้

2.2.1 วางแผนร่วมกันในด้านเวลาเรียน ด้านการทำงาน และซ้อมการแสดง สอบถามความสมัครใจในการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆของทางคณะ ในการมาเข้าชั้นเรียนนั้นทางคณะจึงอยากให้ผู้เรียนจัดสรรเวลาด้วยตนเอง เพียงแค่สนับสนุนให้ทุกคนมาเข้าชั้นเรียนให้มากที่สุด เมื่อทางคณะมีงานการแสดงจะมีการปรึกษากับนักเต้นว่าอยากเข้าร่วมหรือไม่ มีเวลาซ้อมมากน้อยแค่ไหน ซึ่งสามารถยืดหยุ่นได้ตามสมควร

2.2.2 หากมีปัญหาในการเข้าร่วมกิจกรรมสามารถขอคำปรึกษากับครูหรือผู้อำนวยการได้เพื่อหาทางออกร่วมกัน นักเต้นหลายท่านประสบปัญหาในการเข้าร่วมคณะ ทำให้ต้องหยุดไปหรือไม่ต่อเนื่อง ทางคณะก็มีความเข้าใจในเงื่อนไขชีวิตของนักเต้นแต่ละคน ซึ่งก็อยากให้ทุกคนมาพูดคุยและปรึกษากับทางคณะให้เป็นกิจลักษณะ หากนักเต้นท่านนั้นจัดสรรเวลาให้ลงตัวได้แล้ว ทางคณะก็ยินดีให้ทุกคนกลับมาพัฒนาตนเองต่อไป

2.2.3 สนับสนุนและเปิดโอกาสในการแสดงความคิดเห็น ยอมรับความเห็นต่าง การทำงานร่วมกับผู้อื่นและการทำงานเป็นทีม การทำงานต่างๆ จะมีการพูดคุยระหว่างผู้ควบคุมการแสดงหรือนักออกแบบท่าเต้น และนักเต้นอยู่เสมอ เพื่อให้ทุกคนได้แสดงความรู้สึกรู้สึก ความคิดเห็น เรียนรู้ซึ่งกันและกัน พูดคุยถึงปัญหาในการทำงาน ช่วยกันหาทางแก้ไข และหาจุดตรงกลางเพื่อทำให้การทำงานราบรื่นและเป็นผลดีกับทุกฝ่าย

2.3 การวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ของผู้เรียน

สมาชิกส่วนใหญ่ที่เข้าร่วมกับทางคณะจะอยู่ในช่วงวัยรุ่น ไปจนถึงวัยทำงานที่ยังสามารถใช้ร่างกายในการเดินได้อยู่ และนักเดินที่มาร่วมมาก็มีความเกี่ยวข้องกับการเดินหรือสามารถนำความรู้ความสามารถในการเดินไปใช้ในการเรียนหรือการประกอบอาชีพของตนเอง ซึ่งทางคณะจำเป็นต้องคำนึงถึงเรื่องต่อไปนี้

2.3.1 มองดูถึงลักษณะชีวิตไม่ว่าจะเป็นอาชีพ อายุ ร่างกายของผู้เรียนแต่ละคนที่มาเข้าร่วมว่าต้องการอะไร การมาร่วมคณะของนักเดินแต่ละคนอาจมีเป้าหมายที่แตกต่างกัน แต่สิ่งที่เหมือนกันคือทุกคนอยากพัฒนาตนเองในการเดิน ซึ่งความต้องการของนักเดินในคณะอาจแบ่งได้เป็น 3 ด้าน ได้แก่

1) ความต้องการพัฒนาด้านความรู้ (Cognitive Development needed) ได้แก่ ความรู้ความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับการเดิน ความรู้ในการใช้กล้ามเนื้อที่ถูกต้อง ความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับด้านการเดิน

2) ความต้องการพัฒนาด้านร่างกายหรือทักษะ (Psychomotor Development needed) ได้แก่ การที่ร่างกายสามารถทำท่าพื้นฐาน เทคนิคต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง ร่างกายมีความแข็งแรงเพียงพอที่จะเดินได้อย่างสวยงามและยาวนานที่สุด

3) การความต้องการพัฒนาด้านจิตใจ (Affective Development needed) ได้แก่ การสร้างความมั่นใจให้ตนเอง การสร้างความมุ่งมั่นตั้งใจพัฒนาตัวเองอยู่เสมอ และการสร้างมิตรภาพที่ดีต่อเพื่อนนักเดินและสังคมนักเดิน

2.3.2 มองเห็นคุณค่าของเวลาของผู้เรียนจึงต้องใช้เวลาให้คุ้มค่าในการจัดการเรียนการสอน วางแผนการสอนในแต่ละวันให้ได้ประโยชน์มากที่สุด ครูผู้สอนและผู้อำนวยการต้องพยายามใช้เวลาของผู้เรียนให้เกิดประโยชน์สูงสุด พยายามหาครูที่เก่ง และกิจกรรมที่จะทำให้ผู้เรียนพัฒนามาให้ผู้เรียนอยู่เสมอ

2.3.3 ปรับเปลี่ยนการสอนในแต่ละวันให้เข้ากับกลุ่มผู้เรียนในวันนั้นมากที่สุด ในแต่ละวันนั้น จะมีนักเดินมาร่วมแตกต่างกันไป ทั้งด้านทักษะ อายุ ความสามารถ ครูผู้สอนอาจจะต้องมีการปรับเปลี่ยนแบบฝึกหัดในแต่ละวันให้เข้ากับผู้เรียนส่วนใหญ่

2.4 การวางแผนวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ เป้าหมายหลักของทางคณะคือเพื่อพัฒนานักเดินให้มีความเป็นมืออาชีพ ซึ่งทางคณะไม่ได้บังคับให้นักเดินทุกคนเข้าร่วมทุกกิจกรรมของทางคณะ แต่ทางคณะจะอำนวยความสะดวก เสนอแนะ และมีส่วนร่วมในการวางแผน ทางคณะมีการวางแผนวัตถุประสงค์ไว้ครอบคลุมเป็นข้อ ๆ ดังนี้

2.4.1 ต้องการให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถที่พร้อมต่อการทำงานในการเป็นนักเดินบัลเลต์อาชีพ โดยสร้างชั้นเรียนอย่างเป็นประจำเพื่อฝึกฝนทักษะ

ความสามารถของร่างกาย เทคนิคการเต้น การเป็นนักแสดง และการปฏิบัติตัวในการเป็นนักเต้นอาชีพ พยายามสร้างโอกาสในการแสดงให้บ่อยที่สุด

2.4.2 เน้นความหลากหลายของรูปแบบการเต้นบัลเลต์ และการเต้นร่วมสมัย นักเต้นจำเป็นจะต้องฝึกฝนการเต้นให้ได้หลายรูปแบบ ไม่ยึดติดรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งเป็นหลัก คณะกรรมการเชิดสปีนที่มีความรู้และมีชื่อเสียงทั้งในประเทศและต่างประเทศมาให้ความรู้และทำงานร่วมกับนักเต้นอย่างต่อเนื่อง

2.4.3 สร้างองค์ความรู้เพื่อให้ผู้เรียนนำไปปรับใช้กับตนเอง ครูผู้สอนของคณะจะไม่บอกว่าการเต้นรูปแบบไหนถูกหรือผิด เพียงแต่ครูจะแนะนำในการปรับใช้ของตนเองว่าเป็นอย่างไร และให้ผู้เรียนได้คิด วิเคราะห์และหาวิธีการที่เหมาะสมกับตนเอง

2.4.4 ปลูกฝังค่านิยม ความประพฤติ ทัศนคติ ที่เหมาะสมสำหรับการทำงานและการเป็นนักเต้นบัลเลต์อาชีพ ไม่ว่าจะเป็นการมีวินัยในการเข้าชั้นเรียน ความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ของตน ภาพลักษณ์ของการเป็นนักแสดงที่เหมาะสม การปฏิบัติตัวเป็นแบบอย่างของนักเต้นรุ่นพี่ให้กับนักเต้นรุ่นน้อง การทำงานร่วมกับผู้อื่น การเห็นอกเห็นใจผู้อื่น การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ความสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

2.5 การออกแบบประสบการณ์ในการเรียนรู้ การออกแบบกิจกรรมต่างๆ จะต้องมองเห็นถึงความสำคัญและความจำเป็นที่จะสามารถพัฒนานักเต้นให้มีความรู้ ทักษะ และประสบการณ์ที่พร้อมต่อการทำงานเป็นนักเต้นอาชีพให้มากที่สุด ซึ่งจะมีหลักเกณฑ์ในการออกแบบรูปแบบกิจกรรมต่างๆ ดังต่อไปนี้

2.5.1 มองดูถึงความสนใจและความสามารถของแต่ละบุคคล และศักยภาพในองค์รวมของสมาชิก ทางคณะจะต้องทำการมองดูความสามารถส่วนตัวของนักเต้นแต่ละคนและภาพรวมของนักเต้นในคณะทั้งหมด เลือกรูปแบบกิจกรรมหรือรูปแบบการเต้นที่คาดว่านักเต้นในคณะจะสามารถทำได้ หรือน่าจะพัฒนาให้ใกล้เคียงได้ และจะต้องเป็นสิ่งที่มีความน่าสนใจและจำเป็นต่อนักเต้นส่วนใหญ่

2.5.2 เน้นการทำงานที่เหมือนหรือใกล้เคียงกับคณะเต้นมืออาชีพจริง ๆ ไม่ว่าจะเป็นในด้านการเรียน การซ้อม รวมถึงการทำการแสดง ให้ใกล้เคียงกับคณะเต้นในต่างประเทศมากที่สุด มีการกำหนดตำแหน่งนักเต้นตามหลักของคณะบัลเลต์สากล การเตรียมชุดการแสดงและการแต่งหน้า แต่งตัว เตรียมของต่างๆ ด้วยตนเอง

2.5.3 มีการส่งเสริมและเปิดโอกาสให้ทำงานที่หลากหลาย ทางคณะมีการสนับสนุนและเปิดโอกาสให้ทำงานด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการแสดง นอกเหนือจากการเต้น ไม่ว่าจะเป็น การออกแบบท่าเต้น การควบคุมการแสดง และการดูแลการผลิตการแสดง(Production) รวมถึงการสอน ซึ่งจะขึ้นอยู่กับความสนใจและความถนัดของแต่ละคน

2.6 การดำเนินการให้เกิดประสบการณ์ในการเรียนรู้ ทางคณะจะมีการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งจะแบ่งได้เป็นสองช่วง ได้แก่ ช่วงที่มีการแสดง และช่วงที่ไม่มีการแสดง ซึ่งในทั้งสองช่วงจะมีความแตกต่างกันเล็กน้อย ซึ่งในแต่ละช่วงก็จะมีขั้นตอนการทำงานที่แตกต่างกันดังต่อไปนี้ช่วงที่มีการแสดง ซึ่งจะมีขั้นตอนการทำงาน ดังต่อไปนี้

2.6.1 การเตรียมการ การวางแผนเตรียมงานจะเป็นหน้าที่ของผู้อำนวยการ และทีมคุณครูประจำคณะ ปรัชชาหรือ หาพื้นที่ในการแสดง หาเงินทุน รวมถึงความเป็นไปได้ในการจัดการแสดงต่างๆ และการทำงานเบื้องหลัง ซึ่งจะเป็นไปตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1) การวางแผนงานในการเลือกการแสดง ในส่วนของบัลเลต์จะดูว่าเรื่องไหนเหมาะสมกับความสามารถของนักเต้นในคณะขณะนั้น การเดินร่วมสมัยหาศิลปินมาทำงานร่วมกันในรูปแบบที่นักเต้นในคณะหรือคนดูยังไม่คุ้นเคยหรือเป็นงานรูปแบบใหม่ๆ เพื่อให้ให้นักเต้นไทยและคนดูได้ได้ประสบการณ์ใหม่ ๆ

2) การจองสถานที่ ทางคณะจะต้องทำการติดต่อไปยังโรงละครที่เหมาะสมและดีที่สุดเหมาะสมต่องบประมาณ เพื่อตกลงและจองกับทางโรงละครให้เรียบร้อย

3) การประชาสัมพันธ์ โดยการทำโปสเตอร์ เผยแพร่ไปในสถานที่ต่าง ๆ รวมถึงทางออนไลน์เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์ให้กับคนดูและเพื่อทำการติดต่อหาผู้สนับสนุนทางด้านเงินทุน

4) การทำงานเบื้องหลัง ได้แก่ การติดต่อบริษัททำงานเบื้องหลังเพื่อทำการออกแบบและวางแผนรูปแบบงาน การออกแบบกลไกต่างๆของเวที การต้อนรับแขกหน้างานจนกระทั่งสิ้นสุดงาน

2.6.2 การฝึกซ้อม เป็นหน้าที่หลักของคุณครูประจำคณะที่จะต้องชี้แจงขอบเขตการทำงานให้นักเต้น และการพัฒนาทักษะเพื่อการแสดง ซึ่งจะมีครูเป็นผู้สนับสนุนและคอยชี้แนะ ซึ่งจะเป็นไปตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1) แจ้งรายละเอียดของการจัดงาน

2) แจ้งบทบาทหน้าที่ในการแสดง สอบถามความสมัครใจ วางแผนตารางซ้อม

3) เริ่มทำการซ้อมหลังจากเวลาเข้าชั้นเรียนบัลเลต์ และตารางเวลาอื่น ๆ ที่ทำได้การนัดหมายเพิ่มเติม โดยมีผู้ออกแบบผลงานเป็นผู้ควบคุมฝึกซ้อม และปรับแก้

4) ผู้อำนวยการเข้าชมและให้ข้อชี้แนะในการพัฒนาการ
แสดงเป็นระยะ

5) ในกรณีที่มิ้นักแสดงรับเชิญจากต่างประเทศ จะซ้อม
ตามระยะเวลาที่กำหนดไว้

6) ในกรณีที่มิ้นักแสดง จะมีการซ้อมการแสดงเพื่อให้
ผู้สนับสนุนชมก่อน

2.6.3 การปฏิบัติ คือการเข้าโรงละครเพื่อการแสดงจริง ซึ่งมี
ขั้นตอนของการทำงานแบบนักเต้นมืออาชีพและมีการทำงานร่วมกับนักเต้นมืออาชีพระดับนานาชาติ
ที่มาทำงานร่วมกัน ซึ่งเป็นไปตามขั้นตอนดังนี้

1) การเตรียมของที่ตนเองใช้เพื่อเข้าโรงละคร เครื่องแต่ง
กาย อุปกรณ์

2) การเข้าซ้อมที่โรง ประกอบไปด้วย การกำหนดจุดบน
เวทีของนักแสดง(Blocking) การกำหนดไฟร่วมกับนักแสดง (Lighting) การซ้อมการแสดงเหมือนรอบ
จริง(Runthrough) ซึ่งจะซ้อมร่วมกับนักแสดงรับเชิญจากต่างประเทศและกับทีมงานทุกฝ่าย

3) การแสดงจริง ซึ่งจะทำทุกอย่างตามที่ได้ซ้อมไว้
ช่วงที่ไม่มีการแสดงหรือพักการแสดง ทางคณะมีการจัดการเรียนการสอน
ปกติ เพื่อให้ให้นักเต้นได้ฝึกฝนร่างกายอย่างสม่ำเสมอ ทางคณะจะหาครูจากภายนอกมาให้ความรู้
อยู่เสมอ และสนับสนุนให้นักเต้นได้เข้าร่วมการแข่งขันเต้นในระดับประเทศ ตามความสนใจและเวลาที่มี
อยู่ของนักเต้นแต่ละคนที่มีอีกด้วย

2.7 การประเมินผลและการวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ใหม่ การ
ประเมินของทางคณะจะเป็นการประเมินตามสภาพจริง โดยการสังเกตพฤติกรรมของนักเต้นทั้งด้าน
ทักษะ การทำงาน กระบวนการคิด การแก้ไขปัญหาทั้งในขั้นตอนก่อนการทำงาน ระหว่างการทำงาน
และในการปฏิบัติงานจริง ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

2.7.1 คณะประเมินผลผู้เรียนในองค์กรรวมก่อนการจัดการแสดง ครู
และผู้อำนวยการจะปรึกษาหารือถึงความสามารถของสมาชิกในคณะว่ามีศักยภาพมากน้อยเพียงใด
ทั้งด้านทักษะ ความสามารถและจำนวนบุคลากรว่ามีเพียงพอหรือไม่ และออกแบบรูปแบบงานให้
เหมาะสมกับคณะที่สุดในขณะนั้น

2.7.2 คณะประเมินผลผู้เรียนรายบุคคลก่อนการแสดง ครูและ
ผู้อำนวยการปรึกษาหารือถึงการพัฒนาทักษะและความรับผิดชอบของนักแสดงแต่ละคน เพื่อจัดสรรค
บบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสม หรือมอบหมายบทบาทที่คิดว่านักเต้นแต่ละคนจะสามารถพัฒนาเพื่อไปถึง
จุดนั้นได้

2.7.3 คณะประเมินผลผู้เรียนในองค์กรรวมหลังจากการแสดง ประเมินการแสดงว่าประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด มีข้อผิดพลาดอย่างไร และผลตอบรับจากผู้สนับสนุน และผู้ชมที่มาดูเป็นอย่างไร เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข หาแนวทางที่ควรนำไปผลักดันต่อ และนำไปพัฒนาการผลิตการแสดงให้ดีขึ้นในครั้งต่อไป

2.7.4 คณะประเมินผลผู้เรียนรายบุคคลหลังการแสดง ครูและผู้อำนวยการจะดูผลลัพธ์จากการแสดงของนักเต้นแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร ทั้งด้านทักษะในส่วนของเทคนิคการเต้น ทักษะในการเป็นนักแสดงหรือการสื่อสาร รวมทั้งระเบียบวินัย ความรับผิดชอบในการทำงาน ว่าทั้งสามส่วนนั้นบรรลุผลมากน้อยเพียงใด จะไม่ได้มีการตัดสินหรือพูดถึงในแง่ร้าย จะเป็นการให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ ซึ่งแนะนำการพัฒนาต่อไปในอนาคต

อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาวិเคราะห์การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ในประเทศของคณะบางกอกซิตีบัลเลต์ (Bangkok City Ballet Company:BCB) ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าโดยมีประเด็นที่สำคัญและค้นพบจากการศึกษาที่ควรมาอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ได้ดังนี้

1. การศึกษาการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ในประเทศของคณะบางกอกซิตีบัลเลต์ในด้านสภาพการจัดการเรียนรู้ พบว่าเป็นองค์ที่จัดตั้งขึ้นเพื่อพัฒนานักเต้นบัลเลต์ในประเทศไทยเพื่อให้มีมาตรฐาน โดยเน้นไปที่บุคคลในช่วงวัยที่ต้องการฝึกฝนและพัฒนาตนเองในฐานะนักเต้นอาชีพส่วนใหญ่เป็นผู้ที่เรียนจบปริญญาตรีแล้ว นอกเหนือจากการศึกษาในระดับมัธยม การศึกษาในระดับปริญญาและการศึกษาในโรงเรียนสอนบัลเลต์ภาคเอกชน ซึ่งการจัดรูปแบบการเรียนรู้จะพยายามให้เหมือนหรือคล้ายคลึงกับบริษัทบัลเลต์ในต่างประเทศ จากการศึกษาค้นพบในจุดประสงค์ข้อแรก ในด้านสภาพการจัดการเรียนรู้ผู้วิจัยพบประเด็นที่น่าสนใจ ที่คิดว่าเป็นจุดเด่นของคณะบีซีบีที่มีความแตกต่างจากสถาบันสอนเต้นอื่น ๆ ในประเทศไทย ได้แก่

1.1 ด้านหลักสูตรพบว่า มีความเฉพาะเจาะจงเพื่อพัฒนานักเต้นให้พร้อมต่อการทำงาน ในที่นี้คือการเป็นนักเต้นบัลเลต์อาชีพ ทางคณะบางกอกซิตีบัลเลต์จึงได้ออกแบบหลักสูตรเพื่อให้นักเต้นพร้อมต่อการทำงานโดยมีหลักสำคัญได้แก่ การเรียนรู้ด้านร่างกาย เทคนิคการเต้น โดยการมีชั้นเรียนอย่างต่อเนื่อง สม่ำเสมอ การเรียนรู้ด้านสุนทรียศาสตร์ การ

เข้าถึงบทบาทนักแสดง โดยการฝึกซ้อมเพื่อการแสดงในบทบาทต่างๆ และการปฏิบัติตัวที่เหมาะสม โดยการมีแนวทางปฏิบัติที่ดีต่อการเป็นนักเต้นมืออาชีพ โดยทางคณะจะมีชั้นเรียนบัลเลต์ 3 วันต่อสัปดาห์ และการเต้นร่วมสมัย 1 วันต่อสัปดาห์ นอกจากการเรียนรู้อด้านต่าง ๆ ก็ต้องมีการฝึกฝนประสบการณ์ในการแสดงจริง ซึ่งทางคณะได้มีการจัดการแสดงอย่างเป็นทางการอย่างน้อย 1-2 ครั้งต่อปี ที่เป็นการแสดงขนาดใหญ่ และการแสดงขนาดเล็กตามโอกาสและเงินทุนที่มี เพื่อให้ให้นักเต้นได้นำสิ่งที่ฝึกซ้อมฝึกฝนมาใช้จริงตามความสามารถของนักเต้นแต่ละคน และนักแสดงจะได้รับค่าตอบแทนหลังจากแสดง ซึ่งการฝึกอบบรมดังกล่าวนี้ได้ออดคล้องกับความหมายของนักเต้นบัลเลต์อาชีพ ที่ Gerald (1998) ได้กล่าวว่า นักเต้นบัลเลต์เป็นที่ได้รับการฝึกอบบรมและฝึกเทคนิคที่เหมาะสมเป็นเวลาหลายปีเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของบริษัทบัลเลต์มืออาชีพ และ **รสิกา ไขขาว(2559)** กล่าวว่า กลุ่มนักบัลเลต์อาชีพจะทำการฝึกซ้อมสำหรับการแสดงภายใต้การดูแลของนักออกแบบท่าเต้นและได้รับค่าตอบแทนหลังจากเสร็จสิ้นการแสดง อีกทั้งแนวทางการพัฒนานักเต้นบัลเลต์สอดคล้องกับงานวิจัยของ **ประวัติศาสตร์ เหลาทอง(2558)** ซึ่งได้กล่าวถึงนักบัลเลต์ที่ประสบความสำเร็จจะต้องขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 3 ส่วน ได้แก่ 1.ทำการแสดงบัลเลต์ที่สมบูรณ์ คือ มีความสามารถทางด้านการเต้นบัลเลต์ที่ดี แสดงได้ตามบทบาท ซึ่งขึ้นอยู่กับฝึกฝนด้วยตัวเองและจากครูที่ดี 2.ความประพฤติตัวที่ดี เหมาะสม 3.การสนับสนุนที่ดี คือ โอกาสที่ดีต่างๆที่ได้รับในการแสดง

1.2 ด้านการจัดการเรียนการสอนพบว่า ทางคณะเน้นการฝึกฝนทักษะและประสบการณ์ทางด้านทักษะการแสดงทั้งการเต้นบัลเลต์และการเต้นร่วมสมัย มีรูปแบบการสอนแบบอิสระหรือฟรีคลาส ไม่มีการกำหนดหลักสูตรที่ตายตัว ซึ่งจะมีความแตกต่างจากสถาบันสอนเต้นเอกชนที่อื่น ๆ ที่จะยึดรูปแบบหรือหลักสูตรการเต้นหนึ่งหรือสองหลักสูตรเพื่อใช้ในการสอบหรือการเต้น ดังที่ **สุพรรณิ บุญเพ็ง (2542)** กล่าวว่า การเรียนการสอนบัลเลต์ในประเทศไทยช่วงแรกเป็นการเรียนการสอนในรูปแบบอิสระ หลังจากนั้นจึงนำหลักสูตรการสอนแบบ อาร์.เอ.ดี. ของประเทศอังกฤษเข้ามาใช้ และมีอีกหลายหลักสูตรที่เริ่มนำเข้ามาสอนบัลเลต์ เช่น ซี.เอส.ที.ดี (C.S.T.D) ของประเทศออสเตรเลีย เอ.ที.โอ.ดี (A.T.O.D.) ประเทศออสเตรเลีย เป็นต้น ซึ่ง การเรียนการสอนหลักสูตรที่เป็นที่นิยมในเขตกรุงเทพมหานคร คือ หลักสูตรการสอน อาร์.เอ.ดี ของประเทศอังกฤษ

การใช้หลักสูตรแบบอิสระของคณะปีสี่ปี ครูผู้สอนจะพยายามสอนให้หลากหลายรูปแบบ(Style) ซึ่งจะเป็นไปตามความรู้และความถนัดของครูแต่ละคน ซึ่งครูผู้สอนก็จะบอกถึงความแตกต่างของแต่ละแบบ และให้ฝึกฝนในแต่ละแบบให้หลากหลายที่สุด และการ

สอนเป็นวิธีการสาธิตโดยตัวครูเองหรือให้นักเดินสาธิตให้เพื่อนดู และการให้เนื้อหาและแบบฝึกหัดในการเรียนการสอนก็จะปรับเปลี่ยนไปตามความต้องการหรือจุดประสงค์ในการแสดงแต่ละช่วง หรือปรับเปลี่ยนตามลักษณะของผู้เรียนส่วนใหญ่ที่มาในวันนั้น หรือปรับเปลี่ยนตามปัญหาจุดต่าง ๆ ที่ต้องการแก้ไขและพัฒนาให้กับนักเดินในคณะในองค์กรวม ซึ่งการเรียนการสอนรูปแบบที่หลากหลายนี้จะมีประโยชน์ต่อตัวนักเดินในคณะอย่างมาก เนื่องจากนักเดินในคณะมีความหลากหลายทั้งด้านความรู้ ประสบการณ์ นักเดินจะต้องทำการเรียนรู้วิเคราะห์และเลือกใช้ความรู้ที่ได้มาด้วยตนเองเพื่อนำไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับร่างกายของตนหรือนำไปปรับใช้กับงานของตนได้อย่างเหมาะสม ซึ่งการเป็นนักเดินมืออาชีพนั้นก็ต้องสามารถปรับตัวให้เข้ากับการเดินหลากหลายรูปแบบได้ และการที่ในชั้นเรียนนั้นมีทั้งครูและผู้เรียนที่เป็นนักเดินที่มีความหลากหลาย ก็จะทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ถึงความแตกต่าง จุดเด่น จุดด้อยทั้งของครูและนักเดินด้วยกัน เพื่อนำไปปรับใช้กับตนเอง

1.3 ด้านผู้เรียนพบว่า เนื่องจากนักเดินที่มาเข้าร่วมคณะปีซีบีไม่ได้เงินสนับสนุนจากทางคณะและในการแสดงแต่ละครั้งก็จะได้รับค่าตอบแทนในจำนวนหนึ่ง ซึ่งไม่เพียงพอต่อการเลี้ยงชีพได้ แต่นักเดินเล็งเห็นความสำคัญและเห็นประโยชน์ของการเข้าร่วมกับทางคณะเพื่อพัฒนาตนเองและนำความรู้ ความสามารถที่ได้ฝึกฝน ไปต่อยอดในแนวทางการทำงานของตน และยังมีความต้องการที่จะทำการแสดงอยู่ เพื่อตอบสนองความต้องการของตนเองและเพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ให้มีมากยิ่งขึ้น ซึ่งผู้เรียนแต่ละคนก็ต้องจัดสรรเวลาของตนเองเพื่อมาเข้าร่วมเพื่อเป็นประโยชน์ต่อตนเอง ซึ่งเป็นความต้องการส่วนบุคคล และถือว่าผู้เรียนมีความต้องการที่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งลักษณะของผู้เรียนของคณะบางกอกซิติวัลเลตมีความสอดคล้องกับแนวคิดของการศึกษาผู้ใหญ่ (Andragogy) ของมัลคัม โนลส์ ซึ่ง **สุวิธิตา จรุงเกียรติกุล (2564)** ได้กล่าวถึงลักษณะของผู้เรียนผู้ใหญ่ ซึ่งจะประกอบด้วย 1) มโนทัศน์ของผู้เรียน ผู้เรียนผู้ใหญ่จะมีวุฒิภาวะสูง มีความเป็นตัวของตัวเอง พัฒนาจากการพึ่งพาผู้อื่นไปเป็นการชี้นำตนเอง 2) ประสบการณ์ของผู้เรียน ผู้ใหญ่มีประสบการณ์เป็นทรัพยากรที่สำคัญของการเรียนรู้ ความรู้ต่าง ๆ จะเกิดขึ้นจากการต่อยอด เชื่อมโยงจากประสบการณ์เดิม และการนำประสบการณ์ที่มีไปใช้ 3) ความพร้อมที่จะเรียน ผู้ใหญ่จะพร้อมเรียนเมื่อรู้สึกว่ามันจำเป็นต่อตนเอง 4) ความมุ่งหมาย ผู้ใหญ่จะยึดปัญหาเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้เพื่อนำความรู้ไปใช้ทันที

2. การศึกษาการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเดินบัลเลต์
ในประเทศของคณะบางกอกซิติวัลเลตในด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้ โดยนำทฤษฎี

กระบวนการจัดการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ทั้ง 7 ข้อของ มัลคอล์มโนลส์ มาใช้ศึกษาวิเคราะห์พบว่า คณะบางกอกซีทีบัลเลต์มีการจัดการเรียนรู้ครบทุกกระบวนการตามทฤษฎี ได้แก่ การสร้างบรรยากาศที่ส่งเสริมการเรียนรู้ การจัดโครงสร้างเพื่อการวางแผนร่วมกับผู้เรียน การวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ของผู้เรียน การวางแผนวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ การออกแบบประสบการณ์ในการเรียนรู้ การดำเนินการให้เกิดประสบการณ์เรียนรู้และ การประเมินผลและการวิเคราะห์ผลความต้องการในการเรียนรู้ใหม่ จากการศึกษาข้อค้นพบจากจุดประสงค์งานวิจัย ข้อที่ 2 ผู้วิจัยพบว่ามีประเด็นที่น่าสนใจของคณะบางกอกซีทีบัลเลต์ซึ่งเป็นจุดเด่นและเป็นหลักสำคัญของการพัฒนานักเต้นในคณะ ได้แก่

2.1 การจัดโครงสร้างเพื่อการวางแผนร่วมกันผู้เรียน พบว่า ทางคณะมีการสอบถามความสมัครใจ ปรีกกากับนักเต้นในคณะเสมอว่าแต่ละกิจกรรมที่ต้องการจะแสดงและมีเวลาในการซ้อมมากน้อยเพียง ซึ่งจะขึ้นอยู่กับความพร้อมของกลุ่มครูและนักเต้นเพื่อหาทางออกร่วมกันเพื่อให้นักเต้นได้มีโอกาสเข้าร่วมแต่ละกิจกรรมให้ได้มากที่สุด ซึ่งผู้เรียนก็สามารถปรีกกาได้เสมอ รวมถึงหากนักเต้นมีปัญหาในการเข้าร่วมต้องการยุติกิจกรรมเพราะมีเหตุผลที่จำเป็นและต้องการกลับมาใหม่ในเวลาพร้อม ทางคณะก็พร้อมต้อนรับ หากนักเต้นมีความพร้อมและตั้งใจ อีกทั้งในการทำงานทุกงานจะเปิดโอกาสให้นักเต้นทุกคนได้แสดงความคิดเห็น หรือถึงปัญหาและหาทางแก้ไขในทุก ๆ การทำงาน ซึ่งกระบวนการในข้อที่กล่าวมาข้างต้น ถือว่ามีความยืดหยุ่นอย่างมากให้กับนักเต้นที่ถือว่าอยู่ในวัยผู้ใหญ่ที่มีภาระหน้าที่ที่ต้องทำ อีกทั้งทางคณะไม่ได้จำกัดทางด้านประสบการณ์ อายุ และภูมิลำเนา เนื่องจากการที่คณะมีนักเต้นที่หลากหลายก็ถือเป็นอีกแหล่งความรู้ให้นักเต้นได้เก็บเกี่ยวและเรียนรู้จากนักเต้นคนอื่น ๆ ซึ่งการที่ผู้เรียนนั้นมีอิสระสามารถวางแผนการเรียนรู้ของตนเองได้ ซึ่งเป็นธรรมชาติของผู้เรียนผู้ใหญ่ นั่นสอดคล้องกับ **ชนันภรณ์ อารีกุล(2563)** ได้กล่าวถึงการนำลักษณะการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ของมัลคอล์ม โนลส์ ไปปฏิบัติ มีดังนี้ 1) การรับรู้ต่อตนเอง ผู้ใหญ่มีฐานะเป็นคนวัยทำงานจะมีทัศนคติในการนำตัวเอง มีสิทธิ์ในการตัดสินใจและจัดการชีวิตตนเองได้ 2) บทบาทของประสบการณ์ ผู้ใหญ่สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง สามารถพัฒนาประสบการณ์เดิมจากการเรียนรู้ประสบการณ์ใหม่หากมีความสอดคล้องกัน 3) ความพร้อมที่จะเรียน วัยผู้ใหญ่จะมีความแตกต่างกันในด้านเป้าหมายในการเรียนซึ่งส่วนใหญ่เวลาที่พร้อมในการเรียนจะอยู่ในช่วงผลัดเปลี่ยนวัย หรือผลัดเปลี่ยนการทำงานเพื่อต้องการความรู้ใหม่เพิ่มเติม

2.2 การออกแบบและการดำเนินการให้เกิดประสบการณ์ในการเรียนรู้

พบว่าในด้านการพัฒนานักเต้นทางคณะมีการสนับสนุนนักเต้นทั้งรายบุคคลและองค์รวมโดยมองถึงความสามารถและความถนัดของแต่ละคนทั้งงานด้านการเต้นและงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการแสดง เมื่อโอกาสมาถึงทางคณะจะคอยสนับสนุนอย่างเต็มที่เท่าที่คณะจะทำให้ได้ และการสร้างเสริมประสบการณ์ในการทำงาน ทางคณะพยายามที่จะดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ให้ใกล้เคียงกับการทำงานของนักเต้นในคณะบัลเลต์ในต่างประเทศมากที่สุด สิ่งสำคัญก็คือทางคณะจะเชิญ ครู นักออกแบบท่าเต้น ศิลปินที่มีชื่อเสียงจากต่างประเทศ มาให้ความรู้ แลกเปลี่ยนประสบการณ์กับนักเต้นในคณะเป็นประจำ ทางคณะพยายามที่จะติดต่อครูหรือนักเต้นที่มีชื่อเสียงมาสอนในชั้นเรียนให้กับนักเต้นอยู่เสมอถ้ามีโอกาส และในช่วงที่จะทำการแสดง ทางคณะก็จะหาครูหรือนักออกแบบท่าเต้นมาทำงานร่วมกับนักเต้นเป็นเวลานาน 2 อาทิตย์ ไปจนถึง 2-3 เดือน ตามลักษณะการแสดงครั้งนั้น ซึ่งถือว่าเป็นจุดเด่นของทางคณะและเป็นประโยชน์กับนักเต้นในด้านกระบวนการความคิดการทำงานที่หลากหลายเพื่อนำไปต่อยอดความรู้และนำไปปรับใช้กับการทำงานของตนเองได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Walters (2011) ศึกษาความต้องการการพัฒนาอย่างต่อเนื่องทางอาชีพของนักเต้น (The Professional Development Need of Dancers : CPD) มีการสันนิษฐานว่า การพัฒนาทางวิชาชีพในโลกของการเต้นรำ เกิดขึ้นในสตูดิโอและจากการทำงาน โดยมุ่งศึกษาไปที่นักเต้นที่ทำงานในบริษัทเต้นรำจากการเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ การสำรวจออนไลน์และการสนทนากับผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องกับการฝึกประสบการณ์นักเต้นอาชีพ ผลการวิจัยพบว่าโปรแกรม CPD ที่มีประสิทธิภาพและครอบคลุมสำหรับนักเต้นควรเกี่ยวกับการเปิดโอกาสการเรียนรู้ที่ยืดหยุ่นและหลากหลายมากขึ้น ได้แก่ การพัฒนาทักษะด้านการประกอบการและการจัดการที่เกี่ยวข้องกับการเต้นและศิลปะ เปิดโอกาสชั้นเรียนและเวิร์คชอปเทคนิคอื่นๆที่จะส่งเสริมอาชีพเต้น เช่น พิลาทิส การละคร โยคะ เปิดโอกาสในการร่วมงานและทำงานในด้านการออกแบบท่าเต้นกับผู้ที่มีประสบการณ์ สนับสนุนการให้คำปรึกษาด้านจิตวิทยาเพื่อส่งเสริมการฝึกฝนตลอดจนการเปลี่ยนอาชีพและการสร้างบรรยากาศที่สร้างสรรค์และการคิดในเชิงบวกภายในองค์กร

ทั้งนี้ทางคณะปีซีปีอาจจะยังไม่ได้มีการฝึกอบรมได้ครบทุกประการของงานวิจัยข้างต้น ได้แก่ การสอนชั้นเรียนอื่น ๆ ที่ส่งเสริมอาชีพเต้น เช่น พิลาทิส โยคะ และการให้คำปรึกษาทางจิตวิทยาเพื่อส่งเสริมการฝึกฝน เนื่องด้วยการทำกิจกรรมข้างต้นอาจจะมีค่าใช้จ่ายที่สูง ซึ่งถึงคณะก็อาจจะมั่งบที่ไม่เพียงพอ ซึ่งนักเต้นส่วนใหญ่ก็เข้าใจในส่วนนี้และต้องหาความรู้เพื่อพัฒนาตนเองเพิ่มเติม

2.3 การประเมินผลและการวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ใหม่

พบว่า การประเมินของทางคณะจะไม่ได้เป็นการประเมินแบบลายลักษณ์อักษร แต่จะเป็นการประเมินตามสภาพจริง โดยการสังเกตพฤติกรรมของนักเต้นทั้งด้านทักษะ การทำงาน กระบวนการคิด การแก้ไขปัญหาทั้งในขั้นตอนก่อนการทำงาน ระหว่างการทำงาน และการแสดงออกในการปฏิบัติงานจริง ซึ่งการประเมินของทางคณะจะมีทั้งการประเมินในองค์รวมของนักเต้นทั้งคณะและประเมินรายบุคคล ซึ่งการประเมินขั้นแรกจะไม่ได้ดูเพียงแค่ทักษะการเต้นและการแสดงเท่านั้น แต่การเลือกบทบาทในการแสดงแต่ละครั้งจะเน้นไปที่ความสม่ำเสมอ ระเบียบวินัย ความพยายามในการเข้าร่วมชั้นเรียนและความน่าจะเป็นที่จะพัฒนาต่อยอดไปสู่บทบาทนั้น ๆ ได้ ในระยะเวลาที่จะต้องคัดเลือกนักแสดง มีการประเมินในระหว่างการทำงานว่านักเต้นพัฒนาไปมากน้อยเพียงใด และผลในการปฏิบัติจริงซึ่งจะเป็นผลต่อยอดในการเลือกบทบาทใหม่ที่เหมาะสมกับนักเต้นคนนั้น ในการแสดงครั้งต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับ **วัสสวดี วัฒนสุวรรณ(2549)** ที่ได้กล่าวถึงคุณสมบัติของนักเต้นว่า นักเต้นที่ดีไม่ใช่แค่มีเพียงทักษะการเต้นที่ชำนาญ แต่ต้องมีส่วนประกอบอื่น ๆ เช่น มีวินัย มีความเข้าใจและวิจารณ์ญาณ มีเหตุผล มีความมุ่งมั่นตั้งใจ รักในงานที่ทำ คุณสมบัติเหล่านี้จะถูกปลูกฝังทั้งในชั้นเรียนและประสบการณ์ในการทำงาน

แต่เนื่องด้วยทางคณะนั้นไม่ได้มีข้อกำหนดว่านักเต้นแต่ละคนต้องเข้าร่วมกิจกรรมของทางคณะทุกกิจกรรม อาจเกิดปัญหาในการประเมินในระยะยาว เนื่องจากการฝึกฝนการเต้นบัลเลต์ตอนใช้เวลาในการพัฒนาฝึกฝนอย่างมาก อาจส่งผลด้านความต่อเนื่อง และอาจจะเป็นขีดจำกัดของนักเต้น ที่อาจจะไม่สามารถพัฒนาได้อย่างเต็มที่เพราะต้องทำงานควบคู่ไปด้วย และไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งอาจจะเป็นนักเต้นออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ ได้แก่

- 1) นักเต้นที่เข้าร่วมชั้นเรียนและกิจกรรมการแสดงอย่างเป็นประจำ
- 2) นักเต้นที่เข้าร่วมชั้นเรียนอย่างเป็นประจำแต่เข้าร่วมกิจกรรมการแสดงน้อย
- 3) นักเต้นที่เข้าร่วมชั้นเรียนและกิจกรรมการแสดงน้อย

3.ด้านการจัดการคณะบัลเลต์ ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า รูปแบบการเรียนและการทำงานของคณะบางกอกซิดีบัลเลต์มีแตกต่างกับบริษัทบัลเลต์ในต่างประเทศหลายประการ ไม่ว่าจะเป็นในเวลาในการเรียนและฝึกซ้อมที่น้อยกว่า จำนวนรอบในการแสดงที่ไม่มาก และไม่ได้มีระบบจ่ายเงินนักเต้นเป็นรายเดือน เนื่องจากทางคณะไม่ได้เป็นองค์กรที่จัดตั้งเพื่อหารายได้เป็นหลัก ไม่ได้มีการแสดงที่มีความถี่มาก จึงทำให้ไม่ได้มีเงินหมุนเวียนที่จะจ่ายค่าตอบแทนให้นักเต้นเพียงพอสำหรับการเลี้ยงชีพ ดังนั้นทางคณะจึงอาจจะอยู่ในสถานะองค์กรเอกชนที่สนับสนุนและ

พัฒนานักเต้นกึ่งบริษัทเท่านั้น ด้านงบประมาณการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ได้แก่ การจัดการเรียนการสอน การจัดการแสดงประจำปี ก็มาจากการบริหารจัดการเงินทุนส่วนตัวของผู้ก่อตั้งคณะเอง รายได้ของคณะในการทำกิจกรรมต่างๆ และการขอผู้สนับสนุนทั้งทางภาครัฐและเอกชนเท่าที่จะพอหาได้ ซึ่งถือว่าเป็นภาระหน้าที่อันสำคัญที่ทำให้การดำเนินกิจกรรมของคณะเป็นไปได้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งถือว่ามีความยากลำบากในบริบทสังคมไทย ที่การสนับสนุนศิลปะการเต้นรำแบบตะวันตกของรัฐบาลและเอกชนยังมีน้อย แตกต่างจากประเทศอื่น ๆ ทั้งในเอเชียและภูมิภาคอื่นในโลก ซึ่งจะมียกสนับสนุนให้จัดตั้งคณะบัลเลต์แห่งชาติ และสนับสนุนการจัดการแสดง ซึ่งส่งผลทั้งในด้านการทำงานของนิสิต นักศึกษาระดับปริญญาในสายนาฏศิลป์ตะวันตก ไม่มีที่รองรับการทำงาน และในด้านผู้ชม หรือผู้เสพงาน ก็ไม่สามารถเข้าถึงการแสดงนาฏศิลป์ตะวันตกได้ง่าย จึงทำให้การแสดงด้านตะวันตกยังไม่มีผู้ชมที่เพียงพอ ที่จะทำให้อาชีพนักเต้นบัลเลต์มืออาชีพที่อยู่ในคณะบัลเลต์สามารถเลี้ยงชีพได้โดยการทำกิจกรรมต่าง ๆ ของคณะบัลเลต์ ซึ่งสอดคล้องกับ **ภัชพร ภาวพลอย(2560)** ซึ่งได้กล่าวว่า ในประเทศไทยนั้นมีผู้ที่เรียนจบหลักสูตรระดับอาชีพหลายต่อหลายคน แต่ว่าเมืองไทยยังไม่มีคณะบัลเลต์ระดับอาชีพที่ได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐและเอกชนอย่างแท้จริง จึงเป็นผลให้การพัฒนาขีดความสามารถในการเป็นนักแสดงต้องถูกตัดทอนลงไป ซึ่งทางคณะปิยภัทวิทยายามอย่างถึงที่สุดเพื่อจะเสริมสร้างประสบการณ์ต่าง ๆ ให้กับนักเต้นในประเทศไทยให้เทียบเท่านักเต้นบัลเลต์มืออาชีพในต่างประเทศให้ได้มากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำคัญ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปใช้

1.1 การผลการวิจัยไปใช้ในด้านหลักสูตร การเรียนการสอน (การสอนอิสระหรือฟรีคลาส) ไปใช้ในการพัฒนานักเต้นในระดับอาชีพ ควรคำนึงลักษณะของผู้เรียน ควรจะเป็นผู้เรียนผู้ใหญ่ที่มีทักษะการเต้นที่ไม่อ่อนจนเกินไป และนักเต้นมีประสบการณ์ไม่ต่างกันมากเกินไปซึ่งจะขึ้นอยู่กับการคัดเลือกผู้เรียน

1.2 การนำผลการวิจัยไปใช้สำหรับการพัฒนานักเต้นในวัยผู้ใหญ่ อาจต้องใช้เวลาจนถึงจะเห็นผลได้ เนื่องจากการฝึกฝนการเต้นบัลเลต์จำเป็นต้องใช้ระยะเวลานาน และความสม่ำเสมอของนักเต้นคนนั้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาเกี่ยวกระบวนการจัดการแสดงภายในโรงละครของคณะปีซีปี เพราะมีการทำงานที่เป็นระบบอย่างมาก

2.2 ควรมีการศึกษาถึงกระบวนการ แนวคิด หรือวิธีการของนักเต้นในการพัฒนาตัวเองในฐานะผู้เรียนผู้ใหญ่ ที่ประสบความสำเร็จ เนื่องจากการเรียนรู้ของผู้ใหญ่มีลักษณะที่ต้องนำตัวเองอย่างมาก



บรรณานุกรม

- Academy, B. B. (2022). BBA Summer Intensive in New York City. Retrieved from <https://www.bolshoiballetacademy.com/bbasi-ny>
- Admin, J. (2020). How to Be a Professional Dancer in 5 (Not So Easy) Steps. Retrieved from <http://blog.joffreyballetschool.com/2020/06/15/how-to-be-a-professional-dancer-in-5-not-so-easy-steps/>
- Bloom, B. S., Hastings, and Madaus, G. F. . (1971). *Handbook on formative and summative evaluation of student learning*. New York: Mc Graw-Hill.
- Boling, B. (1999). *A dancer's manual : A motivational guide to professional dancing*. Toluca Lake: Calif :Rafter.
- Carter, T. (2020). 6 Things Successful Dancers Do. A Dancer's Life Retrieved from <https://www.energetiksblog.com.au/blog/2020/1/10/6-things-successful-dancers-do>
- F., O. P. (1992). *Developing The Curriculum 3 rd ed*. New York: Harper Collins Publishers.
- Gayle Kassing, D. M. J. (2003). *Dance Teaching Methods and Curriculum Design*.
- Gerald, J. (1998). *Dancing: the Pleasure, Power, and Art of Movement*. San. Paperback: Harry N. Abrams.
- Hilda, T. (1962). *Curriculum Development : Theory and Practice* New York Harcourt Brace and World
- Hough, B., Duncan, K. (1970). *Teaching description and analysis*. Addison-Westlu.
- Kerr Joseph, K. (1976). Meeting the Changing Need of Adults Through Education Programmes and Services. *Dissertation Abstracts International*, 36(10).
- Lowski, W. (1999). *The Art of Teaching Classical Ballet* Mass Market Paperback Dance Books Ltd.
- M.S., K. (1980). *The modern practice of adult education: From andragogy to pedagogy*. New York: Follett.
- Skwiot, M. (2021). Effectiveness of physiotherapy interventions for injury in ballet dancers:

- A systematic review. Retrieved from <https://journals.plos.org/plosone/article?id=10.1371/journal.pone.0253437#sec005>
- Theatre, A. B. (2022). American Ballet Theatre Studio Company. Retrieved from <https://www.abt.org/training/dancer-training/abt-studio-company/>
- Walters, D. (2011). The Professional Development Need of Dancers. Retrieved from <https://thedcd.org.uk/wp-content/uploads/2018/03/Professional-Development-Needs-of-Dancers.pdf>
- Hough, John B. and Duncan, Jam'es K. 1970. Teaching description and analysis. Addison-Westlu
- Wisdom Max Center. (2558). การเรียนรู้แบบผู้ใหญ่ (Adult learning) คืออะไร มีหลักการอย่างไร. สืบค้นจาก <https://www.wisdommaxcenter.com/detail.php?WP=oGA3ZRjkoH9axUF5nrO4Ljo7o3Qo7o3Q>
- เฉลิมลาภ, ท. (2555). การสอนอ่านอย่างเป็นกระบวนการ. วารสารวิชาการ ปีที่ 15, ฉบับที่ 1 (ม.ค.-มี.ค. 2555), หน้า 2-9.
- เปลี่ยนศิริ, ช. (2549). การสร้างสรรค์การแสดงของโรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเลต์ กับสุนทรียทัศน์ของผู้ชมชาวญี่ปุ่นและชาวไทย. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ไทยโพสต์. (2562). "บัลเลต์ระดับโลก " BANGKOK CITY BALLET DANCE COLLECTION 2019 สืบค้นจาก <https://www.thaipost.net/main/detail/48179>
- กุลิสรา จิตธัญญาวณิช. (2562). การจัดการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จารุณี ชวงษ์वाल. (2558). การศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนวิชานาฏศิลป์ไทยในหลักสูตรการศึกษาระดับพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. ปรินทิพ (กศ.ม. (ศิลปการแสดงศึกษา)) -- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ , 2558. http://thesis.swu.ac.th/swu_thesis/Art_Ed/Jarunee_C.pdf
- จิรายุทธิ์ อ่อนศรี. (ม.ป.ป). บทบาทของครูกับการพัฒนาผู้เรียนในศตวรรษที่ 21. สืบค้นจาก <https://anyflip.com/zrqgt/pabn/basic>
- ชนันภรณ์ อารีกุล. (2563). การศึกษาและการเรียนรู้ตลอดชีวิต: แนวคิด หลักการ และสาระสำคัญ. กรุงเทพฯ สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัฐกานต์ สุมาลัย. (2561). แนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากลยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปรินทิพ (กศ.ม. (การบริหารและ

- การจัดการการศึกษา)) -- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2561. http://thesis.swu.ac.th/swuthesis/Ed_Adm_M/Natthakarn_S.pdf
- นนทพร ศรีสันติสุข. (2561). เรือนร่างและการจัดการร่างกายในบัลเลต์ กรณีศึกษา โรงเรียนบางกอก ซิตี้บัลเลต์. (ศิลปศาสตรบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศิลปากร. (มหาวิทยาลัยศิลปากร, ภาควิชา มานุษยวิทยา).
- นันทวัฒน์ ภัทรกรนันท์. (2557). แนวคิดและเทคนิคการจัดการเรียนรู้ของผู้ใหญ่. วารสาร ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ปีที่ 12, ฉบับที่ 1,2 (มิ.ย. 2557-มี.ค. 2558), หน้า 18-29.
- ประวัติศาสตร์ เหลาทอง. (2558). ปัจจัยสู่ความสำเร็จของนักบัลเลต์ชายไทย. วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ปีที่ 12, ฉบับที่ 57 (เม.ย.-มิ.ย. 2558), หน้า 131-144.
- ประวีณา เอี่ยมยี่สุน. (2560). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ สำหรับนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ปีที่ 8, ฉบับที่ 1 (เม.ย. 2560), หน้า 210-219.
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์. (2558). การจัดการเรียนรู้ ในศตวรรษที่ 21. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- พีระ พันธุ์ท้าว. (2016). การสร้างอัตลักษณ์บัลเลต์: กรณีศึกษาการเรียนการสอนบัลเลต์นอกเวลา เรียนของนิสิตวิชาเอก นาฏศิลป์ตะวันตก ชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 ภาควิชาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม Creating a ballet identity: a case study of overtime ballet learning. *Chophayom Journal*.
- ภคอร เล็กนอก, เ. โ. (2560). บทบาทผู้บริหารสถานศึกษาที่มีผลต่อการพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้. วารสารบัณฑิตศึกษามหาจุฬาลงกรณ์ขอนแก่น, 8(4).
- ภัทรรษา แก้วพลอย. (2560). หลักสูตรการเรียนการสอนบัลเลต์ในค่านิยมปัจจุบันของสังคมไทย. วารสารดนตรีและการแสดง, 2(1), 114-125.
- รจนา, ส. (2555). ทักษะกระบวนการสอนนาฏศิลป์และดุริยางค์ไทย สอดคล้องตามหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน. วารสารสุขโขทัยธรรมมาธิราช ปีที่ 25, ฉบับที่ 2 (ก.ค.-ธ.ค. 2555), หน้า 93-108.
- รลิกา ไผ่ขาว. (2559). การศึกษาเปรียบเทียบการเรียนการสอนของโรงเรียนบัลเลต์ในเขต กรุงเทพมหานคร. ปริญญานิพนธ์ (กศ.ม. (ศิลปะการแสดงศึกษา)) -- มหาวิทยาลัยศรีนคริน

- นทรวโรดม, 2559. http://thesis.swu.ac.th/swuthesis/Art_Ed/Rasika_F.pdf
- วัธสาวดี วัฒนสุวรรณ. (2549). นาฏศิลป์...ศิลปะการเคลื่อนไหว หรือเพียงแค่เต้นกักรำกัณ. ศิลปกรรมสาร, 2(1), 43-52.
- วาสนา เพิ่มพูน. (2542). พฤติกรรมการสอนกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏธนบุรี.
- ศิริพรรณ ไชยา และคณะ. (2562). การพัฒนาหลักสูตรบูรณาการ "ลำไยพืชเศรษฐกิจท้องถิ่น" ส่งเสริมการประกอบอาชีพทำสวนลำไยสำหรับนักเรียนโรงเรียนหอจดพิทยาคมจังหวัดเชียงใหม่. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- ศิริมงคล นาฏกุล. (2557). นาฏศิลป์ตะวันตกปริทัศน์ มหาสารคาม: ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สมชาย รัตนทองคำ. (2554). เอกสารประกอบการสอน 475788 การสอนทางกายภาพบำบัด ภาคต้น ปีการศึกษา 2554.
- สยามรัฐออนไลน์. (2564). การศึกษาเพื่อพัฒนากำลังคนและสร้างอาชีพ. สืบค้นจาก <https://siamrath.co.th/n/303818>
- สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. (2556). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542.
- สำนักงานส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์. (2557). คู่มือการจัดระบบการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ศูนย์เรียนรู้การผลิตและการจัดการธุรกิจสิ่งพิมพ์ดิจิทัล มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์
- สิริอร วิชชาวุธ. (2554). จิตวิทยาการเรียนรู้ (พิมพ์ครั้งที่ 1..): กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุนันทา, เ. (2553). การพัฒนาองค์การ = *Organization development* (พิมพ์ครั้งที่ 6..): กรุงเทพฯ : วิรัตน์ เอ็ดดุกะซัน.
- สุพรรณิ บุญเพ็ง. (2542). ประวัติศาสตร์ในประเทศไทย. (ปริญญาณิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ). สืบค้นจาก <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/68417>
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2544). จิตวิทยาการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 5..): กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิธิดา จรุงเกียรติกุล. (2564). นิทัศน์แนวคิดและแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตใน

ประเทศไทย = *Concepts and guidelines for enhancing lifelong learning in Thailand*
(พิมพ์ครั้งที่ 1.): กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อติญาณ์ ศรีเกษตริน. (2543). การสร้างหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อสร้างความเป็นผู้นำสำหรับนักศึกษา
พยาบาล. (ปริญญาณิพนธ์ปริญาดุษฎฐิบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพฯ.
อาภรณ์, ไ. (2553). หลักการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 5, (ฉบับปรับปรุง).): กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.





แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของผู้เชี่ยวชาญ

เรื่อง แบบสัมภาษณ์เชิงลึกเพื่อการเก็บข้อมูลในวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ในประเทศไทยของคณะบางกอกซิตีบัลเลต์ (Bangkok City Ballet Company : BCB) ”

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้อยู่ในขั้นตอนการศึกษาวิเคราะห์การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ในประเทศไทยของคณะบางกอกซิตีบัลเลต์
 2. แบบสอบถามฉบับนี้มุ่งตรวจสอบ เพื่อหาความเที่ยงตรง (Validity) โดยการวิเคราะห์ดัชนีความสอดคล้อง (Index of item objective congruence: IOC) ของแบบสัมภาษณ์และข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อนำไปปรับปรุงแบบสัมภาษณ์ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น
 3. แบบสัมภาษณ์ฉบับนี้มีทั้งหมด 2 ตอน
 - ตอนที่ 1 แบบสัมภาษณ์ด้านองค์ประกอบการจัดการเรียนรู้
 - ตอนที่ 2 แบบสัมภาษณ์ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้
 4. ขอความกรุณาผู้ทรงคุณวุฒิหรือท่านผู้เชี่ยวชาญ ช่วยพิจารณาว่าแบบสัมภาษณ์ว่ามีความสอดคล้องกับคำถามของการวิจัยเรื่องนี้หรือไม่ ด้วยการให้คะแนนในแต่ละข้อคำถามในระบบ IOC โดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง
- เกณฑ์การให้คะแนนในระบบ IOC
- 1) ให้ -1 คะแนน เมื่อแน่ใจว่าข้อนั้นมีเนื้อหาที่ไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการศึกษา
 - 2) ให้ 0 คะแนน เมื่อไม่แน่ใจว่า ข้อนั้นมีเนื้อหาที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการศึกษา
 - 3) ให้ 1 คะแนน เมื่อแน่ใจว่าข้อนั้นมีเนื้อหาที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการศึกษา
- ข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50-1.00 มีค่าความเที่ยงตรง ใช้ได้
- ข้อคำถามที่มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.50 ต้องพิจารณาปรับปรุงหรือตัดทิ้ง

5. ผู้วิจัยขอความกรุณาท่านผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ ให้ข้อเสนอแนะหรือความคิดเห็นเพิ่มเติมในประเด็นที่ยังไม่สมบูรณ์โดยการเขียนข้อเสนอแนะไว้ท้ายข้อความนั้น

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณในความกรุณาของท่านมานอโอกาสนี้

นางสาว ณัฏพร ศรพิสวรรณ

นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาศิลปศึกษา (กลุ่มวิชาศิลปะการแสดงศึกษา) คณะศิลปกรรม

ศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 องค์ประกอบการจัดการเรียนรู้

แบบสัมภาษณ์มีความต้องการสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อองค์ประกอบด้านการเรียนการสอนที่มีความสำคัญต่อการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะวิชาชีพของนักเต้นบัลเลต์คณะบางกอกชีตบัลเลต์

คำชี้แจงสำหรับผู้เชี่ยวชาญ : โปรดพิจารณาว่าข้อคำถามเกี่ยวกับองค์ประกอบด้านการเรียนการสอนที่มีความสำคัญต่อการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะวิชาชีพของนักเต้นบัลเลต์สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของงานวิจัยหรือไม่โปรดตอบโดยทำเครื่องหมาย

คำชี้แจง เขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ข้อ	ข้อคำถาม	ความคิดเห็น ผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะ
		-1	0	1	
1	คำถามสำหรับผู้อำนวยการ/ครูประจำคณะ				
1.1	ผู้เรียนที่เข้ามาเรียนที่คณะต้องมีคุณสมบัติและมีบทบาทในการเรียนอย่างไรบ้าง				
1.2	ผู้สอนที่เข้ามาสอนมีคุณสมบัติรวมถึงบทบาทหน้าที่ในการจัดการเรียนรู้อย่างไรบ้าง				
1.3	ทางคณะได้มีการกำหนดหลักสูตร วัตถุประสงค์การ				

	เรียนรู้ด้านความรู้ เจตคติและทักษะ หรือไม่ และมีการจัดเนื้อหาสาระ การจัดประสบการณ์หรือกิจกรรมเสริมอย่างไรบ้าง				
1.4	ครูผู้สอนมีรูปแบบ เทคนิควิธีการในการสอนอย่างไรบ้าง				
1.5	บรรยากาศในห้องเรียน ทางกายภาพและจิตวิทยาเป็นอย่างไรบ้าง				
1.6	ทางคณะมีการวัดและการประเมินผลผู้เรียนหรือไม่ อย่างไร				
2	คำถามสำหรับนักเดินประจำคณะ(ผู้เรียน)				
2.1	ผู้เรียนมีความต้องการ แรงจูงใจและประสบการณ์เดิมในการเรียนอย่างไรบ้าง				
2.2	ผู้เรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้สอนของทางคณะอย่างไรบ้าง ในด้านคุณสมบัติของครูผู้สอนรวมถึงบทบาทหน้าที่ในการจัดการเรียนรู้				
2.3	ทางคณะมีการใช้หลักสูตรในการเรียนการสอน และมีการจัดเนื้อหาสาระ การจัดประสบการณ์หรือกิจกรรมเสริมหรือไม่ อย่างไรบ้าง				
2.4	ครูผู้สอนของทางคณะมีลักษณะการสอนเป็นอย่างไรบ้าง				
2.5	บรรยากาศในห้องเรียนทางกายภาพและจิตวิทยาเป็นอย่างไรบ้าง				
2.6	ทางคณะมีการวัดและการประเมินผลสมาชิกนักเดินหรือไม่ อย่างไร				

ข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

.....

.....

ตอนที่ 2 กระบวนการจัดการเรียนรู้

แบบสัมภาษณ์มีความต้องการสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อกระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเดินบัลเลต์โดยใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ผู้ใหญ่ (Andragogy) ของ มัลคัม โนลส์ เป็นหลักในการตั้งคำถาม

คำชี้แจงสำหรับผู้เชี่ยวชาญ : โปรดพิจารณาว่าข้อคำถามเกี่ยวกับกระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเดินบัลเลต์โดยใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ผู้ใหญ่ (Andragogy) ของ มัลคัม โนลส์ เป็นหลักในการตั้งคำถาม สอดคล้องกับตัวแปรและวัตถุประสงค์ของงานวิจัยหรือไม่โปรดตอบโดยทำเครื่องหมาย

คำชี้แจง เขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ข้อ	ข้อคำถาม	ความคิดเห็น ผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะ
		-1	0	1	
1	คำถามสำหรับผู้อำนวยการ/ครูประจำคณะ				
1.1	ผู้อำนวยการ/ครูประจำคณะ มีการสร้างบรรยากาศเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้อย่างไรบ้าง				
1.2	ผู้อำนวยการ/ครูประจำคณะ มีการพูดคุยหรือการวางแผนร่วมกันในด้านการเรียนกับผู้เรียนหรือไม่อย่างไร				
1.3	ผู้อำนวยการ/ครูประจำคณะ มีการวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ของผู้เรียนหรือไม่อย่างไร				
1.4	ผู้อำนวยการ/ครูประจำคณะ มีการวางแผนวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้หรือไม่อย่างไร				
1.5	ผู้อำนวยการ/ครูประจำคณะ มีการออกแบบประสบการณ์ในการเรียนรู้หรือไม่อย่างไร				
1.6	ผู้อำนวยการ/ครูประจำคณะ มีการดำเนินการให้เกิดประสบการณ์ในการเรียนรู้หรือไม่อย่างไร				

1.7	ผู้อำนวยการ/ครูประจำคณะ มีการประเมินผลและการวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ใหม่ของผู้เรียนหรือไม่ อย่างไร				
2	คำถามสำหรับนักเดินประจำคณะ(ผู้เรียน)				
2.1	ผู้เรียนที่อยู่ในชั้นเรียนมีส่วนร่วมในการส่งเสริมบรรยากาศในการเรียนอย่างไรบ้าง				
2.2	ผู้เรียนมีการพูดคุยหรือการวางแผนร่วมกันในด้านการเรียนกับครูผู้สอนหรือไม่อย่างไร				
2.3	ผู้เรียนมีต้องการหรือความคาดหวังอย่างไรในการเข้าร่วมชั้นเรียนของทางคณะ				
2.4	ผู้เรียนมีการวางแผนในการเรียนรู้ของตนเองหรือไม่อย่างไร				
2.5	ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ใดบ้างที่สามารถนำไปใช้ในการทำงานหรือประกอบอาชีพ				
2.6	ผู้เรียนมีการดำเนินการให้เกิดประสบการณ์ในการเรียนรู้หรือไม่ อย่างไร				
2.7	ผู้เรียนมีการประเมินและวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ใหม่ของตนเองหรือไม่ อย่างไร				

ข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

.....

.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้ทรงคุณวุฒิ

ตารางผลวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ

รายการ	ประมาณค่าความคิดเห็นของ ผู้ทรงคุณวุฒิ					ค่า IOC	แปลผล
	1	2	3	4	5		
คำถามด้านองค์ประกอบการจัดการเรียนรู้							
1.คำถามสำหรับผู้อำนวยการ/ครูประจำคณะ							
1.1 ผู้เรียนที่เข้ามาเรียนที่คณะต้องมีคุณสมบัติและมีบทบาทในการเรียนอย่างไรบ้าง	1	1	1	1	1	1	สอดคล้อง
1.2 ผู้สอนที่เข้ามาสอนมีคุณสมบัติรวมถึงบทบาทหน้าที่ในการจัดการเรียนรู้หรือไม่	1	1	0	1	1	0.8	สอดคล้อง
1.3 ทางคณะได้มีการกำหนดหลักสูตรวัตถุประสงค์การเรียนรู้ด้านความรู้ เจตคติและทักษะ หรือไม่ และมีการจัดเนื้อหาสาระ การจัดประสบการณ์หรือกิจกรรมเสริม อย่างไรบ้าง	1	1	1	0	1	0.8	สอดคล้อง
1.4 ครูผู้สอนมีรูปแบบ เทคนิควิธีการในการสอนหรือไม่	1	1	1	1	1	1	สอดคล้อง
1.5 บรรยากาศในห้องเรียน ทางกายภาพและจิตวิทยาเป็นอย่างไรบ้าง	1	1	0	1	1	0.8	สอดคล้อง
1.6 ทางคณะมีการวัดและการประเมินผลผู้เรียนหรือไม่อย่างไร	1	1	-1	1	1	0.6	สอดคล้อง
2.คำถามสำหรับนักเดินประจำคณะ (ผู้เรียน)							
2.1 ผู้เรียนมีความต้องการ แรงจูงใจและประสบการณ์เดิมในการเรียนหรือไม่	0	1	1	0	0	0.4	ไม่ สอดคล้อง

บ้าง							
2.2 ผู้เรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้สอน ของทางคณะอย่างไรบ้าง ในด้าน คุณสมบัติของครูผู้สอนรวมถึงบทบาท หน้าที่ในการจัดการเรียนรู้	1	1	1	1	1	0.8	สอดคล้อง
2.3 ทางคณะมีการใช้หลักสูตรในการ เรียนการสอน และมีการจัดเนื้อหาสาระ การจัดประสบการณ์ หรือกิจกรรมเสริม หรือไม่ อย่างไรบ้าง	1	1	1	0	1	0.8	สอดคล้อง
2.4 ครูผู้สอนของทางคณะมีลักษณะ การสอนเป็นอย่างไรบ้าง	1	1	1	0	1	0.8	สอดคล้อง
2.5 บรรยากาศในห้องเรียนทาง กายภาพและจิตวิทยาเป็นอย่างไรบ้าง	1	1	0	1	1	0.8	สอดคล้อง
2.6 ทางคณะมีการวัดและการ ประเมินผลสัมฤทธิ์กันหรือไม่ อย่างไร	1	1	1	1	1	1	สอดคล้อง
คำถามด้านกระบวนการจัดการ เรียนรู้							
1.คำถามสำหรับผู้อำนวยการ/ครูประจำ คณะ							
1.1 ผู้อำนวยการ/ครูประจำคณะ มีการ สร้างบรรยากาศเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ อย่างไรบ้าง	1	1	1	1	1	1	สอดคล้อง
1.2 ผู้อำนวยการ/ครูประจำคณะ มีการ พูดคุยหรือการวางแผนร่วมกันในด้าน การเรียนรู้กับผู้เรียนหรือไม่อย่างไร	1	1	1	1	1	1	สอดคล้อง
1.3 ผู้อำนวยการ/ครูประจำคณะ มีการ วิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ของ ผู้เรียนหรือไม่อย่างไร	1	1	1	1	1	1	สอดคล้อง

1.4 ผู้อำนวยการ/ครูประจำคณะ มีการวางแผนวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ อย่างไรบ้าง	1	1	1	1	1	1	สอดคล้อง
1.5 ผู้อำนวยการ/ครูประจำคณะ มีการออกแบบประสบการณ์ในการเรียนรู้ อย่างไรบ้าง	1	1	1	1	1	1	สอดคล้อง
1.6 ผู้อำนวยการ/ครูประจำคณะ มีการดำเนินการให้เกิดประสบการณ์ในการ เรียนรู้หรือไม่	1	1	1	1	1	1	สอดคล้อง
1.7 ผู้อำนวยการ/ครูประจำคณะ มีการประเมินผลและการวิเคราะห์ความ ต้องการในการเรียนรู้ใหม่ของผู้เรียน หรือไม่ อย่างไร	1	1	1	-1	1	0.6	สอดคล้อง
2.คำถามสำหรับนักต้นประจำคณะ (ผู้เรียน)							
2.1 ผู้เรียนที่อยู่ในชั้นเรียนมีส่วนร่วมใน การส่งเสริมบรรยากาศในการเรียน อย่างไรบ้าง	1	1	1	1	1	1	สอดคล้อง
2.2 ผู้เรียนมีการพูดคุยหรือการวางแผน ร่วมกันในด้านการเรียนกับครูผู้สอน หรือไม่อย่างไร	1	1	1	1	0	0.8	สอดคล้อง
2.3 ผู้เรียนมีต้องการหรือความคาดหวัง อย่างไรในการเข้าร่วมชั้นเรียนของทาง คณะ	1	1	1	1	1	1	สอดคล้อง
2.4 ผู้เรียนมีการวางแผนในการเรียนรู้ ของตนเองหรือไม่ อย่างไร	1	1	1	1	0	0.8	สอดคล้อง
2.5 ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ใดบ้างที่ สามารถนำไปใช้ในการทำงานหรือ ประกอบอาชีพ	1	1	1	1	1	1	สอดคล้อง

2.6 ผู้เรียนมีการดำเนินการให้เกิด ประสบการณ์ในการเรียนรู้หรือไม่	1	1	1	0	0	0.6	สอดคล้อง
2.7 ผู้เรียนมีการประเมินและวิเคราะห์ ความต้องการในการเรียนรู้ใหม่ของ ตนเองหรือไม่ อย่างไร	1	1	1	-1	1	0.6	สอดคล้อง

ค่า IOC = 0.61 สรุปว่า ใช้ได้



คำถามสัมภาษณ์เชิงลึก

งานวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ในประเทศไทยของคณะบางกอกซิตีบัลเลต์ (Bangkok City Ballet Company : BCB) ”
ผู้ให้สัมภาษณ์ ผู้อำนวยการคณะบางกอกซิตีบัลเลต์

ใช้เวลาประมาณ 1 ชั่วโมง

1.คำถามด้านหลักสูตร

- โครงสร้างหลักสูตร ได้แก่ ด้านจุดมุ่งหมายและระยะเวลา ด้านเนื้อหา(การจัดรายวิชาหลัก วิชาเสริมและการกำหนดชั่วโมง) การจัดประสบการณ์และกิจกรรมเสริม เป็นอย่างไร
- ในการจัดทำหลักสูตรผู้อำนวยการมีการวางแผน พูดคุยร่วมกับผู้เรียนหรือไม่
- ผู้อำนวยการได้มีการพูดคุยร่วมกับนักเต้นประจำคณะ(ผู้เรียน) เกี่ยวกับหลักสูตรก่อนการเริ่มเข้าเรียนหรือไม่ อย่างไร
- ผู้อำนวยการมีหลักการหรือแนวคิดในการตั้งวัตถุประสงค์อย่างไรบ้าง ให้เหมาะสมกับผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่และมีความหลากหลาย
- ผู้อำนวยการมีหลักการหรือแนวคิดในการออกแบบประสบการณ์การเรียนรู้อย่างไรบ้าง ให้เหมาะสมกับผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่และมีความหลากหลาย
- ผู้อำนวยการมีการวางแผนงานและดำเนินงานให้เกิดประสบการณ์การเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรอย่างไรบ้าง
- เนื่องจากกลุ่มผู้เรียนมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ผู้อำนวยการมีการพัฒนา ปรับเปลี่ยน และแก้ไขหลักสูตรอย่างไรบ้าง ตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน รวมถึงความคาดหวังในอนาคต
- การสร้างหลักสูตรการเรียนรู้สำหรับนักเต้นบัลเลต์ในประเทศไทย ผู้อำนวยการมีความคาดหวังอย่างไร(ต่อตัวนักเต้น ครูผู้สอน รวมถึงภาพรวมของวงการเต้นบัลเลต์ในประเทศไทย)

2.ด้านการเรียนการสอน

- ผู้อำนวยการได้มีการกำหนดรูปแบบ วิธีการสอนในชั้นเรียนร่วมกับครูผู้สอนหรือไม่ อย่างไร
- ผู้อำนวยการมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอนภายในชั้นเรียนหรือไม่ อย่างไร

3.ด้านผู้สอน

- ผู้อำนวยการมีการกำหนดคุณสมบัติหรือการคัดเลือกครูผู้สอนประจำคณะอย่างไรบ้าง(ด้านการศึกษา บุคลิกนิสัย ประสิทธิภาพ ทักษะ เป็นต้น)
- ผู้อำนวยการมีการกำหนดหน้าที่ของครูผู้สอนประจำคณะอย่างไรบ้าง
- ผู้อำนวยการมีการพัฒนาครูผู้สอนประจำคณะหรือไม่ (เช่น ด้านทักษะ ประสิทธิภาพ การสอน)อย่างไร
- ผู้อำนวยการมีการสร้างแรงจูงใจในการสอนของครูหรือไม่ อย่างไร

4.ด้านผู้เรียน

- ผู้อำนวยการได้มีการกำหนดคุณสมบัติของนักเรียนประจำคณะ(ผู้เรียน)ในการเข้าร่วมกิจกรรมของทางคณะหรือไม่ อย่างไร
- ผู้อำนวยการได้มีการกำหนดบทบาทและหน้าที่ของนักเรียนประจำคณะ(ผู้เรียน)ไว้หรือไม่ อย่างไร

5.ด้านบรรยากาศ

- สภาพทางกายภาพทั้งภายในและภายนอกห้องเรียนเป็นอย่างไร (เช่น พื้นที่ พื้น แสง อากาศ เสียง อุณหภูมิ เครื่องมืออุปกรณ์ สิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆ) มีความเหมาะสมหรือไม่ อย่างไร
- บรรยากาศภายในชั้นเรียนทางด้านจิตใจเป็นอย่างไร (เช่น รู้สึก สบายใจ อบอุ่น กตัญญู เป็นกันเอง) และความรู้สึกนั้นส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างไร ในกรณีที่ผู้อำนวยการได้ทำการสังเกตการ
- บรรยากาศภายในชั้นเรียนทางด้านสังคมการปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับผู้เรียน,ผู้เรียนกับผู้เรียนเป็นอย่างไร (เช่น การร่วมแรงร่วมใจ การช่วยเหลือกัน การเป็นมิตร) และบรรยากาศนั้นส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนประจำคณะ(ผู้เรียน) อย่างไร ในกรณีที่ผู้อำนวยการได้ทำการสังเกตการ

- ครู ผู้อำนวยการ นักต้นประจำคณะ(ผู้เรียน) มีส่วนร่วมในการสร้างบรรยากาศด้านต่างๆอย่างไรในความคิดเห็นของผู้บริหาร

6.ด้านการวัดและการประเมินผล

- ผู้บริหาร มีการประเมินผลผู้เรียนทั้งก่อนและหลังหรือระหว่างการเข้าร่วมกิจกรรมของทางคณะหรือไม่ และมีวิธีการอย่างไร และมีการพูดคุย แนะนำเป้าหมายสำหรับการพัฒนาตัวเองกับผู้เรียนต่อไปหรือไม่ อย่างไร



คำถามสัมภาษณ์เชิงลึก

งานวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ในประเทศไทยของคณะบางกอกซิตีบัลเลต์ (Bangkok City Ballet Company : BCB) ”
ผู้ให้สัมภาษณ์ ครูประจำคณะบางกอกซิตีบัลเลต์

ใช้เวลาประมาณ 1 ชั่วโมง แบ่งคำถามออกเป็น 6 ด้าน

1.คำถามด้านหลักสูตร

- ครูประจำคณะมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับหลักสูตรการเรียนการสอน การจัดเนื้อหาสาระ การจัดประสบการณ์และกิจกรรมเสริมต่างๆของทางคณะ และครูประจำคณะมีส่วนร่วมในการออกแบบ พัฒนาหลักสูตรหรือไม่ อย่างไร

2.ด้านการเรียนการสอน

- ลักษณะการเรียนการสอนภายในห้องเรียนเป็นอย่างไร
- ครูมีเป้าหมายหรือความคาดหวังในการสอนอย่างไรบ้าง(ด้านความรู้และความคิด ด้านความรู้สึกร ด้านการปฏิบัติ)
- ครูมีรูปแบบ วิธีการสอนอย่างไรบ้างในชั้นเรียนและมีหลักการในการเลือกวิธีการสอนอย่างไรบ้างให้เหมาะสมกับผู้เรียนที่มีความแตกต่างกัน (การวิเคราะห์ผู้เรียนและเลือกวิธีการสอน)
- ครูผู้สอนได้มีการกำหนดรูปแบบและวิธีการสอนในชั้นเรียนร่วมกับผู้อำนวยการหรือไม่ อย่างไร
- ครูมีเทคนิคการสอนอย่างไรบ้างเพื่อให้ผู้เรียนเป็นไปตามเป้าหมายที่ครูตั้งไว้
- ครูผู้สอนมีการเตรียมความพร้อมก่อนการสอนหรือไม่ อย่างไร (ด้านเนื้อหา ด้านการสอน)
- ปัญหาที่พบเจอในชั้นเรียนและเทคนิคการแก้ปัญหา

3.ด้านผู้สอน

- ผู้สอนมีการกำหนดบทบาทหน้าที่ของตนเองในชั้นเรียนอย่างไรบ้าง
- ผู้สอนมีการพูดคุยหรือแลกเปลี่ยนกับผู้เรียนถึงแนวทางในการพัฒนาตนเองของผู้เรียนหรือไม่ อย่างไร

- ผู้สอนมีความคิดเห็นอย่างไรบ้างกับการสอนผู้เรียนผู้ใหญ่ที่มีความต้องการและประสบการณ์ที่ไม่เหมือนกัน รวมถึงความพร้อมของผู้เรียนไม่ว่าจะเป็นด้าน เวลา อายุ ร่างกาย
- ครูผู้สอนได้รับหน้าที่การสอนตรงตามความถนัดของตนเองหรือไม่ และมีหน้าที่อื่นนอกจากการสอนหรือไม่
- ครูผู้สอนมีการพัฒนาตนเองในด้านทักษะและประสบการณ์ที่ต้องใช้ในการสอนหรือไม่ อย่างไร

4.ด้านผู้เรียน

- ลักษณะโดยรวมของนักเดินประจำคณะ(ผู้เรียน)เป็นอย่างไร ทั้งด้านอายุ ร่างกาย ประสบการณ์เดิม รวมถึงการอยู่ร่วมกันในชั้นเรียน

5.ด้านบรรยากาศ

- สภาพทางกายภาพทั้งภายในและภายนอกห้องเรียนเป็นอย่างไร (เช่น พื้นที่ พื้น แสง อากาศ เสียง อุณหภูมิ เครื่องมืออุปกรณ์ สิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆ) มีความเหมาะสมหรือไม่ อย่างไร
- บรรยากาศภายในชั้นเรียนทางด้านจิตใจเป็นอย่างไร (เช่น รู้สึก สบายใจ อบอุ่น กตัญญู เป็นกันเอง) และความรู้สึกนั้นส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเดินประจำคณะ(ผู้เรียน)อย่างไร
- บรรยากาศภายในชั้นเรียนทางด้านสังคมการปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับผู้เรียน ผู้เรียนกับผู้เรียนเป็นอย่างไร(เช่น การร่วมแรงร่วมใจ การช่วยเหลือกัน การเป็นมิตร) และบรรยากาศนั้นส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเดินประจำคณะ(ผู้เรียน)อย่างไร
- ครู ผู้อำนวยการ นักเดินประจำคณะ(ผู้เรียน) มีส่วนร่วมในการสร้างบรรยากาศด้านต่างๆอย่างไร ในความคิดเห็นของครูประจำคณะ

6.ด้านการวัดและการประเมินผล

- ครูประจำคณะ มีการประเมินผลผู้เรียนทั้งก่อนและหลังหรือระหว่างการเรียนรู้กิจกรรมของทางคณะหรือไม่ และมีวิธีการอย่างไร และมีการพูดคุย แนะนำเป้าหมายสำหรับการพัฒนาตัวเองกับผู้เรียนต่อไปหรือไม่ อย่างไร

Questions for BCB Teachers

1. Curriculum questions

- What do company teachers think about the teaching and learning curriculum, content arrangement, organizing experiences and activities of the company and company teachers participated in the design, develop a curriculum or not, how?

2. Teaching

- What is the nature of teaching and learning in the classroom?
- What goals or expectations do teachers have in teaching? (Knowledge and ideas, Feeling, practical aspect)
- What are the teaching styles and methods of teaching in the classroom?
- What principles do teachers have in selecting teaching methods to suit different learners? (learner analysis and teaching method selection)
- Has the teacher set the form and method of teaching in the classroom together with the director or not? How?
- What teaching techniques does the teacher have in order for the learners to achieve the goals set by the teacher?
- Do teachers prepare before teaching or not? (content, teaching)
- Problems encountered in class and problem solving techniques

3. Instructor

- Do teachers have their own roles in the class?
- Does the teacher talk or exchange with the learners about the self-improvement guidelines of the learners?
- What is your opinion on teaching adult learners with different needs and experiences? Including the readiness of the learners, whether in terms of time, age, body
- Teachers receive teaching duties according to their own aptitude or not. and have other duties besides teaching or not
- Do teachers have self-development in terms of skills and experiences required for teaching?

4. Learners

- What is the overall appearance of the company dancers (students) in terms of age, body, previous experiences? including living together in class

5. Atmosphere

- What are the physical conditions inside and outside the classroom (e.g. space, floor, lighting, air, noise, temperature, equipment, other facilities) are appropriate or not?
- What is the psychological atmosphere in the class (e.g. feeling comfortable, warm, pressured, friendly) and how does that affect the learning of the company dancers (students)?
- What is the atmosphere in the class in terms of social interaction between teachers and students, students and students? (e.g. cooperation Helpfulness, friendliness) and how that atmosphere affects the learning of the company dancers (students)?
- How do teachers, directors, company dancers (students) participate in creating the atmosphere in various aspects in your opinion?

6.Measurement and Evaluation

- Does the company teacher evaluate students before and after or during participation in the activities of the Faculty? and how? And after this Does you have a talk or introduce a new goals for self-improvement to the company dancers (students) in the future or not ? How?

คำถามสัมภาษณ์เชิงลึก

งานวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเต้นบัลเลต์ในประเทศไทยของคณะบางกอกซิตีบัลเลต์ (Bangkok City Ballet Company : BCB) ”
ผู้ให้สัมภาษณ์ นักเต้นประจำคณะบางกอกซิตีบัลเลต์

ใช้เวลาประมาณ 1 ชั่วโมง แบ่งคำถามออกเป็น 6 ด้าน

1.คำถามด้านหลักสูตร

- นักเต้นประจำคณะ(ผู้เรียน) มีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับหลักสูตรการเรียนการสอน การจัดเนื้อหาสาระ การจัดประสบการณ์และกิจกรรมเสริมต่างๆของทางคณะ
- นักเต้นประจำคณะ(ผู้เรียน) ได้มีการพูดคุยร่วมกับผู้อำนวยการหรือครูผู้สอนประจำคณะเกี่ยวกับหลักสูตรก่อนการเริ่มเข้าเรียนหรือไม่ อย่างไร

2.ด้านการเรียนการสอน

- นักเต้นประจำคณะ(ผู้เรียน)มีความคิดเห็นอย่างไรบ้างสำหรับลักษณะการเรียนการสอน เทคนิควิธีการสอนของ- - ครูภายในชั้นเรียน
- ภายในชั้นเรียน นักเต้นประจำคณะ(ผู้เรียน) พบเจอปัญหาอะไรหรือไม่ และมีวิธีแก้ไขปัญหายังไง

3.ด้านผู้สอน

- ผู้เรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้สอนของทางคณะอย่างไรบ้าง ในด้านคุณสมบัติของครูผู้สอน รวมถึงบทบาทหน้าที่ในการจัดการเรียนการสอน และลักษณะการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน

4.ด้านผู้เรียน

- นักเต้นประจำคณะ(ผู้เรียน)มีเหตุผลและแรงจูงใจอย่างไรในการเข้าร่วมกิจกรรมของทางคณะ
- ในการเข้าร่วมกิจกรรมของทางคณะ นักเต้นประจำคณะ(ผู้เรียน)มีความต้องการหรือความคาดหวังอย่างไร

- นักเต้นประจำคณะ(ผู้เรียน)มีความรู้สึกหรือมีความคิดเห็นอย่างไรบ้างเกี่ยวกับการพัฒนาเปลี่ยนแปลงด้านประสบการณ์เดิมและประสบการณ์ใหม่ของตนเอง และมีการพัฒนาตนเองในด้านใดบ้าง เมื่อได้เข้าร่วมกิจกรรมของทางคณะตั้งแต่แรกเริ่มจนถึงปัจจุบัน
- นักเต้นประจำคณะ(ผู้เรียน)มีการวางแผนการพัฒนาตนเอง เมื่อได้เข้าร่วมกับทางคณะไว้หรือไม่ อย่างไร และได้มีการพูดคุยหรือขอคำปรึกษาจากครูผู้สอนหรือผู้อำนวยการหรือไม่ อย่างไร
- นักเต้นประจำคณะ(ผู้เรียน) มองเห็นถึงประโยชน์ ความสำคัญของการเข้าร่วมกิจกรรมของทางคณะอย่างไร และการเข้าร่วมกิจกรรมของทางคณะมีความสัมพันธ์กับอาชีพ สถานภาพทางสังคมของตนเองอย่างไร ทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต
- การเข้าร่วมกิจกรรมของทางคณะมีปัญหาและอุปสรรคหรือไม่ อย่างไร มีแนวทางแก้ไขหรือไม่ และปัญหาที่เกิดขึ้นมีผลต่อการตัดสินใจเข้าร่วมกิจกรรมกับทางคณะต่อไปหรือไม่

5.ด้านบรรยากาศ

- สภาพทางกายภาพทั้งภายในและภายนอกห้องเรียนเป็นอย่างไร (เช่น พื้นที่ พื้น แสง อากาศ เสียง อุณหภูมิ เครื่องมืออุปกรณ์ สิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆ) มีความเหมาะสมหรือไม่ อย่างไร
- บรรยากาศภายในชั้นเรียนทางด้านจิตใจเป็นอย่างไร (เช่น รู้สึก สบายใจ อ่อนน้อม กตัญญู เป็นกันเอง) เพราะอะไรจึงรู้สึกเช่นนั้น และความรู้สึกนั้นส่งผลต่อการเรียนรู้ของตนเองอย่างไร
- บรรยากาศภายในชั้นเรียนทางด้านสังคมการปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับผู้เรียน ผู้เรียนกับผู้เรียนเป็นอย่างไร(เช่น การร่วมแรงร่วมใจ การช่วยเหลือกัน การเป็นมิตร) เพราะอะไรจึงรู้สึกเช่นนั้น และบรรยากาศนั้นส่งผลต่อการเรียนรู้ของตนเองอย่างไร
- ครู ผู้อำนวยการ นักเต้นประจำคณะ(ผู้เรียน) มีส่วนร่วมในการสร้างบรรยากาศด้านต่างๆอย่างไร ในความคิดเห็นของนักเต้นประจำคณะ(ผู้เรียน)

6.ด้านการวัดและการประเมินผล

- ผู้เรียนมีการประเมินผลการพัฒนาของตนเองหรือไม่ อย่างไร และมีการวางแผนในการพัฒนาตนเองต่อไปหรือไม่ อย่างไร (หลังจบแต่ละโครงการหรือกิจกรรม)

MF-04-version-2.0

วันที่ 18 ต.ค. 61



หนังสือยืนยันการยกเว้นการรับรอง
คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(เอกสารนี้เพื่อแสดงว่าคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ ได้พิจารณาโครงการวิจัยนี้)

ชื่อโครงการวิจัย : การวิเคราะห์การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในประเทศไทย
ของคณะบางกอกซีดีบัลเลต
ชื่อหัวหน้าโครงการวิจัย : นางสาวณัฏฐพร ศรสุวรรณ
หน่วยงานต้นสังกัด : คณะศิลปกรรมศาสตร์
รหัสโครงการวิจัย : SWUEC-G-138/2566X

โครงการวิจัยนี้เป็นโครงการวิจัยที่เข้าข่ายยกเว้น (Research with Exemption from SWUEC)

วันที่ยืนยัน : 14 พฤษภาคม 2566
ยืนยันโดย : คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

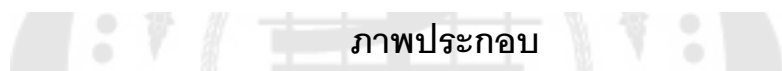
คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ดำเนินการ
รับรองโครงการวิจัยตามแนวทางหลักจริยธรรมการวิจัยในคนที่เป็นสากล ได้แก่ Declaration of Helsinki, the
Belmont Report, CIOMS Guidelines และ the International Conference on Harmonization in Good Clinical
Practice (ICH-GCP)

ออกให้ ณ วันที่ 14 พฤษภาคม 2566

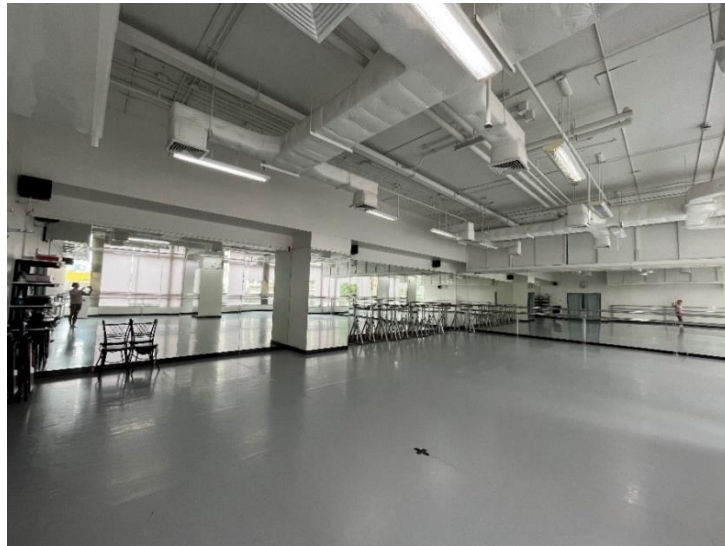
(ลงชื่อ).....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทันตแพทย์หญิงณัฏฐา เอี่ยมจิตรกุล)
กรรมการและเลขานุการคณะกรรมการจริยธรรม
สำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์

(ลงชื่อ).....
(แพทย์หญิงสุรีพร ภัทรสุวรรณ)
ประธานคณะกรรมการจริยธรรม
สำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์

หมายเลขรับรอง : SWUEC/X/G-138/2566



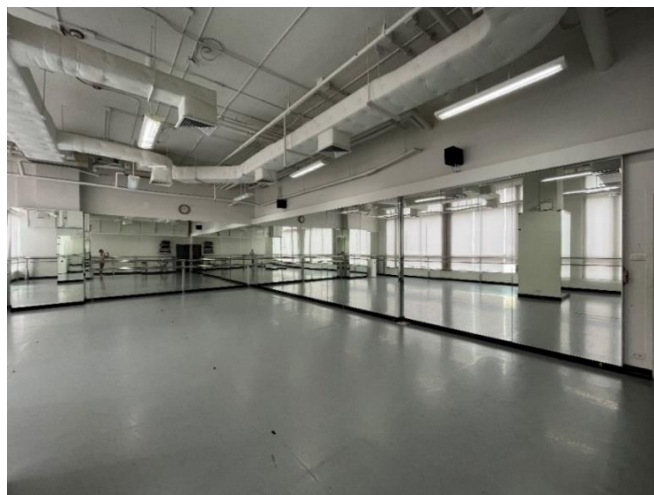
ภาพประกอบ



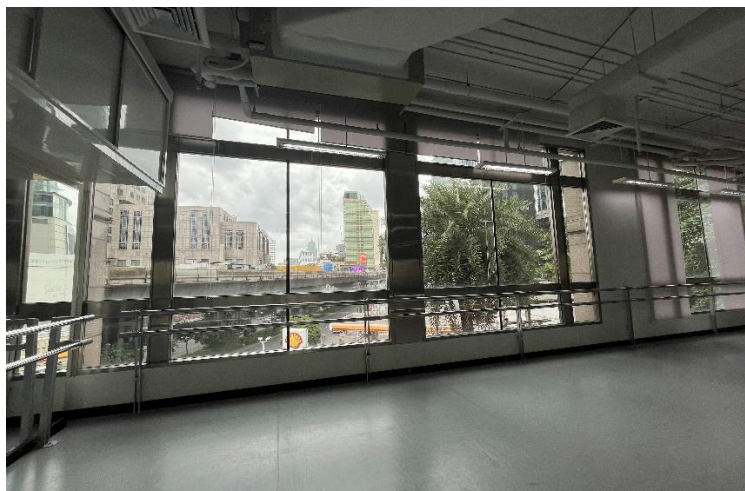
ภาพประกอบ 2 ภาพห้องเรียนขนาดใหญ่ ที่มา : ผู้วิจัย



ภาพห้องเรียนขนาดกลาง ที่มา : ผู้วิจัย



ภาพห้องเรียนขนาดใหญ่ ที่มา : ผู้วิจัย



ภาพวิวจากภายนอกชั้นเรียน ที่มา : ผู้วิจัย



ภาพห้องเปลี่ยนชุด ที่มา : ผู้วิจัย



ภาพพื้นที่นั่งรอ ที่มา : ผู้วิจัย



ภาพชั้นเก็บของ ที่มา : ผู้วิจัย



ภาพพื้นที่นั่งรอ ที่มา : ผู้วิจัย



ภาพการแสดงร่วมกับโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต ที่มา : คณะบางกอกซีทีบัลเลต



ภาพงานการแสดง World Ballet Day ที่มา : คณะบางกอกซิติบัลเลต



ภาพการแสดงเต้นร่วมสมัย ที่มา : คณะบางกอกซิติบัลเลต



ภาพการแสดงเต้นร่วมสมัย ที่มา : คณะบางกอกซิติบัลเลต



ภาพการแสดงนักเต้นไทยร่วมกับนักแสดงต่างประเทศ ที่มา : คณะบางกอกซิตี้บัลเลต์



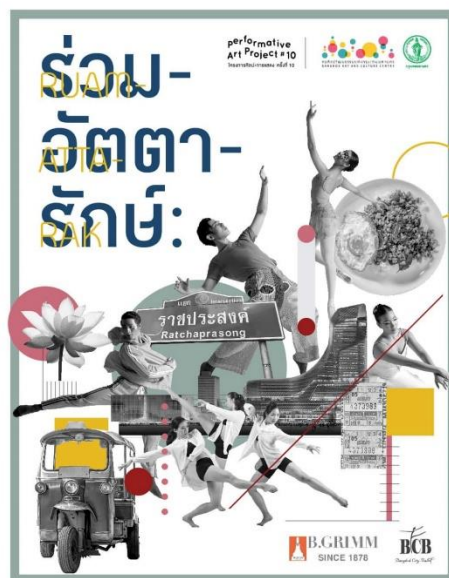
ภาพครูสอนบัลเลต์ประจำซึ่งอดีตเคยเป็นนักเต้นประจำคณะมาก่อน
ที่มา : คณะบางกอกซิตี้บัลเลต์



ภาพการแสดงเต้นร่วมสมัย ที่มา : คณะบางกอกซิตี้บัลเลต์



ภาพโรงละครที่ใช้จัดงานการแสดง ที่มา : คณะบางกอกซิตี้บัลเลต์



ภาพโปสเตอร์การแสดงของคณะปี่ซิปี ที่มา : คณะบางกอกซิติบัลเลต



ภาพการซ้อมการแสดงบัลเลตภายในห้องซ้อม ที่มา : คณะบางกอกซิติบัลเลต



ภาพการแสดงเต้นร่วมสมัย ที่มา : คณะบางกอกซิติบัลเลต์



ภาพการแสดงเต้นร่วมสมัย ที่มา : คณะบางกอกซิติบัลเลต์



ภาพการซ้อมใหญ่ที่โรงละคร ที่มา : คณะบางกอกซิติบัลเลต์



ภาพการแสดงบัลเลต์และการเต้นร่วมสมัย ที่มา : คณะบางกอกซิทึบัลเลต์



ภาพการเข้าชั้นเรียนบัลเลต์ของคณะปีซีบี ที่มา : คณะบางกอกซิทึบัลเลต์



ภาพการเข้าร่วมแข่งขันการเต้นระดับชาติของคนะปีซีปี
ที่มา : คณะบางกอกซิดีบัลเลต์



ประวัติผู้เขียน

